STUDII ISTORICE ROMÂNEŞTI

BULETIN

Volumul 3, Numărul 4, 1997

În acest număr: Pag.

Din nou despre revoluţia franceză 1
Ephraim şi Rakovski 17
Încălzirea globală 29
Clinton şi China comunistă 35
Alte note americane 41
Giulgiul din Torino 44
Ştiri internaţionale 48

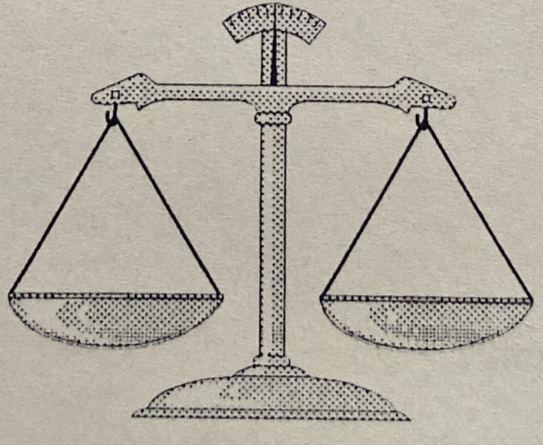

BULETIN

apare în funcţie de strângerea materialului

STUDII ISTORICE ROMÂNEŞTI - Vol. 3, No. 4, 1997

DIN NOU DESPRE REVOLUŢIA FRANCEZĂ

The tendency of unlimited industrialism is to create bodies of men and women - of all classes - detached from tradition, and susceptible to mass suggestion: in other words, a mob. And a mob will be no less a mob if it is well fed, well clothed, well housed, and well disciplined - Industrializarea nelimitată are tendinţa să creeze mulţimi de bărbaţi şi femei - din toate clasele - lipsiţi de tradiţie şi uşor de hipnotizat în masă: cu alte cuvinte, o gloată. Şi gloata tot gloată rămâne chiar dacă e bine hrănită, bine îmbrăcată, bine cazată şi foarte disciplinată (T. S. Eliot).

Assistând cu uimire şi groază la cruzimile şi măcelul organizat de puterea bolşevică în Rusia în 1917, istorica Nesta Webster a fost frapată de faptul că furia ucigaşă a comuniştilor din 1917 reedita întocmai furia ucigaşă a comuniştilor din 1789, şi a intuit că măcelul comunist din Rusia nu este decât continuarea celui din Franţa. Analiza ei, publicată în 1919 (*The French Revolution*, 1919; retipărită în The Noontide Press, 1988), începe citându-l pe prinţul Kropotkin, anarhist de viţă nobilă, membru al "intelectualităţii progresiste", cum îi ziceam noi la lecţiile de marxism, sau "liberal", cum îi zic americanii. Kropotkin spune: "Studiind Marea Revoluţie [franceză din 1789], aflăm astăzi că a fost sursa şi originea tuturor ideilor comuniste, anarhiste, şi socialiste de astăzi. ... până în prezent socialismul modern n'a adăugat absolut nimic la ideile care circulau în Franţa între 1789 şi 1794, şi pe care poporul francez a încercat să le pună în practică în anul II al republicii [pe vremea teroarei]" (pp. v-vi).

Redăm câteva momente din amplul tablou zugrăvit de Nesta Webster care arată cum "a încercat poporul francez să pună în practică" idealurile "libertății, egalității și fraternității"; și subliniem de la început că aceste frumoase "idealuri" nu sunt altceva decât "newspeak"-ul descris de George Orwell în cruciala lui carte *1984*, "newspeak" [vorbirea omului nou] în care cuvântul "pace" desemnează activitățile desfășurate pe câmpul de luptă de către trupe inamice care se măcelăresc reciproc; și "libertate" desemnează condiția prizonierului în gulagul sovietic.

Nesta Webster începe afirmând că poporul francez nu este vinovat de oribilele măceluri ale revoluției franceze, căci atât revoluția cât și teroarea și vărsarea de sânge au fost organizate de către forțe străine poporului francez, forțe în ale căror temple masonice s'a născut lozinca orwelliană "libertate, egalitate, fraternitate". Ea îl citează pe Saint Just, care ca conducător al acelei revoluții vorbește în cunoștință de cauză, și pe lordul Acton, om extrem de perspicace căruia îi datorăm dictonul nemuritor *power corrupts and absolute power corrupts absolutely* (puterea corupe, și puterea absolută corupe în mod absolut). "Revoluția populară a fost fațada unui vulcan de conspirații externe", zice Saint Just; și Lordul Acton: "Ceeace este îngrozitor la Revoluția Franceză nu e vânzoleala cât planul. Prin tot focul și fumul se străvede dovada că exista o organizație care calcula totul. Conducătorii ei au rămas ascunși cu grijă și mascați; dar n'avem nici o îndoială c'au fost acolo dintru început. Au fost activi în răzmeriţele din Paris, și-au fost activi din nou în răscoalele din provincie" (p. ix).

Revoluția franceză a fost plănuită de organizația illuminatilor lui Adam Weishaupt, profesorul evreu de drept de la Universitatea din Ingoldstadt școlarizat de iezuiți a căror structură organizatorică a adoptat-o în organizația lui luciferică numită Ordinul Illuminati-lor. Faptul că a folosit structura organizatorică perfectată de iezuiți și că a convins alți doi iezuiți să i se asocieze a oferit un pretext celor care susțin că ura lui talmudică și organizația lui luciferică sunt "iezuite". În realitate, nimic nu ura Weishaupt mai mult pe lume decât pe Isus Christos, creștinismul, iezuiții și Biserica Catolică; și organizația lui avea drept scop tocmai distrugerea acestora.

Scopul lui Weishaupt era scopul comunist clasic: revoluția mondială și instaurarea comunismului. Platforma lui era eradicarea creștinismului, eliberarea sexuală, eliminarea naționalismului, eliminarea principilor și regilor, abolirea proprietății private, și instaurarea "libertății și egalității universale" și a "drepturilor omului", pentru instaurarea cărora în primul rând se preconiza distrugerea religiei și a moralei, distrugerea familiei și creșterea copiilor de către stat și nu de către părinții lor. John Robison, francmason englez, călătorind și vizitând lojile masonice, a văzut cum adepții lui Weishaupt infiltrează și

cuceresc una după alta lojile masonice ai căror membri vor lucra de-acum sub conducerea unora care, scrie el, "credeau contrariul fiecărui cuvânt pe care-l rosteau și fiecărei doctrine pe care o propovăduiau ... căci intenția lor era să distrugă orice religie, să răstoarne orice guvern, și să transforme întreaga lume *într'o ruină pradă unui jaf general*" (*apud* Webster, *op. cit*, p. 20). Cu trei ani înainte de izbucnirea revoluției franceze, s'a hotărât într'o lojă masonică din Frankfurt am Main, orașul dinastiei bancare talmudice Rothschild, moartea regilor Ludovic XVI al Franței și Gustav III al Suediei. Căci așa prescrie *Deuteronomul* 7:5 și 24. Scopul urmărit de revoluția franceză a fost și este demolarea unei mari națiuni creștine prin distrugerea structurii ei sociale și spirituale: distrugerea regelui și-a religiei, unde, zice Nesta Webster, oculta care-a realizat revoluția îi ura deopotrivă în mod democratic atât pe catolici cât și pe protestanți. Iar maselor Robespierre le-a promis textual :"Numiți-mă pe mine reprezentatul vostru în Statele Generale și veți fi pe veci scutiți de poverile care vi s'au pus sub pretextul nevoilor statului ... De prea multă vreme s'au bucurat bogații doar de bunăstare. E timpul ca bunurile lor să treacă în alte mâini. Castelele vor fi răsturnate și toate pământurile lor vi se vor distribui vouă în porții egale ... Totul va fi schimbat, stăpânii vor deveni servitori, și voi veți fi serviți la rândul vostru" (pp. 21-23). Seduși de astfel de promisiuni, incapabili de a le judeca, cei mai decăzuți și mai desrădăcinați dintre francezi s'au aliat bandiților plătiți ai revoluției franceze.

Că erau bandiți plătiți nu există nici o îndoială. Nesta Webster scrie despre milioanele de franci ale Ducelui de Orléans, vărul regelui, care urmărea să se instaureze el pe tron în locul lui Ludovic XVI și al Mariei-Antoinette, pe care o ura pentru că-i respinsese avansurile. Citează apoi din sursele ei (memoriile contemporanilor și participanților la revoluția franceză, ca *Le Moniteur* al lui Panckoucke, apoi Prudhomme, Buchez și Roux, Montjoie, Beaulieu, Ferrières, și scrierile istoricilor care au avut accces la arhive ca Taine, Cassagnac, Ternaux, Biré, și alții) afirmații despre "aurul lui Pitt" sau "aurul englezilor" cu care au fost plătiții asasinii revoluționari. Asupra unora dintre ei s'a găsit monedă englezească (guinee), și atât Ducele de Orléans cât și Marat, Danton, Brissot, Pétion, Saint Huruge, de Méricourt și Rotondo erau la ei acasă la Londra ca și la Paris. Timp de 10 ani, din 1783 până când a fost decapitat, Ducele de Orléans a depus într'una la Londra mari sume de bani, între 10 și 12 milioane de franci, din care scotea apoi monedă englezească și-și plătea acoliții, ca să arunce oprobiul asupra Angliei, scrie Nesta Webster (p. 31); și intimii lui în Anglia erau Lordul Stanhope, Dr. Price, și Fox, membri ai unui partid englez al revoluției, partid de

opoziție care s'ar putea să fi contribuit la milioanele cu care finanța Ducele de Orléans revoluția (pp. 31-32). Nesta Webster identifică 4 curente conspirative care au colaborat la organizarea revoluției franceze: 1) orleaniștii care vroiau înlocuirea regelui cu vărul său; 2) o grupare ocultă, numită de ea "subversivii", care doreau să distrugă religia şi structura socială a unei mari națiuni europene; 3) Prusia, care în tendințele ei expansioniste dorea să debiliteze alianța franco-austriacă; şi 4) intrigile "intelectualității progresiste" din Anglia care dorea răsturnarea guvernului atât în Franța cât şi în Anglia. La aceştia se adaugă toți cei care urau curtea regală - Madame Roland de exemplu pentru că se crezuse insultată de splendoarea reginei când fusese primită la curte, sau Madame de la Motte de exemplu pentru că fusese pedepsită pentru ticăloşia ei în afacerea colierului de diamante, afacere organizată pentru calomnierea reginei. La reuşita revoluției a contribuit enorm însă imbecilitatea şi incapacitatea de autoapărare a curții regale franceze, care nu şi-a mobilizat şi finanțat apărarea, în timp ce atacurile împotriva ei erau organizate şi finanțate cu aceeaşi energie şi generozitate cu care vedem că se organizează şi finanțează astăzi distrugerea restului lumii. "Au plătit oare unuia singur ca să le pledeze cauza?" se întreabă Playfair, un englez contemporan. "Dacă cumva vreun om capabil respingea acuzele dușmanilor lor, au făcut oare un sacrificiu cât de mic ca să-i publice scrierile? Nu. Cel care îndemna la asasinat şi jaf îşi vedea scrierile răspândite în mii şi sute de mii de exemplare; iar cel care căuta să mențină legalitatea şi ordinea şi să pledeze cauza celui ce avea ceva, trebuia să-şi plătească singur tipograful şi-şi vedea scrierile aruncate la gunoi" (p. 36). Nesta Webster n'a văzut de unde proveneau milioanele transferate în contul Ducelui de Orléans de la Banca Angliei. Dar s'a văzut documentul care atestă finanțarea revoluției bolşevice prin banca Kuhn, Loeb de pe Wall Street şi s'a văzut şi cine-i finanța pe Marx, Engels, Lenin şi Trotki ca să-şi ducă activitatea revoluționară.

Cum organizatorii nu se puteau baza pe parizieni, care erau oameni bonomi, conspiratorii au angajat şi adus la Paris cu luni înainte, în primăvara anului 1789, bandiți racolați din jurul Mediteranei, marseilezi şi corsicani, procepuți la asasinat şi setoşi de sânge, şi i-au plătit cu 12 franci pe zi. Suma aceasta este atestată de spusele unuia dintre ei, şi de faptul că la prima răzmeriță au fost morți de ambele părți şi exact această sumă era găsită asupra revoluționarilor morți (p. 42).

La asediul Bastiliei, doar circa 1000 de oameni au luat parte, şi Parisul avea 800.000 de locuitori. Şi acea mie consta în parte din cei plătiți ca mai sus, din trecători luați de subțiori şi târâți cu forța fără voia lor ca să îngroaşe rândurile insurgenților, şi din unii parizieni săraci ademeniți cu bani cărora însă li se plătea mai puțin decât briganzilor. Madame Vigée

LeBrun povesteşte cum a auzit într'o dimineață următorul dialog: "Vrei să câştigi 10 franci?" întreba un om. "Hai la răzmeriță cu noi. Nu trebuie decât să strigi 'Jos cutare! Jos celălalt!' Pentru 10 franci, merită". "Dar n'o să iasă cu bătaie?" întreba celălalt, la care cel care recruta a răspuns: "Aiurea! Noi suntem cei care vom împărți loviturile". În timp ce această gloată masacra invalizii şi puținii gardieni care păzeau Bastilia, majoritatea parizienilor habar n'aveau că se'ntâmplă ceva şi-şi duceau activitățile obişnuite; Dr. Rigby s'a dus să se plimbe prin grădinile de la Monceaux, şi scrie că avusese loc căderea Bastiliei fără ştirea lui, a familiei lui, şi a majorității parizienilor (p. 95).

La căderea Bastiliei, asasinii plătiți s'ar părea că se ambalaseră prea mult măcelărind invalizii în loc să-l ucidă pe Flesselles, singurul de pe lista "proscrişilor" revoluției; şi Flesselles fusese lăsat să treacă nevătămat printre ucigaşii care se distrau măcelărind invalizii, astfel încât un bijutier bogat, numit Moraire, văzând proasta execuție a ordinelor conspirației, s'a dus după el şi l-a împuşcat (p. 96). Oameni afluenți şi bine îmbrăcați au fost văzuți incitând gloata de la Bastilia să-l tortureze şi să-l ucidă pe Foullon, om de 74 de ani, socrul lui Berthier, în timp ce acesta din urmă se străduia să procure în provincie alimentele cu care să hrănească gloatele pariziene. Foullon fusese avertizat că se complota asasinarea lui dar refuzase să fugă căci, zicea el, fuga lui ar face să pară adevărate calomniile cu care era atacat; şi a fost adus la Paris de la Viry batjocorit cum fusese şi Isus Christos, încununat cu o coroană de spini şi turnându-i-se oțet pe gură. În timp ce La Fayette se străduia să-l salveze, acei "intelectuali progresişti" opulenți incitau mulțimea la asasinarea lui Foullon spunând gloatei că Foullon ar fi zis: "Dacă poporul n'are pâine, să mânânce fân!" Revoluționarii plătiți i-au îndesat pumni de fân în gură victimei şi l-au spânzurat; apoi i-au înfipt capul într'un par, şi l-au arătat ginerelui său Berthier, adus din provincie ca să sufere o soartă asemănătoare. Dar înainte ca Berthier să poată fi spânzurat, a fost străpuns de sabie, trupul lui a fost despicat şi decapitat, şi capul şi inima victimei au împodobit masa la care s'au aşezat "revoluționarii" să celebreze glorioasa zi a căderii Bastiliei, pe care o sărbătorim cu toții de atunci încoace. În istoria sa a revoluției franceze, Van Sybel (citat de Nesta Webster) scrie: "Această crimă n'a fost comisă dintr'o izbucnire de furie populară, ci-i costase pe conducătorii revoluției sume mari de bani, cu care s'au plătit mii de asasini. Următoarea propoziție apare în corespondența lui Mirabeau; 'Moartea lui Foullon a costat sute de mii de franci, dar asasinarea brutarului François a costat doar câteva mii'" (p. 97).

Nesta Webster relatează în amănunțime intrigile regelui Friedrich Wilhelm II al Prusiei, care susținea revoluția franceză ca să înlăture puternicul regat al Franței şi alianța acestuia cu imperiul austriacc din calea expansionismului prusac. În

decursul acestor intrigi, regele Prusiei era dispus să cheltuiască şi se slujea, scrie Nesta Webster, de un evreu numit Ephraim care a sosit la Paris la 14 Septembrie 1790 înarmat cu o scrisoare a regelui Prusiei către ambasadorul său Von der Golz, instruindu-l pe acesta să-l pună pe Ephraim în legătură cu capetele politice ale zilei. Ephraim încercase să se infiltreze în cercul lui Ludovic XVI prin ministrul acestuia Montmorin, care însă nu-şi ascundea repulsia şi scria despre Ephraim că "se ocupă de târguri secrete şi încearcă să influenţeze jurnaliştii. Sunt aproape sigur că dă bani oamenilor, şi ştiu că ridică sume mari de la bancheri" (*apud* Nesta Webster, *op. cit,* p. 178). Era oare regele Prusiei cel care se folosea de Ephraim, sau erau şefii lui Ephraim cei care se foloseau de regele Prusiei? Montmorin nu aruncă vorbe în vânt; el zice "sunt aproape sigur" când are o bănuială; şi ştie că Ephraim primeşte sume mari de bani de la bancheri cu care alimentează "marea revoluţie franceză".

Misteriosul şi umilul Ephraim este văzut de Nesta Webster ca un emisar al regelui Prusiei, care continua politica lui Friedrich cel Mare de a aplica cea mai dură tiranie supuşilor săi aţâţând în acelaşi timp la revoluţie în celelalte ţări europene pentru a le slăbi şi înlătura din calea sa (pp. 178-181). Ea relatează că şi Mirabeau suspecta intenţiile regelui Prusiei, ai cărui emisari incitau răsculaţii francezi împotriva "austriacei" Marie-Antoinette; că moartea declarată "naturală" a lui Mirabeau în Aprilie 1791 n'a fost niciodată elucidată, mulţi suspectând că partizanii Ducelui de Orléans îl otrăviseră pentru că Mirabeau, care fusese cel mai preţios aliat de-al lor, îi părăsise; şi conchide că Ephraim ar putea fi implicat în moartea lui Mirabeau. "Agitatorul evreu", scrie ea, "a jucat un rol activ în răzmeriţa care-a avut loc după două săptămâni când partizanii Ducelui de Orléans au încercat din nou să-l asasineze pe Ludovic XVI sub pretextul că ar fi încercat să părăsească palatul de la Tuileries", răzmeriţă "populară" în care Choderlos de Laclos şi Sillery au fost văzuţi deghizaţi în servitori incitând mulţimea, alături de agitatori şi asasini de profesie ca St. Huruge, Malga şi Rotondo, şi membrii sângeroasei asociaţii numite "Sabbat". "Dar se spune că Ephraim finanţase răzmeriţa cu fondurile ce-i fuseseră încredinţate de către stăpânul lui regal", scrie Nesta Webster (p. 181), adică de către regele Prusiei. Ştim însă că revoluţia bolşevică din 1917, pe care o vedem din ce în ce mai mult identică cu revoluţia franceză, a fost finanţată de bancherii evrei de pe Wall Street ca Kuhn, Loeb, al căror asociat Schiff a "investit" $20 milioane (sumă care astăzi înseamnă miliarde de dolari) în revoluţia bolşevică din Rusia. Oare cine-i încredinţase lui Ephraim fondurile cu care finanţa revoluţia "poporului" francez?

Ephraim a dispărut de pe scena revoluţiei franceze învăluit în mister, aşa cum apăruse, în vânzoleala din Iulie 1791, când Ludovic XVI,

convins înfine că propaganda socialistă în care credea n'are nici o legătură cu ce se întâmplă cu el şi soţia şi copiii lui, încercase să fugă, şi partizanii Ducelui de Orléans încercaseră să-l declare rege pe acesta dar se izbiseră de ideea republicii promulgată pentru prima dată de clubul cordelierilor. La 17 Iulie Choderlos de Laclos urma să depună pe "altarul patriei" din Câmpul lui Marte petiţia pentru înlocuirea regelui Ludovic XVI cu vărul său, Ducele de Orléans, petiţie pe care adunase câteva mii de semnături majoritatea de la femei şi copii care nu ştiau despre ce e vorba. Disdedimineaţă gloata s'a adunat la acel altar pe care l-a stropit în bună tradiţie revoluţionară cu sângele a doi nevinovaţi, un soldat bătrân şi un peruchier, ucişi de "popor" pentru că avuseseră nenorocul să se afla în apropierea altarului când "poporul" avea chef să verse sânge. Trupele lui Lafayette care au căutat să stăvilească "poporul" au fost ca deobicei împroşcate cu pietre şi noroi, la care Lafayette şi primarul Parisului, Bailly, au declarat legea marţială şi soldaţii exasperaţi au ripostat cu focuri de pistol la pietrele cu care erau bombardaţi. Câmpul lui Marte a devenit pustiu în câteva minute, şi căpeteniile revoluţiei franceze auzind acestea s'au comportat în modul eroic al tuturor celor care incită "masele" la revoluţie: iacobinii adunaţi în clubul lor au fugit deavalma să se ascundă unii pe uşi, alţii pe ferestre, în huiduielile mulţimii; vajnicii Brissot, Camille, Desmoulins şi Fréron au dispărut fără urmă; Marat s'a ascuns din nou într'o pivniţă, unde-şi petrecea el zilele cele mai "eroice"; Robespierre, tremurând din toate încheieturile, s'a mutat grăbit în alt cartier; Danton a fugit din Paris întâi la ţară şi apoi în Anglia; iar viteazul Hébert care-şi câştigase reputaţia vărsând fără limită sângele victimelor lui, s'a speriat atât de rău încât asuda copios de câte ori îşi aducea aminte şi-şi redubla uciderile de victime nevinovate ca să-şi revină. "În acelaşi timp evreul Ephraim, acuzat pe faţă de scriitorii regalişti că finanţase pamflete revoluţionare şi complotase la asasinarea reginei, a fost arestat şi închis timp de două zile în Abaţie", scrie Nesta Webster, "după care a fost trimis înapoi în Prusia şi nu s'a mai auzit de el" (p. 183). La o vreme când ghilotina se tocise decapitând atâtea mii şi mii de oameni nevinovaţi acuzaţi de cele mai vagi bănuieli nedovedite, când oamenii erau ucişi doar pentru că erau la îndemână pentru a fi ucişi, când se practica pe scară largă reducerea populaţiei Franţei prin măcel sistematic, când ieşind din închisoare prizonierii ajungeau pe eşafod, evreul Ephraim a ieşit din închisoare pentru a se reîntoarce în Prusia, de unde venise, fără să sufere nimic. Ne aduce aminte de Rakovski, despre care vezi mai jos.

Dar influenţa lui Ephraim, scrie Nesta Webster, [a celor care-l finanţau, am zice noi], n'a dispărut odată cu el. În 1792 revoluţionarii influenţaţi de el, ca Brissot, Pétion, Gensonné, şi câţiva girondini, formau un partid "pro-german" care

intenționa să instaureze o altă dinastie în Franța în persoana sau a ducelui de Brunswick sau a Ducelui de York, fiul lui George III al Angliei, oferindu-i acestuia mâna fiicei Ducelui de Orléans, zic unii. George III însă s'ar părea că refuzase cu indignare ideea, deși Talleyrand, emisarul lui Danton, călătorise la Londra unde, sprijinit de clubul iacobinilor englezi și aristocrații care simpatizau cu iacobinii, oferise, asemeni guvernului român în acest an 1997, să dăruiască Angliei parte din pământurile și posesiunile franceze (insulele de France, de Bourbon și Tobago), să demoleze portul Cherbourg care asigura puterea maritimă franceză, și chiar să cedeze Angliei orașele franceze Calais și Dunkirk. Ambiția lui Robespierre, care se vedea pe sine în vârful piramidei franceze, a zădărnicit aceste planuri (pp. 197-202).

Înafară de Ephraim, și alți nefrancezi dirijau destinele "marii" revoluții franceze. Unii erau constituiți în "Comitetul Insurecției" care se aduna într'o tavernă din Charenton și printre care se numărau, scrie Nesta Webster, Carra, Santerre, "neamțul" Westermann, "americanul" Fournier, "polonezul" Lazovski. Bănuiala noastră este că erau de aceeași naționalitate ca și "cehoslovaca" Madeleine Albright, Secretara de Stat a Statelor Unite de azi care se pretindea "creștină" și "catolică" și când i s'a reproșat că nu-și afișează cu mândrie iudaismul, a răspuns că nu știa de el întrucât părinții n'o informaseră în acest sens (vezi *Buletinul* vol.3, no. 3, p. 54). Era nevoie de insurecționiști plătiți și aduși din alte țări ca să se înfăptuiască "marea revoluție franceză"; francezii au rămas încuiați în casele lor la 27 Iulie în ciuda agitației febrile a provocatorilor care-i chemau la o răzmeriță în decursul căreia urmăreau asasinarea lui Ludovic XVI, astfel încât Marat, exasperat, i-a numit "revoluționari jalnici" (*de mesquins révolutionnaires*), exclamând: "dă-mi 200 de neapolitani înarmați cu pumnale și cu ei voi parcurge Franța și voi înfăptui revoluția" (*apud* Neste Webster, *loc. cit.*, p. 251). Același sentiment îi făcuse pe partizanii Ducelui de Orléans să recruteze bandiți din sud, și să înroleze bandiți italieni în societatea numită Sabbat. Avocatul girondin Barbaroux, convins și el de acestea, a convenit cu soții Roland să recruteze "600 de oameni din Marsilia care știu cum să moară" - adică cum să ucidă, scrie Nesta Webster (p. 251). S'au recrutat câteva mii de astfel de bandiți adunați din jurul Mediteranei, dintre care 500 au sosit la Paris la 30 Iulie, unde au fost descriși de către Blanc-Gilli, de Prudhomme, și de deputatul Eustache Hua ca "hoarde de bandiți ... genovezi, maltezi, piedmontezi, corsicani, greci, vagabonzi conduși în principal de unul Fournier zis americanul și de polonezul Lazowski". Beaulieu descrie "50 de genovezi cazați toți grămadă pe strada Sainte-Marguerite, din faubourgul Saint-Antoine. Mulți alții pot fi citați; cei mai furioși

revoluționari, cei care-au comis crimele, erau în mare măsură străini, și faimosul batalion din Marseilles conținea un număr mare din aceștia; le-am auzit accentul, vorbirea stricată, și pot atesta aceasta". Mama lui Roget de l'Isle i-a scris acestuia în acele zile: "Ce-i imnul ăsta revoluționar pe care-l cântă hoarde de bandiți care cutreieră Franța și care este asociat cu numele tău?" (p. 252). Dar, ca și "revoluționarii" angajați și plătiți de sub conducerea "polonezului" Lazowski, toți francezii cântă acum marseilleza.

Revoluția franceză a fost un genocid organizat după prescripțiile Deuteronomului, ca să demoleze o națiune puternică distrugându-i regele (simbolul națiunii) și religia. Dar înafară de scopul general anticreștin, mai avea și scopul acaparării averii, transferului bunurilor în mâna unui grup străin de națiunea gazdă. Nu numai ucigașii care făceau pe poporul răsculat erau plătiți cu bani, ci și unii dintre cei care-i conduceau. Danton putea fi cumpărat, dar Ludovic XVI sărăcise; cei 50.000 de scuzi pe care i-a luat Danton de la el ca să-l salveze n'au fost destul și Danton l-a trădat. "Câți pretinși republicani ar fi fost regaliști furioși dacă curtea regală ar fi fost dispusă să-i cucerească și ar fi avut destui bani ca să-i plătească!" exclamă Prudhomme (*apud* Nesta Webster, *loc. cit.*, p. 257). Dar unii eroi ai acestei revoluții nu puteau fi cumpărați; hidosul și respingătorul Marat nu putea fi satisfăcut decât prin măceluri gigantice. În Iulie 1790 ceruse moartea a 600; după cinci luni cerea moarta a 10.000, cifră care a crescut la 20.000, apoi la 40.000, și înfine în vara anului 1792 Marat îi explica lui Barbaroux necesitatea să se ucidă 260.000 de francezi **zilnic**; la care Barbaroux comenta că Marat părea că are o fixație pentru cifra 260.000, căci "totdeauna cerea să se ucidă exact 260.000 pe zi și rareori cerea 300.000 de capete" (p. 294). Avocatul Barbaroux cu care plănuia Marat masacrele era un om foarte activ: deși avocat, vindea ciorapi în curtea socrului Prințesei de Lamballe. Aceasta era văduva fiului Ducelui De Penthièvre, care fiu era cumnatul Ducelui de Orléans. Lăcomind la zestrea ei, ducele hotărâse s'o ucidă. Un alt motiv putea fi faptul că prințesa îl recunoscuse pe Ducele de Orléans în hoarda care încercase să asasineze familia regală la Versailles. Prințesa de Lamballe, femeie de o bunătate și puritate angelică, care-și petrecea viața în opere de binefacere, era iubită de toți cei care-o cunoșteau și care-i ziceau "îngerul cel bun". Acuzată de "complot", a fost asasinată la ieșirea din tribunal în mod tipic "revoluționar", tăindu-i gâtul și despicându-i pântecul ca să se reverse intestinele peste tot, de către un grup de "revoluționari" membri ai asociației Sabbat conduși de Rotondo, prietenul și protejatul lui Barbaroux, un italian însurat cu una din servitoarele din bucătăria prințesei, care l-a ajutat la mutilarea trupului prințesei. Apoi acești "reprezentanți ai poporului suferind" au înfipt capul prințesei într'un par și

s'au dus cântând *Ça ira* la palatul Ducelui de Orléans să i-l arate. Acesta cina cu amanta lui şi câţiva prieteni englezi, şi a contemplat cu un calm perfect capul cumnatei lui, după care s'a aşezat din nou să mănânce, lucru care l-a dezgustat pe unul dintre englezi care a părăsit cina, şi pe unii din suporterii lui ca Manuel şi Fauchet care l-au abandonat, devenindu-i inamici (pp. 322-326).

Pentru masacrele plănuite de Marat conducătorii "marii" revoluţii franceze nu se bizuiau pe clasele de jos ale Parisului, care fuseseră uneori mişcate de milă şi-şi abandonaseră zelul revoluţionar oricât de bine fuseseră incitaţi şi organizaţi din ajun. De aceea planurile masacrelor din Septembrie 1792 urzite de Comitetul Supravegherii şi de Comuna din Paris, la care au participat Marat, Danton, Robespierre, Manuel, Billaud-Varenne, Collot d'Herbois şi alţi trei, n'au inclus acţiuni populare. Au fost încarceraţi întâi cei mai avuţi dintre nerevoluţionari, căci "libertatea, egalitatea şi fraternitatea" acestei "mari" revoluţii avea mult de-face cu lăcomia de avere a revoluţionarilor; şi Comuna cerea tot mai mulţi bani pentru ca să facă revoluţie, căci ce se confiscase de la aristocraţi până acum se cheltuise deja. Dar înafară de cei care puteau fi jefuiţi de bunuri, de cei cu creştere aleasă şi de membrii clerului (vinovaţi de imensa crimă de a fi alfabetizat Franţa), au fost puşi pe listele alcătuite acum şi membrii partidelor rivale, ca Brissot şi Roland. Cei arestaţi conform acestor liste urmau să fie lichidaţi rapid, în care scop Billaud a organizat o bandă de asasini dintre marseillezi, care însă copleşiţi de atâtea omoruri au trebuit augmentaţi cu ucigaşii şi hoţii găsiţi prin închisorile de drept comun, şi care, beţi şi convinşi de către agitatori că dacă nu vor ucide pe cei de pe liste vor ajunge din nou printre puşcăriaşi, trebuiau să dea masacrelor un aier de revoluţie populară (pp. 297-302).

Despre cruzimea cu care aceşti "revoluţionari" au masacrat oameni nevinovaţi doar pentru că unii ca Danton doreau să le ia averea, unii ca Marat aveau plăcere să simtă miros de sânge de om proaspăt şi să vadă chinurile agoniei altora, şi unii ca Robespierre doreau puterea absolută asupra unor sclavi total înfricoşaţi, profesorii care predau aşa-zisa istorie la licee şi universităţi nu pomenesc nimica. Scrierile contemporanilor, citate de Nesta Webster, sunt pline de ele. Dar n'au fost aristocraţii cei care-au pierit în cel mai mare număr în aceste accese de "furie populară" împotriva "asupritorilor lor feudali". În masacrele din Septembrie din închisorile politice ale Parisului, au fost asasinaţi 43 de aristocraţi, 245 de preoţi, şi **1080** de oameni simpli din popor - o mie şi optzeci (p. 330).

Nu este un mister pentru cine cercetează şi nu repetă propaganda aşa-zisei "istorii" predate în şcoli cine erau asasinii, căci numele şi profesiunile multora dintre ei erau cunoscute contemporanilor. Cei care

au ucis aceşti 1368 de prizonieri politici au fost în număr de circa 300; unii erau dintre bandiţii veniţi cu regimentul de la Marseilles, iar alţii erau domiciliaţi în Paris - dar nu dintre cei mai săraci parizieni. În mod paradoxal, zice Nesta Webster, erau mici meseriaşi şi negustori care aveau prăvălii proprii în Paris, cizmari, croitori, bijutieri, dintre care unii păreau oameni învăţaţi, şi doi aveau nume germane. Abatele Barruel descrie în special ura lor împotriva preoţilor creştini. Nesta Webster îi numeşte "germani" (p. 332). Erau deci persoane cu nume făcute din cuvinte nemţeşti, care aveau magazine de bijuterii, erau învăţaţi şi versaţi în discuţii filozofice şi urau mai mult decât orice pe lume, religia creştină. "Aceştia", scrie Nesta Websterm "par să se fi pretat cu cel mai mare zel la sarcina lor oribilă; restul au fost convinşi să co-opereze prin diverse metode. Cea mai mare parte au cedat desigur lăcomiei de bani, şi în plus, peste plată, promisiunilor de vin şi jaf; alţii, cei mai ignoranţi, credeau poveştile care li s'au spus că cei închişi urmăreau să le asasineze soţiile şi copii ... Dar n'a fost numai alcool ce li s'a dat să bea, ci ceva mai perfid decât băutura, ceva ce fusese amestecat anume cu băutura care le era oferită tot timpul. Maton de la Varenne zice că Manuel dăduse ordin să le pună praf de puşcă în băutura spirtoasă ca să-i menţină într'o stare de furie; dar cei doi Prieteni ai Libertătii declară c'au fost drogaţi", scrie Webster, şi citează apoi din cartea acestor anonimi Prieteni ai Libertăţii, autori contemporani revoluţiei, care descriu efectele drogurilor asupra unui hamal cunoscut lor (p. 333). Cei mai mulţi dintre aceşti oameni simpli, manipulaţi, îmbătaţi şi drogaţi, au murit scurt timp după aceea în mizerie. Dar alţi oameni simpli din Paris, altă secţiune a poporului, s'au adunat la închisoarea de la Abaţie căutând să stăvilească masacrarea prizonierilor, şi asasinii au cerut - şi au obţinut - protecţia armatei împotriva gloatei pentru a-şi continua asasinatele (p. 336).

Comuna din Paris s'a mândrit într'o proclamaţie cu aceste asasinate, iscălită de 9 comunarzi dar scrisă de Marat şi emisă de Danton, ministrul justiţiei (pp. 337-338). Aceste masacre au primit şi aprobarea iacobinilor englezi, care au trimis comunei ca răsplată 1000 de perechi de bocanci pentru armată, 1000 de lire sterline în aur, şi o mare cantitate de armament fabricat la Birmingham şi Sheffield (p. 346). Nesta Webster arată că masacrele din Septembrie n'au fost opera francezilor, ci o afacere internaţională - condusă de un spaniol (Marat), executată de francezi, italieni şi "germani", aplaudată de prusacul Anacharsis Klootz, sprijinită de englezi (p. 348). Era deci revoluţia franceză o afacere care nu cunoştea graniţe şi sentimente naţionale. Victoria revoluţiei franceze la 20 Septembrie la Valmy, scrie ea, n'a fost o victorie a trupelor franceze ci o retragere a trupelor aliate împotriva revoluţiei, cărora regele Prusiei îi dăduse ordinul să abandoneze lupta "din

motive necunoscute", scrie martorul ocular Lordul Auckland (p. 349). Faptul cert este că Ducele de Brunswick, care conducea trupele, a dat ordin de retragere, şi generalul francez Dumouriez, prietenul lui Danton, a dat ordin să nu fie urmărită retragerea lor; şi că comuna din Paris a trimis 30 de milioane, obţinute jefuind victimele masacrului şi bijuteriile coroanei, ca să cumpere "victoria revoluţionarilor" de la Valmy, care erau în număr de 17.000 şi înfruntau un inamic care număra 92.000 de combatanţi (pp. 350-351).

Asemănarea dintre revoluţia franceză şi revoluţia bolşevică este secondată de asemănarea dintre revoluţia franceză şi Noua Ordine Mondială a zilelor noastre; şi distincţia pe care o face Nesta Webster între planul lui Robespierre şi planul lui Marat îşi găseşte paralela în distincţia dintre planul de societate socialistă de tip sovietic şi planul de societate socialistă care se instaurează astăzi în ţările fost libere din occident, unde neştiutorii zic că domneşte "democraţia de tip occidental." Nesta Webster scrie: "Robespierre dorea o *democraţie*, nu în sensul unui guvern al poporului, ci al unui stat compus doar din 'popor'; ar fi vrut să transforme întreaga lume într'un lagăr de muncă imens, al cărui preşedinte genial urma să fie el; dar Marat urmărea să instaureze o *ohlocraţie*, un stat stăpânit de un număr mic de oameni cunoscuţi ca 'ai noştri' (the 'mob'), transformând lumea într'o imensă peşteră de hoţi în care el va juca rolul şefului bandiţilor" (p. 360). Între timp "poporul triumfător" al Parisului se aşeza la coadă - coadă la pâine, la carne, la săpun, la lumânări, iar Marat dădea vina pe "capitalişti" (p. 389). După moartea acestuia, ideea i-a fost preluată de Robespierre şi Hébert, care pentru jaful şi distrugerea lor au dat vina pe "burghezi, ţăranii bogaţi, şi cinstiţii meseriaşi". După eliminarea aristocraţiei şi-a religiei, trebuiau eliminaţi aceştia; şi în numele acestei lupte de clasă trupele revoluţionare au descins asupra oraşelor de provincie ale căror manufacturi înfloritoare produseseră prosperitatea Franţei şi-au început să le masacreze populaţia. Dar după ce au fost eliminaţi cei care hrăniseră Franţa şi-i asiguraseră prosperitatea, lupta de clasă a fost îndreptată împotriva celor care-ar fi putut să-i ajute să reînvie - împotriva ştiutorilor de carte, cei pe care Robespierre îi ura mai mult decât pe alţii, Robespierre, acel avocăţel falit şi incapabil care la vederea oricărui talent intelectual la alţii era ros de o invidie care-l împinsese dincolo de pragul demenţei. Războiul împotriva celor capabili intelectual, urmăriţi şi distruşi de Robespierre, s'a dus şi împotriva comorilor culturale şi artistice ale Franţei, şi au fost arse mii de cărţi şi picturi valoroase la îndemnul conducătorilor revoluţionari. Mai mult, manierele civilizate şi înfăţişarea plăcută au fost desemnate drept mărturii ale contrarevoluţiei; s'au interzis adresările politicoase, şi oamenii au fost obligaţi să umble murdari,

nebărbieriţi, nepieptănaţi şi îmbrăcaţi în zdrenţe soioase ca să nu devină "duşmani ai poporului" (pp. 411-413). Exact aşa cum se poartă şi se îmbracă astăzi tineretul şcolar în statele Unite. Căci "nu era un război împotriva nobilimii, bogăţiei, hărniciei, artei, intelectului; era *un război împotriva civilizaţiei*", scrie Nesta Webster. Acelaşi război împotriva civilizaţiei a fost început de bolşevici în 1917; şi este dus astăzi în occident de către structurile Noii Ordini Mondiale.

Comitetului Salvării Publice al "marii" revoluţii franceze s'a lansat în opera lui de "salvare" în Octombrie 1793. În 1794, din 29.000 de locuitori rămăseseră la Toulon după masacre doar 7.000. La Bordeaux, doar 301 au fost ghilotinaţi, grosul morţilor au murit de foame. La Lyon însă populaţia a fost exterminată prin ghilotinare, împuşcare cu gloanţe sau şrapnel, sau înnecare; cel puţin 2000 de cadavre au fost aruncate în Rhone, ale cărui ape deveniseră roşii de atâta sânge omenesc. Pentru regiunea La Vendée Convenţia Naţională elaborase planul s'o transforme literalmente într'o pustietate, plan care, raportează un emisar republican cu mândrie (Mortimer Ternaux) a fost realizat. La Nantes fuseseră trimise trei companii de "luptători revoluţionari", una de 60 de discipoli de-ai lui Marat numită "compania lui Marat", alta din negri şi mulatri numită "compania americană", şi o a treia numită "compania germană" compusă din dezertori şi mercenari germani (zice Nesta Webster; cu nume făcute din cuvinte nemţeşti, am zice noi). Aceste două din urmă companii s'au dovedit cele mai feroce, preferând să tortureze şi să ucidă femei şi în special copii; un martor ocular povesteşte despre cadavrele a 75 de fete de 16-18 ani exterminate de compania "germană"; altul povesteşte despre 500 de copii mici de ţărani mânaţi pe un maidan şi ucişi acolo de "revoluţionarii" ai căror genunchi copiii îi îmbrăţişau implorând milă. Ororile masacrelor din Provincie întrec cu mult ororile de la Paris, şi nu le-ar încăpea câteva volume. Când asasinii au obosit ridicând braţul ca să ucidă au început să-şi arunci victimele legate în râu, unde Jean Baptiste Carrier, cel împuternicit de Comitetul Salvării Publice să despopuleze oraşul Nantes, râdea din toată inima văzând grimasele agoniei lor, fapt care, raportat Convenţiei de la Paris, i-a adus laude şi mulţumiri. În Decembrie, Carrier a adunat ţărăncile şi femeile sărace din Nantes cu câte o bocceluţă şi cu copiii la sân sau de mână şi le-a încărcat în bărci pe care le-a scufundat apoi în mijlocul râului. Unele mame văzând care le este soarta şi-au încredinţat copiii unor spectatori, de unde Carrier i-a adunat încuindu-i în închisoarea oraşului unde i-a lăsat să moară încet de foame (aşa cum rezolvă chinezii comunişti supranumerarul de fetiţe orfane: le leagă de scânduri şi le lasă să moară încet, de foame). Un aghiotant de-al lui Carrier zice c'au exterminat astfel la Nantes 6.000 de oameni, altul zice 9.000, iar Prudhomme dă un total de

32.000. În toată Franța, "libertatea, egalitatea și fraternitatea" a costat viața a 1.025.711 de victime, după Prudhomme; Taine estimează c'au fost asasinați o jumătate de milion doar în cele 11 provincii din vest (p. 414-419).

Nesta Webster speculează care ar fi fost motivul pentru care politicienii revoluției franceze au căutat cu atâta zel să depopuleze Franța. Saint Just, zice ea, dorea să creeze o epocă de aur în Franța, unde toată lumea să trăiască din fructele pământului nefăcând nimica, să nu existe căsătorie ci doar amorul liber, și copiii să fie proprietatea statului, după sistemul dement al acelui mare geniu iluminist, Jean-Jacques Rousseau, cu o populație de 25 de milioane de francezi nicicum nu puteau crea acea epocă de aur. De aceea populația Franței trebuie scăzută în mod radical și sistematic, conform planului politic al revoluției franceze. Raportând asupra documentelor confiscate din casa lui Robespierre după căderea acestuia, Courtois scrie: "Ca să ne readucă la fericirea Spartei antice, aceşti oameni urmăreau *să anihileze 12 sau 15 milioane de francezi*, și sperau ca după această transformare revoluționară să distribuie fiecăruia câte un plug și câte un petec de pământ de desțelenit, și să ne salveze astfel de pericolul prosperității unui oraș ca Persepolis". Un alt revoluționar, un intim de-al lui Robespierre, i s'a confiat marchizului d'Antonelle la închisoare arătând că comitetul revoluționar era conștient de faptul că trebuie să ucidă cel puțin o treime din populația Franței pentru instaurarea "libertății, egalității și fraternității", căci într'o țară normal populată înfloresc imediat meseriile și industriile care duc la inegalitate. În 1795 socialistul Gracchus Babeuf explică bazele teoretice ale necesității masacrării populației: el arată că Robespierre și consiliul lui găsiseră că "*depopularea era o necesitate*, căci ei calculaseră că Franța nu are resurse suficiente pentru populația ei, și ... erau prea multe mâini pentru treaba strict necesară care trebuia făcută." Victoria socialismului reclamă depopularea, scrie Babeuf (pp. 424-425). Astăzi aflăm de la conducătorii "democrației de tip occidental" și de la savanți ca Jacques Coustau același lucru: că globul e suprapopulat și trebuie eliminați dintre cei vii cel puțin 80 %; Cousteau zice 90 %. În ultima vreme am început să ne îndoim de veracitatea conducătorilor națiunilor și ai diverselor organizații neguvernamentale când se adună în conferințe în care discută problemele mediului înconjurător. E clar că ei doresc să dezlănțuie masacre identice cu cele descrise mai sus, și din aceleași raționamente.

În Franța, victoria "libertății, egalității și fraternității" a fost imediat urmată de eliminarea religiei. Preoții care supraviețuiseră au fost obligați să jure că nu există alt Dumnezeu decât libertatea și egalitatea. A fost instaurată zeița Rațiunea (a cărei statuie o vedem astăzi la New York botezată "statuia

libertății"), bisericile au fost jefuite de capodoperele cu care le împodobiseră generații de creatori și de care se bucurase întreg poporul timp de generații, altarele au fost pângărite, și cultul Rațiunii și Virtuții a fost proclamat public de nimeni altul decât acolitul lui Marat, marchizul de Sade, acel mare umanitarist de la numele căruia derivă adjectivul "sadic". La cultul rațiunii și-a adus contribuția și Anacharsis Klootz, care s'a declarat "dușmanul personal al lui Isus Christos" și a îmbogățit ideologia "marii" revoluții franceze cu internaționalismul. Dar în timp ce "intelectualii progresiști" ai revoluției se distrau jefuind, demolând și pângărind biserici, și eliminând religia, clasele de jos nu se aliau cu această realizare revoluționară; femeile din hale l-au acoperit pe un membru al Convenției de injurii pe tema asta, și conducătorii poporului au început să se teamă de o adevărată revoluție populară și-au încetat să-și arate pe față anti-creștinismul (pp. 432-433).

Metoda statului socialist, în care jumătate din populație spionează cealaltă jumătate, specifică "libertății, egalității și fraternității", a fost aplicată încă din 1793. Raportele informatorilor din anii 1793-94 au fost găsite și publicate de către Schmidt și de către Dauban (autori consultați de Nesta Webster, cf. p. 448). Un alt contemporan consemnează caracterul statului socialist al revoluției franceze: "Trebuia să vezi, cum am văzut eu în 1793 și 1794," scrie Frenilly, "la orașe și la sate - lucru pe care istoria nu-l va scrie niciodată - întreaga populație, țărani buni și simpli, meseriași, negustori și proprietari, tremurând cu toții în fața aroganței unei mâini de avocați constituiți în Societatea Poporului. N'au fost vasali care să se supună cu mai multă umilință la persecuții; n'au fost baroni care să le practice cu mai multă aroganță". Nesta Webster continuă arătând cum orice rămășiță din libertățile acordate de primele două Adunări sub Ludovic XVI - libertatea persoanei, a presei, a religiei, dreptul la proprietate - a fost abrogată. Iar despre libertatea cuvântului - un cuvânt era deajuns ca cel ce-l rostise să piară pe eșafod (p. 452). Comitetul Siguranței Generale, asemănător "Securității" României socialiste, fusese înființat în 1789 ca un "comitet de informare" și în 1792 progresase devenind la fel de puternic ca și Comitetul Salvării Publice. În fiecare comitet era un subcomitet ai cărui membri nu erau ucigași lacomi de bani sau lacomi de putere, ca Danton sau Robespierre, ci erau monștri demenți de plăcerea de a chinui și ucide nenumărate victime nevinovate, care se desfătau la vederea suferinței extreme. Aceştia erau Barére, Billaud și Collot în Comitetul Salvării Publice, și Vadier, Voulland, Amar, Jagot și Louis du Bas Rhin în Comitetul Siguranței Generale. Iar Robespierre, departe de a li se împotrivi, se asocia acestora ca să-și satisfacă ambiția nelimitată; căci el nu se desfăta la vederea chinurilor victimelor ci la ideea propriei măreții supreme (pp. 454-

457). Demenți de răutate, demenți de ambiție, acești eroi ai "marii" revoluții franceze au ghilotinat în primele 17 zile după ce și-a promulgat Robespierre legea "din 22 Prerial" numai la Paris 1.366 de victime, aproape toți dintre cei mai săraci sau dintre cei cu venituri modeste, țărani și meseriași, printre care 20 de țărănci din Poitou, târâte de la țară ca să li se verse sângele pe ghilotina pariziană, și care istovite de călătorie au zăcut două zile înainte de a fi ucise pe pavajul capitalei, ca vitele duse la abator; aceste țărănci sărace au fost executate fără ca tribunalul revoluționar să se ostenească nici măcar să le acuze de ceva (p. 460). Ca și Lenin, revoluția franceză a urât poporul și țaranii spre binele cărora chipurile vărsa atâta sânge, mai mult decât aristocrații; și ca și Stalin, tribunalul revoluționar se străduia să ucidă cât mai mulți țărani și muncitori. Căci aceștia constituiau trupul Franței creștine și catolice, și nu aristocrații ca marchizul de Sade sau Choderlos de Laclos, aristocrați imorali și perverși pe care revoluționarii nu-i vedeau ca dușmani de clasă. Și contrar celor predate în școli, n'a fost revoluția franceză cea care a pus capăt feudalismului și nedreptăților sociale, scrie Nesta Webster; căci regele Ludovic XVI adusese toate reformele, și nobilimea pusese capăt feudalismului; regaliștii au conceput Declarația Drepturilor Omului și noua Constituție franceză. Realizarea revoluției franceze a fost doar că a înrobit țăranul francez unui sclavaj mult mai dur și mai brutal decât cel feudal. În 1889, la o sută de ani după revoluție, țăranul francez, scrie Rowland Prothero, "are o locuință mizeră și o hrană proastă care-i face viața precară. Este doar cu numele stăpân pe pământul lui. Adevăratul stăpân este cămătarul, și așa-zisul proprietar-țăran este un iobag" (*apud* Nesta Webster, p. 489). **Acesta fusese adevăratul scop al revoluției franceze: să transfere averea din mâna națiunii gazdă (indiferent de felul în care era distribuită ea printre diversele pături ale populației gazdă) în mâna grupului alogen parazitar pe populația gazdă.**

Revoluția franceză se continuă în mod explicit cu revoluția bolșevică, scrie Nesta Webster. În 1866 Bakunin scria că Alianța Internațională Social Democratică "profesează ateismul, abolirea serviciilor religioase, înlocuirea credinței cu știința și a justiției divine cu justiția umană, abolirea căsătoriei ... abolirea tuturor claselor și egalitatea socială a sexelor, și abolirea moștenirii. Toți copiii trebuie crescuți în mod uniform ... repudiază așa-zisul patriotism și rivalitățile naționale și dorește asocierea universală." Prințul Kropotkin, unul din conducătorii Internaționalei socialiste, admite "o filiație directă între această asociație și 'teroriștii' din 1793 și societățile secrete din 1795". Metodele revoluției franceze au fost aplicate apoi în revoluția din 1917 din Rusia: masacrul prizonierilor din închisoarea din Petersburg, tot în luna Septembrie, ca și masacrul

prizonierilor politici francezi; victimele înnecate în Marea Neagră, ca și locuitorii orașului Nantes înnecați în râu; desecrarea catedralei din Kremlin, ca și desecrarea catedralei Notre Dame; până și discursurile leniniste cu atacurile împotriva burgheziei sunt preluate aproape cuvânt de cuvânt din diatribele lui Robespierre. Adevărații conducători ai revoluției acestea care se întinde peste secole sunt, scria Nesta Webster în 1919, exponenții prusaci ai democrației care speră să-și refacă mașina militară pe ruinele civilizației, negustorii nemți care speră să cucerească piețe mondiale, financiarii evrei cosmopoliți care speră ca prin distrugerea ordinii sociale să pună stăpânire pe tot capitalul lumii, anarhiștii din răsăritul Europei animați doar de dorința de a distruge (pp. 494-495). Din aceste patru grupuri de oameni, cel de-al treilea grup era stăpânul și mânuitorul celorlalte trei grupuri, zicem noi. "Despre toți aceștia", scrie ea, "se poate spune ce-a spus Robison despre secta illuminati-lor [a lui Adam Weishaupt]; primul scop imediat a fost să pună stăpânire pe bogății, putere, și influență, fără muncă; și pentru a-l realiza vor să distrugă creștinismul; iar apoi moravurile stricate și degenerescența generală le va aduce adeziunea tuturor celor răi, și le va permite să răstoarne toate guvernele civile ale Europei; după care se vor gândi la alte cuceriri, și-și vor extinde operațiile în alte părți ale globului, până au redus omenirea la o masă omogenă haotică" (*apud* Nesta Webster, *loc. cit.*, p. 496). Robison scria asta cu două secole în urmă. Nesta Webster scria asta cu aproape 80 de ani în urmă. Aceiași sunt astăzi cei care manipulează guvernele corupte, în vârful cărora au cocoțat oameni vicioși și pliabili; principalul inamic pe care ei doresc să-l distrugă a rămas tot creștinismul; și aceleași le sunt scopurile și metodele folosite.

EPHRAIM SI RAKOVSKI

Am descris în *Buletinul* anterior (vol. 3, nr. 3, pp. 2 ff.) figura enigmaticului Rakovski, unul din fondatorii statului sovietic, și unul din "deviaționiștii" acuzați în epurările staliniste care au premers celui de-al doilea război mondial. Rakovski este primul care caracterizează "bonapartismul" lui Stalin, și-l plasează în perspectivă în cadrul mai larg al conspirației anticreștine și anticivilizatorii. Dr. Landowski, cel însărcinat cu drogarea interogaților pentru obținerea de informații cât mai multe și mai veridice, și cel care făcuse copia secretă a interogatoriului, este de părere că Stalin asista la întrevederea cu Rakovski, care știa mai mult decât chiar Stalin despre planurile ocultei. Am găsit episodul despre Rakovski în cartea lui Des Griffin *Fourth Reich of the Rich*, ediția 2-a din 1995. Des Griffin scrie: "Deși avem *dovezi* pozitive că monarhia internațională a banului a finanțat revoluția bolșevică din Rusia în 1917, și a menținut de atunci încoace

comunismul pe linia de plutire prin infuzii enorme de capital, cel care scrie acestea până acum nu avea cunoştinţă în mod concludent - *din interiorul Rusiei* - că aceşti conducători comunişti dansau cum le cântau bancherii internaţionali şi că de fapt comunismul este o manifestare târzie a illuminati-lor lui Adam Weishaupt. Dar acest lucru reiese - direct din Rusia - dintr'un document remarcabil cunoscut sub numele de *Simfonia Roşie*." Des Griffin arată cum a preluat documentul din cartea lui Mauricio Carlavilla, cum fusese acesta găsit asupra cadavrului Dr-lui Landowski, cine era Landowski şi cine era Rakovski. Despre Rakovski, Dr. Landowski credea că era un emisar al directoratului conspiraţiei la nivelul cel mai înalt; mai mult, că era unul dintre "ei". Rakovski a ieşit viu din închisoarea în care-şi aşteptau moartea celelalte victime ale epurărilor staliniste, ca şi Ephraim pe timpul revoluţiei franceze. Ca şi Ephraim, Rakovski apărea ca un ambasador, un emisar doar. Atât de importantă este analiza politică făcută de Rakovski pentru înţelegerea lucrurilor care se întâmplă azi în lume încât redăm aici spicuiri din conversaţia lui din 26 Ianuarie 1938 cu agentul lui Stalin, Gabriel (René Duval), la care Dr. Landowski crede că asista şi Stalin ascuns după un perete-oglindă transparent într'o singură direcţie.

Rakovski şi ceilalţi acuzaţi din lotul lui recunoscuseră cu toţii că erau spioni hitlerişti plătiţi de guvernul german împotriva guvernului sovietic. Bineînţeles că nu era nici un grăunte de adevăr în asta, dar toţi preferau o condamnare la moarte ca spioni hitlerişi torturilor prin care li se smulgeau astfel de confesiuni deţinuţilor lui Stalin. Troţkiştii ca Rakovski avuseseră contacte cu guvernul hitlerist, dar nu ca subordonaţi plătiţi, căci, arată Rakovski, Hitler nu avea destui bani ca să-l cumpere pe Comisarul Afacerilor Externe al Uniunii Sovietice, care avea la dispoziţie un buget mai mare decât chiar averea unor plutocraţi ca Morgan sau Vanderbilt; raportul dintre ei şi Hitler fusese acelaşi ca şi raportul dintre Lenin şi împăratul Germaniei care-l trimisese în Rusia în tren blindat să facă revoluţia; toţi aceştia ascultaseră ordinele unor superiori. Ceea ce îi despărţea pe troţkiştii ca Rakovski de Stalin era bonapartismul acestuia, zice Rakovski: ei sunt devotaţi comunismului, iar Stalin subordonează comunismul propriei persoane. Dar "comuniştii", cum numea Rakovski conspiraţia al cărei membru era, nu doreau căderea lui Stalin în 1938, căci ar fi însemnat căderea sistemului sovietic; "după cum dispariţia lui Troţki i-a dat lui Stalin posibilitatea să transforme automat adevăratul comunism într'unul formal, tot aşa dispariţia lui Stalin ne va permite să transformăm comunismul formal într'unul real," zice Rakovski. Căci comunismul "formal" al lui Stalin încetinea revoluţia permanentă. Dar atât Stalin cât şi Hitler nu sunt decât faze trecătoare - Hitler cu naţional-

socialismul lui în realitate îşi întăreşte duşmanul, adică socialismul; şi Stalin cu anti-comunismul lui în realitate întăreşte comunismul real, zice el, pe care-l vor moşteni adevăraţii comunişti. Aceştia sunt "ei", aceia care vor supravieţui totdeauna lichidărilor de tip stalinist şi care dirijează revoluţia permanentă. "Ei" nu doresc deocamdată să-l vadă pe Stalin căzut de la putere, opina Rakovski în 1938, avertizându-şi interogatorul în acelaşi timp că nu vorbeşte în numele "lor" căci nu este împuternicit de către "ei" ci enunţă doar păreri personale.

Gabriel postula în 1938 un atac iminent împotriva sovietelor al lui Hitler, pe care-l numea "condottiere"-ul capitalismului internaţional, care l-a înarmat în acest scop. Dar Rakovski atrage atenţia asupra condiţiilor schimbate: înarmarea lui Hitler a avut loc pe vremea când dărâmarea lui Stalin le-ar fi permis "adevăraţilor comunişti" să preia conducerea bolşevismului sovietic. Atacul hitlerist împotriva Uniunii Sovietice trebuie că va fi conform planurilor capitalismului internaţional, argumenta interogatorul; dar Rakovski îi explică cum marxismul predat şi propovăduit maselor şi birocraţiei este o doctrină vulgarizată şi simplificată care conţine acest antagonism între capitalism şi comunism, dar adevăratul marxism este "o conspiraţie pentru revoluţie" (p. 268), şi că revoluţia este singura realitate. Marx a fost un geniu, arată Rakovski, căci a descris exact cum capitalismul va promova comunismul prin degradarea omului, abrutizarea lui şi transformarea lui într'un dobitoc dominat de materialism. "Să fii capabil să realizezi transformarea lui *homo sapiens* în *homo stultum*, înseamnă să ai puteri magice, să fii capabil să cobori omul pe prima treaptă a scării zoologice, la nivelul animalului", arată el (p. 269). Aceasta a fost cauza prăbuşirii civilizaţiei şi cauza victoriei revoluţiei permanente, nu "contradicţiile inerente ale capitalismului" despre care se predă la lecţiile de marxism; căci ca un bun revoluţionar, Marx nu spunea ce gândea în scrierile lui; care general îşi publică planurile de atac pentru binele adversarului? Iar în ceea ce priveşte contradicţiile inerente ale capitalismului dintre muncă şi capital, Rakovski atrage atenţia că organizarea muncitorimii în greve şi sabotaj industrial întotdeauna a dus la înrăutăţirea situaţiei muncitorimii, la adâncirea mizeriei celor de jos; orice ameliorare temporară ce s'ar putea obţine prin organizarea clasei muncitoare în luptă împotriva exploatării a fost dintotdeauna doar un pretext pentru a se adânci mizeria prin sabotarea producţiei; căci, zice Rakovski, "revoluţia nu apare spontan. Este o organizaţie, sunt şefi, e disciplină, şi mai ales există prostia. Nu bănuieşti că des pomenitele contradicţii ale capitalismului, mai ales cele financiare, sunt şi ele organizate de cineva?" întreabă el. "În lupta economică internaţionala proletară coincide cu internaţionala financiară,

căci amândouă produc inflația, și unde vedem coincidență putem presupune că există și înțelegere. Astea sunt chiar cuvintele lui [ale lui Marx]". "Când vorbesc despre internaționala financiară, m'am gândit ca la un Comintern, și dacă am admis existența Comintern-ului [internaționala comunistă], n'aș zice că astea două dunt dușmane", zice Rakovski (p. 271). Cu câtă vigoare critică Karl Marx industriașul britanic, pe care-l zugrăvește ca pe un tiran gras cu trabucul în gură care rânjește demonic atunci când aruncă soția și fiica muncitorului în stradă să piară, zice Rakovski; dar cât de reținut a fost Marx de câte ori vorbea despre bani. "Finanțele nu există pentru el ca un lucru important în sine. ... În problema banilor el se arată reacționar; căci spre surprinderea noastră imensă era reacționar; adă-ți aminte de 'steaua cu cinci colțuri', ca a Uniunii Sovietice, cea care strălucește peste întreaga Europă, steaua formată din cei 5 frați Rothschild cu băncile lor, care dețin acumulări colosale de avere, cele mai mari cunoscute vreodată ... Și acest fapt, atât de colosal încât ispitea imaginația contemporanilor, a trecut neobservat de Marx. Ceva ciudat ... E posibil ca din această orbire ciudată a lui Marx să reiasă un fenomen comun tuturor revoluțiilor. Iată ce e: putem confirma cu toții că atunci când masele pun stăpânire pe un oraș sau o țară, întotdeauna sunt cuprinse de o teamă superstițioasă de bănci și bancheri. Au fost uciși regi, generali, episcopi, polițiști, preoți și alți reprezentanți ai odioaselor clase privilegiate; au fost jefuite și arse palate, biserici și alte centre ale științei, dar deși revoluțiile erau economico-sociale, vieților bancherilor au fost respectate, și drept rezultat mărețele clădiri ale băncilor au rămas neatinse ... După informațiile mele înainte de a fi arestat acest lucru are loc și acum ... în Spania," unde se desfășura războiul civil. Rakovski continuă: "Ai băgat de seamă ciudata asemănare dintre internaționala financiară și internaționala proletară? Aș zice că una e cealaltă latură a celeilalte. ... Cominternul, dublat de mișcarea reformistă, și întregul sindicalism, a creat anarhie în producție, inflație, sărăcie și disperare în mase. Finanțele, în principal finanțele internaționale, concurate în mod conștient sau inconștient de finanțele particulare, crează aceleași contradicții dar în măsură și mai mare" (pp. 272-273).

"Esența internațională a banului e bine cunoscută. De aici rezultă că organizația căreia îi aparține și-l acumulează este o organizație cosmopolită. Finanțele la apogeul lor - ca un scop în sine, internaționala financiară - neagă și nu recunosc nimic național; ele nu recunosc statul și de aceea ar fi anarhice și ar fi absolut anarhice dacă ele - care neagă orice stat național - n'ar fi ele însele în mod necesar un stat în esența lor de bază. Statul în sine nu e decât putere. Și banul este putere și nimic altceva. ... Schema și prototipul internaționalei este Uniunea Sovietică - care și ea e putere pură. Asemărea fundamentală

a acestor două creații este absolută. Este în mod fatal inevitabilă, căci **personalitățile autorilor ambelor erau aceleași** [sublinierea noastră]. Financiarul este la fel de internațional ca și comunistul. Amândoi, folosind pretexte diferite și mijloace diferite, luptă împotriva statului național burghez și-l neagă," arată Rakovski (p. 273).

Rakovski comentează revoluția franceză, unde masele, îmbătate și derutate de evenimente, "n'au observat cum un grup mic de oameni misterioși, grijulii și nesemnificativi puseseră mâna pe o putere într'adevăr regală ... și că în curând ele au fost supuse unei sclavii mai brutale decât fusese a regelui, căci acesta, datorită prejudecăților lui morale și religioase, era incapabil să se folosească de o astfel de putere. Astfel puterea regală supremă a fost preluată de persoane ale căror callități morale, intelectuale și cosmopolite le permitea s'o folosească. **E clar că aceștia erau oameni care nu fuseseră niciodată creștini ci cosmopoliți** [sublinierea noastră]. ... Ei acaparaseră **privilegiul real de a emite moneda**" [sublinierea noastră] (p. 274). Rakovski continuă: "Titluri, sume, cecuri, note de credit, garanții, rabaturi, cote, cifre fără număr au invadat statele ca o cascadă. Ce sunt banii de hârtie ori de metal în comparație cu acestea? Ceva lipsit de influență, un fel de minim față de fluviul mereu crescând al inundației de bani financiari. Ei, fiind cei mai subtili psihologi, au putut acumula și mai multă avere fără nici o osteneală datorită lipsei de pătrundere a celorlalți. După diversele forme imens de variate a banilor financiari au creat banii-credit al căror volum poate fi augmentat la infinit. ...Înțelegi? O fraudă: bani falși care au putere legală. ... Băncile, bursele și întregul sistem financiar al lumii este o mașină gigantică care are scopul de a crea scandaluri împotriva naturii, cum zice Aristotel, de a forța banii să producă bani - dacă așa ceva e o crimă în economie, atunci în finanțe este o crimă împotriva codului penal, căci e cămătărie. ... cămătăria există încă, deoarece chiar dacă dobânda e legală, ea inventează și falsifică capitalul inexistent" (p. 275). Rakovski explică funcționarea băncilor centrale cum sunt Sistemul Federal de Rezervă din Statele Unite, bănci care aparțin acestor bancheri internaționali care emit moneda națională prin intrări în catastife și incasează dobândă de la națiuni pentru această monedă iluzorie creată printr'o intrare computerizată într'un catastif. "E evident greu să înțelegi un miracol", continuă Rakovski, arătând cum acest miracol a transformat "o tejghea de scânduri într'un templu"; "tejghelele la care ședeau cămătarii soioși ca să facă negoț cu bani au fost convertite acum în temple magnifice care stau la fiecare colț al marilor orașe contemporane cu coloanele lor păgâne, și mulțimile se duc acolo cu o credință pe care n'au primit-o de la dumnezei din cer". "Finanțele au fost cel mai puternic instrument al revoluției", arată Rakovski (p. 276), și a fost sarcina lui Marx și Engels să

ascundă acest lucru. Trotki o spusese într'o cărticică în care arăta că bancherii de pe Wall Street vor împinge Anglia spre revoluție, așa cum o fac peste tot, și o fac în mod conștient; căci scopul lor este acapararea puterii absolute, depline, pe față, în întreaga lume, "așa cum are Stalin în Uniunea Sovietică ... Demență mai mică decât a lui Lenin care visa în mansarda lui din Elveția să aibă în puterea lui întreaga lume, sau demența lui Stalin care visa același lucru în exilul lui într'o colibă din Siberia. Astfel de visuri ambițioase sunt mai naturale pentru bogătașii care trăiesc în zgârie-norii din New York" (p. 277). La întrebarea cine sunt "ei", sunt ei bancherii? Rakovski răspunde că dacă ar ști cine sunt "ei" n'ar fi prizonier, căci cineva care a căzut prizonier poate fi făcut să spună tot ce știe; și că nu poate spune că sunt bancheri: sunt figurile misterioase ale "finanțelor internaționale" dintre care nici unul nu ocupă un post vizibil la Banca Mondială; după asasinarea lui Rathenau la Rapallo, posturile politice și financiare au fost atribuite doar intermediarilor, care trebuie desigur să fie loiali și demni de încredere; dar bancherii și politicienii sunt doar oameni de paie. Adevărații deținători ai puterii sunt ascunși prin anonimat, care-i ferește astfel mai bine decât orice cazemată; numele și adresa lor nu sunt cunoscute. Un exemplu este Adam Weishaupt, acest "semit fost iezuit" (p. 278), fondatorul conspirației illuminati-lor după inspirație gnostică, despre care se spune că-i era subordonat lui Mendelsohn și că acesta îi ordonase să înființeze o societate secretă care să provoace revoluția franceză și să instaureze comunismul. "Ceeace nu se știe sunt raporturile dintre Weishaupt și primii dintre Rothschilzi. Secretul acumulării averii acestor bancheri arhi-cunoscuți ar putea fi explicat prin faptul că au fost vistiernicii primului Comintern. Există dovezi că atunci când cei 5 frați s'au împrăștiat în cele 5 provincii ale imperiului financiar al Europei, au fost ajutați de forțe secrete să acumuleze acele sume enorme. ... Dar alții zic că Rothschilzii n'au fost vistiernicii ci șefii primului comunism secret. ... Marx și șefii supremi ai Primei Internaționale, printre care Herțen și Heine, erau sub ordinele baronului Lionel de Rothschild, al cărui portrait revoluționar a fost zugrăvit de Disraeli [în *Coningsby*], primul ministru britanic, care era subordonatul lui " (p. 279). Prin activitatea cămătărească de creare a monedei naționale ca un împrumut făcut de bancheri națiunilor, clasele de mijloc, adevăratele stavile împotriva revoluției, sunt pauperizate și clasele de jos sunt exasperate și organizate să provoace răzmerițe în care preiau puterea dacă le-o cedează "ei", organizatorii, spune Rakovski. Ca să-l convingă pe interogator, îi demonstrează cum Jacob Schiff, de la banca Kuhn, Loeb din New York, succesoarea casei Rothschild, organizase înfrângerea țarului în războiul ruso-japonez care a dus aproape la victoria comunismului în

1905. Deși Plehanov și Martov erau revoluționari vechi nu reușiseră să facă nimic, dar Trotki a reușit imediat căci se însurase cu Sedova, rudă cu Jovotovski, care este legat de bancherii Warburg, care sunt partenerii lui Jacob Schiff care finanțase și revoluția din 1905 (p. 280). "Vrei să știi cine a finanțat revoluția din Octombrie?" întreabă Rakovski. "'Ei' au finanțat-o, anume aceiași bancheri care finanțaseră Japonia în 1905, anume Jacob Schiff și frații Warburg; adică prin marea constelație bancară, prin una din cele 5 bănci [în 1938] care sunt membre ale Sistemului Federal de Rezervă, prin banca Kuhn, Loeb & Co; aici au participat și alți bancheri americani și europeni ca Guggenheim, Hanauer, Breitung, Aschberg, și banca Nya din Stockholm. Eram acolo 'din întâmplare', acolo la Stockholm, și am participat la transmiterea fondurilor. Până la sosirea lui Trotki eram singurul care era un intermediar din partea revoluționarilor. ... Cine a aranjat-o? Aceiași care au făcut ca Lenin să traverseze Germania" (p. 281) [ca să ajungă în Rusia, cu care Germania era în război].

Rakovski continuă arătând rolul crucial al lui Trotki în revoluția bolșevică, Trotki al cărui partid era "Bund-ul proletariatului evreu din care au răsărit toate sucursalele revoluționare moscovite, cărora le-a dat 90 % din conducători; nu Bund-ul oficial bine cunoscut, ci Bund-ul secret care se infiltrase în toate partidele socialiste, ai căror conducători erau aproape toți stăpâniți de Bund" (p. 282). Acest control se extindea și asupra francmasonilor, în ciuda faptului că marxismul interzicea masoneria și periclita existența masonilor. Toți conducătorii statelor aliate erau masoni, și erau sub ordinele "lor" să sprijine revoluția. Ei nu vedeau că marxismul le periclita existența căci își imaginau că revoluția va instaura o republică de tipul celei franceze. Din revoluția franceză, în care au jucat un rol enorm, masonii n'au învățat nimic, începând cu Ludovic XVI, marele maestru al lojei de Orléans; ca și în revoluția franceză, masonii vor fi exterminați de revoluția pe care au muncit s'o creeze, arată Rakovski. "Eu sunt mason, tu știi asta", continuă el, "am să-ți spun acest mare secret pe care ei promit să-l dezvăluie unui mason în gradele superioare, dar care nu e dezvăluit nici în gradul 25, nici în gradul 33, nici în gradul 93, și nici la nici un alt nivel sau ritual mai înalt. ... Fiecare organizație masonică încearcă să creeze și să producă toate condițiile necesare pentru triumful revoluției comuniste; .. dar adevăratul secret al masoneriei - este sinuciderea masoneriei ca organizație, și sinuciderea fizică a fiecărui mason mai important. ... nu scăpa ocazia să observi gesturile de surpriză și expresia de stupoare pe fața câte unui mason când își dă seama că va muri de mâna revoluționarilor" (p. 283). Apoi Rakovski descrie victoria Armatei Roșii împotriva armatelor rușilor albi prin trădarea celor de sub comanda "lor" din interiorul trupelor rușilor albi și-a menșevicilor care erau aliați cu albii. "Când Trotki a

preluat comanda acestora li s'a ordonat să trădeze în mod sistematic albii şi li s'a promis că vor participa mai curând sau mai târziu în guvernul sovietic. Maisky era unul dintre ei ... Acest sabotaj, împreună cu o scădere treptată a ajutorului dat de aliaţi generalilor albi, care înafară de asta erau nişte idioţi fără noroc, le-au adus înfrângere după înfrângere", până la lovitura de graţie pe care le-a dat-o [preşedintele Statelor Unite] Wilson cu cele 14 puncte ale lui (p. 285; punctul 6 prevedea evacuarea tuturor teritoriilor ruseşti pentru a permite Rusiei "determinarea independentă a propriei dezvoltări politice şi naţionale şi asigurarea că va fi bine primită în societatea naţiunilor libere cu guvernul pe care şi-l va fi ales singură", promiţând acestui nou guvern bolşevic "ajutor de orice fel ar avea nevoie sau ar dori").

Pentru "ei", explică Rakovski, Stalin nu e un comunist care luptă pentru victoria bolşevismului ci un bonapartist care a acaparat revoluţia bolşevică în scopuri personale. Victoria bolşevismului şi adevărata lui conducere "internaţională" ar fi fost posibilă dacă Troţki ar fi fost în locul lui Stalin. Fascismul în schimb, care chipurile este opus bolşevismului, a fost erijat tot sub oblăduirea şi finanţarea "lor" pentru a îngrădi bonapartismul lui Stalin. Cum interogatorul găsea afirmaţia asta mai mult decât absurdă, Rakovski explică cum, în dorinţa lor de a se debarasa de bonapartistul Stalin care controla Rusia prea bine pentru a putea fi răsturnat din interior, "ei" au permis ascensiunea Germaniei hitleriste ca singura naţiune agresoare capabilă să-l ameninţe pe Stalin. "Nu voi spune că totul [ascensiunea lui Hitler] a fost opera noastră", zice Rakovski. "Ascensiunea lui, care să întindea fără întrerupere, a izvorît din economia revoluţionar-comunistă de după tratatul de la Versailles. Tratatul de la Versailles n'a avut intenţia să creeze condiţiile pentru triumful lui Hitler, ci să proletarizeze Germania, să creeze şomaj şi foamete, şi drept rezultat revoluţia comunistă ar fi triumfat. Dar cum, din cauza lui Stalin în fruntea Uniunii Sovietice şi a Internaţionalei, aceasta n'a reuşit, şi cum nu erau dispuşi să cedeze Germania bonapartismului, condiţiile au fost oarecum îndulcite în planul Davis şi Young, aşteptând să preia opoziţia puterea în Rusia ... dar nici acel lucru nu s'a întâmplat; iar existenţa condiţiilor revoluţionare trebuia să dea un rezultat. ... Din vina lui Stalin revoluţia internaţională socială a trebuit să fie oprită şi proletariatul german a căutat să fie inclus în revoluţia naţional-socialistă. Asta a fost dialectic ... Dar a fost nevoie de mai mult: în 1929 când partidul Naţional-Socialist [nazist] a început să intre într'o criză de creştere şi avea resurse financiare insuficiente, 'ei' au trimis acolo un ambasador. Îi ştiu şi numele; era unul din fraţii Warburg. negociind direct cu Hitler au acceptat să finanţeze Partidul Naţional Socialist [nazist], şi acesta a primit în câţiva ani milioane de dolari trimişi de pe Wall Street, şi

milioane de mărci de la financiarii nemţi prin Schacht; cu care s'au întreţinut trupele S.A. şi S.S., şi alegerile, care l-au adus pe Hitler la putere, au fost finanţate tot cu dolarii şi mărcile trimise de 'ei'" (pp. 288-289). Tot unul din fraţii Warburg, Paul Warburg, a fost cel care a trasat actul care a instituit sistemul cămătăresc al Sistemului Federal de Rezervă cu care "ei" au înrobit America.

Cum interogatorul, Gabriel, riposta ironic că nu e logic ca plutocraţii care vor să instaureze comunismul total să-l finanţeze pe Hitler care jură că va lichida comunismul, Rakovski explică din nou că "ei" nu erau dispuşi să cedeze puterea bonapartismului stalinist. "Adă-ţi aminte că împotriva lui Napoleon, cel care a sugrumat revoluţia franceză, furându-i puterea, erau revoluţionarii obiectivi - Ludovic XVIII, Wellington, Metternich, până chiar şi autocratul ţar", explică Rakovski. "Hitler va invada Uniunea Sovietică şi ca în 1917, când înfrângerea suferită de ţar ne-a dat atunci prilejul să-l răsturnăm, la fel înfrângerea lui Stalin ne va ajuta să-l înlăturăm ... Din nou va suna ceasul revoluţiei mondiale," explică Rakovski, preconizând că Troţki era cel care trebuia să preia puterea (p. 289). [La fel s'a procedat cu Napoleon, după cum reiese din documentarea lui Walter Scott şi a Nestei Webster: Napoleon ştia că fusese ajutat de o mână din umbră ca să preia puterea în Franţa, şi, ca şi masonii care luptau pentru revoluţie şi apoi observă cu stupoare cum revoluţia îi extermină după ce şi-au îndeplinit rolul, a fost şocat în ultimul an de viaţă văzând că este şi el exterminat de stăpânii revoluţiei; şi şi-a dat seama că păcatul lui a fost că n'a instaurat sistemul financiar care să permită jefuirea resurselor Franţei de către plutocraţia internaţională, preferând să reclădească economia naţională. După cum bonapartismul naţionalist contravenea scopului final al plutocraţiei internaţionale, tot aşa panslavismul bolşevic al lui Stalin contravenea planului lor. Căci scopul lor final este bolşevizarea şi jefuirea întregii omeniri şi puterea absolută în mâna directoratului talmudic, nu în mâna câte unui potentat bonapartist].

Pentru a-şi salva viaţa din mâinile lui Stalin, Rakovski îi propune lui Stalin un pact de alianţă cu Hitler, căci Uniunea Sovietică nu trebuie atacată; chiar şi sub bonapartismul lui Stalin, este capul de pod al plutocraţiei internaţionale de unde nu trebuie să dispară revoluţia bolşevică. Ca şi Napoleon, şi Hitler va fi eliminat; căci păcatul lui este de neiertat. "Hitler, acest om lipsit de educaţie şi elementar, a restaurat datorită intuiţiei lui naturale şi împotriva sfatului tehnic al lui Schacht un sistem economic foarte periculos. Fiind ignorant în toate teoriile economice şi condus doar de necesităţi, **a eliminat, aşa cum am făcut şi noi în Uniunea Sovietică, capitalul privat şi internaţional. Asta înseamnă că a preluat pentru sine însuşi privilegiul de a fabrica bani, şi nu numai bani fizici, ci şi bani financiari; a preluat maşina virgină de falsificat şi a pus-o să**

lucreze în folosul statului [sublinierea noastră]. Ne-a depăşit, căci noi, după ce am eliminat-o în Rusia, am înlocuit-o cu aparatul ăsta primiiv numit capitalism de stat ... Voi spune chiar că Hitler a fost norocos. N'avea aur aproape deloc şi de aceea n'a fost tentat să creeze o rezervă de aur. Cum nu deţinea decât o garanţie monetară deplină asupra echipamentului tehnic şi imensa capacitate de muncă a germanilor, 'rezerva lui de aur' erau echipamentul tehnic şi munca ... ceva aşa de complet contrarevoluţionar încât, cum vezi deja, ca prin minune s'ar zice a eliminat total şomajul la peste 7 milioane de muncitori şi tehnicieni. ... Poţi să-ţi imaginezi ce s'ar fi făcut cu sistemul acesta dacă ar fi infectat un număr de alte state şi ar fi dat naştere unei perioade de autarhie. ... Asta e foarte grav. Mult mai mult decât toţi factorii externi ori de cruzime ai Naţional-Socialismului. Nu atacăm asta în propaganda noastră căci s'ar putea ca prin polemici teoretice să provocăm chiar noi o formulare şi sistematizare a acestei doctrine economice atât de decisive. Nu există decât o singură soluţie - războiul" (p. 292).

Deci războiul al doilea mondial n'a avut loc numai pentru extinderea bolşevismului în lume - ci **mai ales pentru a nu permite nici unei naţiuni să se elibereze de crunta sclavie a Băncii Mondiale şi a Fondului Monetar Internaţional, care jefuiesc resursele economice ale popoarelor şi le reduc la sapă de lemn, înrobindu-le pe vecie, prin mecanismul finanţelor internaţionale, al împrumuturilor şi al "ajutorului economic", pentru plata dobânzilor cărora sunt confiscate toate bunurile naţiunilor.**

Un al doilea motiv al războiului al doilea mondial va fi, arăta Rakovski în 1938, "necesitatea de a distruge naţionalismul"; şi al treilea motiv pentru care va fi dus acest război era cel religios: "comunismul nu poate fi victorios dacă n'a suprimat creştinismul încă viu. ... În realitate creştinismul este unicul nostru duşman real, căci toate fenomenele politice şi economice ale statelor burgheze nu sunt decât consecinţele lui. Creştinismul controlând individul este în stare să anuleze proiecţia revoluţionară a statului neutral sovietic sau ateu înnăbuşindu-l, şi, cum vedem în Rusia, s'a ajuns acolo unde s'a creat acel nihilism spiritual care predomină la masele victorioase, care au rămas totuşi creştine: acest obstacol n'a fost înlăturat în 20 de ani de marxism. Să admitem despre Stalin că în ceea ce priveşte religia n'a fost bonapartist. Nici noi n'am fi făcut mai mult ca el şi-am fi făcut la fel. Şi dacă Stalin ar di îndrăznit ca Napoleon să treacă Rubiconul creştinismului, atunci puterea lui naţionalistă şi contrarevoluţionară ar fi fost sporită de o mie de ori. Mai mult, dac'ar fi făcut-o, atunci o diferenţă aşa de fundamentală ar fi făcut imposibilă orice colaborare între noi şi el, chiar şi numai temporară şi obiectivă ... aşa cum e cea pe care o vezi că se înfiripă între noi" (p. 293).

Rakovski apoi propune un plan de

colaborare între "ei" şi Stalin, atrăgând atenţia că "ei" pot avea şi alte planuri în minte la care pot recurge după bunul lor plac. Planul descris de el este să dirijeze atacul lui Hitler în spre apus. Cum Hitler şi Stalin sunt foarte asemănători - ambii bonapartişti, ambii egoişti, ambii imperialişti, pot fi determinaţi să împartă din nou Polonia între ei, aşa cum au făcut-o Caterina cea Mare a Rusiei şi Frederic cel Mare al Prusiei în trecut; cu atât mai mult cu cât Polonia e o ţară creştină, şi în plus, catolică. La invazia Poloniei, democraţiile occidentale vor ataca doar pe unul dintre agresori, pe Hitler, iar Stalin nu-şi va onora pactul cu Hitler, şi Anglia şi Franţa nu-l vor ataca. America nu va intra în război imediat, doar mai târziu, când va pune în scenă un atac asupra ei în acest scop (pp. 295-296). Pentru realizarea pactului cu Hitler, Rakovski propune să fie trimis un rus pur-sânge pe care se oferă el să-l dirijeze din umbră: Maxim Litvinov, atât de util bolşevismului în trecut, era un om sfârşit, cuprins de o spaimă de moarte să nu fie acuzat de troţkism, şi ca evreu i-ar fi suspect lui Hitler. Iar în necogierile cu Hitler, Rakovski propune să se folosească adevărul, căci "din cauza unui munte de diverse prejudecăţi, doar adevărul îl va putea înşela pe Hitler". E necesar să i se spună adevărul în ceea ce priveşte amănuntele de interes imedit doar; şi Stalin va trebui să fie generos cu petrolul. Dar lui Hitler nu i se va permite să-l înfrângă pe Stalin, dacă se va hotărâ să-l atace. Pentru un timp cei doi beligeranţi vor fi lăsaţi să-şi epuizeze forţele; apoi, când atât Uniunea Sovietică cât şi Germania hitleristă vor fi epuizate, vor interveni "ei" prin democraţiile occidentale, dar nu ca să stăvilească comunismul; căci "nu există decât un singur scop, unul singur: triumful comunismului; nu Moscova îşi va impune voinţa asupra democraţiilor, ci New York-ul; nu internaţionala comunistă ci internaţionala capitalistă de pe Wall Street. Cine alţii ar fi putut să impună Europei o contradicţie atât de evidentă şi absolută? Ce altă forţă ar fi putut s'o împingă la sinucidere completă? O singură forţă poate să facă asta: banul. Banul e puterea şi e singura putere", explică Rakovski (p. 298).

Recapitulând propunerea lui Rakovski, interogatorul întreabă ce garanţie are Stalin că după semnarea acordului cu Hitler nu va fi atacat de acesta. Rakovski răspunde că nu există nici o garanţie, şi că Hitler îl va ataca, dar că Stalin în momentul de faţă n'are altă soluţie. "Astfel de înţelegeri cum a avut Lenin cu statul major german, sau Troţki cu 'ei', sunt realizate fără documente scrise şi iscălituri. Singura garanţie că vor fi respectate derivă din faptul că realizarea lucrului asupra căruia s'a căzut de acord este profitabilă pentru ambele părţi ale pactului, această garanţie este singura realitate a pactului, oricât de important ar fi" (p. 299). Pentru început, un emisar sovietic trebuie doar să se arate dispus să cedeze anumite puncte, şi în războiul civil din Spania comuniştii nu mai trebuie întăriţi;

apoi să se facă doar o aluzie la Polonia.

La cererea interogatorului să dovedească că propunerea lui nu e doar o simplă speculație ci o înțelegere între Stalin și "ei", Rakovski indică faptul că știe despre "ei" de la Trotki, care era direct în legătură cu "ei", că unul dintre "ei" era Walter Rathenau, cel care a demolat blocada împotriva Uniunii Sovietice, unul dintre cei mai bogați oameni, alături de Lionel Rothschild. Alții care ar putea fi dintre "ei" sunt familiile Schiff, Warburg, Leob și Kuhn, legați prin căsătorii; apoi Baruch, Frankfurter, Altschul, Cohen, Benjamin, Strauss, Steinhardt, Blom, Rosenman, Lippman, Lehman, Dreifus, Lamont, Rothschild, Lord, Mandel, Morgenthau, Ezekiel, Lasky - oricare dintre aceștia, majoritatea din Statele Unite, poate duce o propunere la "ei"; răspunsul va fi dat prin fapte, prin cursul evenimentelor, nu prin vorbe. Nu e nevoie ca "ei" să fie contactați în mod explicit; contactul se poate face printr'un gest sau o acțiune, prin exprimarea publică a unui gând, prin dezbaterea unei ipoteze care depinde de factori decisivi necunoscuți. Apoi se așteaptă. Interogatorul i-a răspuns că în cazul lui, Rakovski nu-și poate permite să aștepte, căci în curând va fi judecat și condamnat la moarte. Atunci Rakovski și-a asumat riscul de a recurge la serviciile ambasadorului Statelor Unite, Davis. "Deci putem crede că guvernul american este în spatele acestora", a opinat interogatorul; la care Rakovski i-a răspuns: "Nu în spatele lor, ci sub ei" (p.302), arătând cum crahul de bursă din 14 Octombrie 1929 și depresiunea a cărei ultimă lovitură a început în Februarie 1933 au realizat mai mult pentru revoluție decât anul 1917 în Rusia. **"Este bine știut că orice sărăcire în economie, atât în societate cât și la animale, duce la înflorirea parazitismului, și capitalul este un mare parazit"**, arată el (p. 302 - sublinierea noastră). Atunci au transformat "ei" prin unealta lor, F.D. Roosevelt, puterea ocultă a banului în putere vizibilă în America.

Pentru ajutorul dat lui Stalin ca să-l distrugă pe Hitler și să acapareze jumătate din Polonia, Cehoslovacia, etc., "ei" vor să vadă că nu se mai lichidează "trotkiștii" în Uniunea Sovietică, arată Rakovski, că se pune capăt "epurărilor". Și la încheierea războiului care se pregătește vor să stabilească zone de influență precise, astfel încât zona comunismului formal stalinist să nu depășească limitele care i-au fost impuse de comunismul real occidental. "Marxismul se zice că e hegelian. Dar se vulgarizează astfel. Idealismul hegelian este o adaptare răspândită a unei înțelegeri dezinformate în occident a misticismului natural al lui Baruch Spinoza. "Ei" sunt spinozişti: poate că trebuie exprimat invers, adică spinozismul îi constituie pe 'ei', în măsura în care el a fost doar o versiune adecvată epocii lui a propriei 'lor' filozofii, care e mult mai veche, și la un nivel mult mai înalt. În fond, un hegelian, și în consecință și un adept de-al lui Spinoza, era devotat credinței lui, dar

numai temporar, ca o tactică. Nu e cum zic marxiștii, că sinteza apare drept rezultat al eliminării contradicțiilor. Este rezultatul fuziunii celor ce se opun recoproc, din teză și antiteză răsare realitatea ca o sinteză, adevărul, ca o armonie finală între obiectiv și subiectiv. Nu vezi? La Moscova e comunismul; la New York, capitalismul. E la fel ca teza și antiteza. Analizează-le. Moscova e comunism subiectiv, dar capitalism obiectiv, de stat. New Yorkul e capitalism subiectiv, dar comunism obiectiv. Adevărul, o sinteză personală: internaționala financiară, atât capitalistă cât și comunistă. Aceștia sunt 'Ei'", încheie Rakovski (p. 305).

Ca și Ephraim pe vremea revoluției franceze, Rakovski a scăpat nevătămat. Stalin i-a urmat sfatul, iar ambasadorul Statelor Unite, Davis, a făcut întocmai ce prezisese Rakovski. Dr. Landowski îl descrie pe Rakovski ca pe un om de mare cultură și bun orator, dar în primul rând un revoluționar fanatic. Despre originile comunismului, Dr. Landowski, ascultându-l pe Rakovski, avea viziunea unor "forțe colosale, de nemăsurat, invizibile, dotate cu un imperativ categoric, rebele, viclene și titanice în același timp; ceva ca magnetismul, electricitatea sau forța gravitațională". "Când îl ascultam pe Rakovski nu puteam admite că un mic grup de evrei emigrați din Londra au putut realiza ca această 'aparență a revoluției' chemată la viață de Marx în primele rânduri ale manifestului său să devină astăzi o realitate gigantică și o amenințare universală", scrie Dr. Landowski (p. 306). Dar revoluția bolșevică n'a fost inventată în secolul lui Marx; teza, antiteza și sinteza nu sunt altceva decât triada dialectică a cabalei compusă din *tzintzum*, *shevirat hakeilim* și *tikkun* (vezi *Buletinul* vol. 3, nr. 3, capitolul *Dialectica*) și ceea ce Rakovski numește finanțele internaționale complotează încă de pe vremea Babilonului antic.

Încălzirea globală

Dintre toate minciunile care cuceresc și influențează gândirea maselor, gaura din ozon pare să fie în mod special încununată de succes, probabil datorită caracterului ei "științific".

Cum apar isteriile colective?

Un program televizat foarte mult vizionat în Statele Unite, *Dateline NBC*, arată oamenilor lucruri importante pentru viața zilnică - lucruri care pot periclita existența. Astfel, un program a arătat cum anumite camioane fabricate de General Motors izbucnesc în flăcări când sunt ciocnite lateral - și toți cei care le folosesc s'au speriat și s'au decis să le evite. Dar General Motors, întreprindere mare cu resurse, a reușit să descopere că reporterii de la *Dateline NBC* încărcaseră dispozitive inflamatoare pe două dintre camioane ca să le facă să izbucnească în flăcări, ca apoi să filmeze accidentul. Câțiva reporteri

de la *Dateline NBC* au fost concediați și totul s'a reîntors la normal: adică *Dateline NBC* continuă să difuzeze falsuri și minciuni cu care să provoace valuri de isterie în mase.

La 21 Februarie 1997 programul *Dateline NBC* l-a invitat pe un om de știință să explice publicului care este marea primejdie ce-l paște. Acest savant a fost Dr. Stephen Schneider, bine cunoscut în lumea științifică pentru prezicerile lui apocaliptice și pentru uimitoarea sinceritate cu care recunoaște că face acese prezicери doar pentru a provoca senzație.

În anii 1970, Dr. Schneider ne înspăimânta cu noua glaciațiune care urma să ne acopere pe toți cu o calotă de ghiață ca cea de la pol. Temperatura globală, arăta el, a scăzut între 1940 și 1970 cu 0,2° Celsius, inversând tendința de încălzire care ridicase temperatura globală cu 0,6° din 1890 până în 1940. Dar natura a refuzat să colaboreze cu Dr. Schneider, inversând din nou tendința și ridicând temperatura globală astfel încât prin 1990 ea ajunsese cu 0,2° mai ridicată decât fusese când era cea mai înaltă în 1940. Aha, au zis savanții ca Dr. Schneider, nu-i nimic, dacă nu e o glaciațiune e desigur o încălzire globală care ne paște și ne va distruge pe toți dacă nu ne supunem întocmai dictatelor celor ce știu mai bine, căci în 100 de ani temperatura globală va fi cu 2° mai ridicată.

Unul pe care "știința" asta l-a făcut fericit este vice-președintele nostru Al Gore, despre care zic unii că e și mai nociv decât Bill Clinton căci e mai perfid. Încălzirea globală, zice el, provine din folosirea combustibilului fosil de către om, care crează bioxid de carbon care produce un efect de seră încălzind pământul. Industrializarea e de vină; țările industrializate trebuie să se reîntoarcă la economia dinainte de 1200, și oamenii trebuie să se reîntoarcă la sapă de lemn. Schneider a elaborat cu ușurință un model computerizat, căci computerul face orice este instruit să facă, dovedind că temperatura globală va crește cu 4,5° dacă nu se încetează folosirea petrolului, cărbunelui și gazelor naturale. Pentru a convinge oamenii să se reîntoarcă la sapă de lemn, Schneider a declarat cu uimitoare candoare că "oamenii de știință trebuie să creeze imagini de speriat, să facă afirmații dramatice simplificate, și să nu pomenească de îndoielile pe care le au".

Modelul lui Schneider despre încălzirea globală, îmbrățișat de ziariști și politicieni, a creat isteria colectivă dorită - dar natura n'a putut fi determinată să participe la ea. Temperatura globală a refuzat să se ridice conform modelului lui Schneider în 1990; și din nou au fost revizuite prezicerile apocaliptice, care s'au coborât cu 2°. Dar adevărul nu stă în calea savanților ca Schneider, sau a politicienilor care-i folosesc prezicerile "științifice". La 21 Februarie, el continua să susțină că activitățile oamenilor trebuie reduse căci au schimbat atmosfera pământului.

Așa zice chipurile și raportul

Climate Change 1995 elaborat de Comitetul Interguvernamental pentru Schimbările Climaterice. Dar în 1996 acest raport a creat un scandal când s'a descoperit că după ce raportul fusese citit și aprobat de toți participanții a fost înlocuit capitolul 8 cu un substitut nevăzut de autorii raportului care conținea altceva decât capitolul lor 8 original, favorizând planurile anumitor guverne, inclusiv al Statelor Unite, de a limita cu forța emisiunile de bioxid de carbon în activitățile omenești. În capitolul 8 inițial se spunea că **NU** se poate vedea că activitățile omenești schimbă cu ceva clima; în falsul capitol 8 care l-a înlocuit pe cel original se spune că se poate vedea cum activitățile omenești influențează clima.

Interviewul lui Schneider la televizor a decurs pe linia falsificării capitolului 8. Încurajat de moderator (care primise și el un scenariu bine pregătit dinainte), Schneider a continuat să arate că "suntem cetățeni ai globului" și trebuie să fim conștienți de pericolele care pasc globul; și în timp ce el recita acestea, televizorul arăta inundații și furtuni dezastruoase. Cum încălzirea globală topește calota polară nivelul mărilor, zice Schneider, va crește - și în timp ce zicea așa se vedeau valuri uriașe potopind țărmul. Dar raportul *Climate Change 1995* zicea că nu s'a văzut nici o creștere sporită a nivelului mării în secolul acesta și că nici nu e de așteptat o creștere sporită (p.306)! Și mai zicea că aprecierea că nivelul global al mărilor a crescut cu 25 cm. este o apreciere imprecisă și nefondată.

"Vom vedea uragane mai dese și mai puternice", zicea Schneider - și televizorul arăta devastarea unui uragan. Dar raportul *Climate Change 1995* zicea că nu se poate prevedea comportarea uraganelor cu ajutorul modelelor computerizate și că "nu există motive serioase ca să ne așteptăm la schimbări mari în frecvența ciclonilor tropicali", și cita un studiu din 1995 care arăta că nu există nici o schimbare în comportarea uraganelor; mai mult, meteorologi respectați arată că au slăbit în ultima vreme.

Moderatorul a subliniat părerea lui Schneider că există o șansă în 10 ca să nu aibă loc schimbări climaterice mari înainte de anul 2100, dar există și o șansă în 10 de o catastrofă iminentă - și televizorul arăta pentru a 6-a oară o regiune devastată de un potop ca al lui Noe. "Vom vedea furtuni mai rele. Vom vedea secetă și inundații foarte mari. Mult mai rău decât valul de căldură din 1995 din Chicago. O să dispară speciile mult mai rapid" - și la televizor se vedeau maimuțici tropicale adorabile care urmau să dispară, după Schneider. "Ne putem imagina că în cazul cel mai rău vom avea pierderi de trilioane de dolari". Dar datele colectate de sateliți **arată că n'a avut loc nici o urma de încălzire din 1979 încoace.** Savanții ca Schneider și politicienii resping datele satelitului zicând că din 1979 încoace timpul e prea scurt (*Accuracy in Media*, Februarie 1997, pp. 1-2).

Dar trebuie o forță mai mare decât a lui Schneider ca să impună în ciuda dovezilor științifice isteria colectivă bazată pe teorii fanteziste și modele computerizate ca a lui Schneider. Trebuie o forță capabilă să orchestreze falsificarea unui document de colaborare interguvernamentală ca *Climate Change 1995*. O forță destul de mare ca să decidă cine va fi președinte în fiecare țară. Forța care ne-a promis că ne va aduce pe toți la nivelul Chinei comuniste. Al Gore promovează transformarea americanilor din automobiliști în bicicliști, ca să ne scutească de încălzirea globală. La ce oră trebuie să pleci de acasă ca să parcurgi 40-50 km cu bicicleta, pe ploaie, zăpadă, ghiață, vânt sau arșiță, și să fii la 7 sau 8 la locul de muncă?

Frederick Seitz, unul din specialiștii care participaseră la elaborarea raportului *Climate Change 1995*, a publicat un articol în *Wall Street Journal* din 12 Iunie 1996 (p. A 16), protestând împotriva falsificării raportului și arătând cum capitolul 8 fusese înlocuit după ce autorii îl revizuiseră și iscăliseră cu un fals capitol 8 care spunea contrariul celor spune de autori. În capitolul 8 original tendințele de încălzire erau presupuse a fi variații temporare, și se conchidea că n'au nici o legătură cu activitățile omului. Totuși guvernele din "lumea liberă" procedează la elaborarea de legi care să interzică multe activități omenești, pe baza acestui fals. Astfel, guvernul american s'a oferit să impună legi care să interzică emisiunile de bioxid de carbon după anul 2000 - adică vom trăi ca în România socialistă: numai ștabii de partid vor avea mașini, ceilalți se vor duce cu bicicleta la colectivă (*Hope for the World*, toamna 1966, pp. 11-12).

Guvernul din umbră care vrea să desființeze națiunile ca să înrobească toți oamenii plutocrației mondiale în mod absolut și definitiv se folosește de astfel de pericole ecologice fictive în mod declarat, organizat și pe față; doar ignoranța crasă a publicului îl ține ascuns. În Noiembrie 1996 a avut loc o consfătuire a Institutului Aspen (unul din miile de brațe ale guvernului mondial în formare) la Lisabona, în Portugalia, la care au participat membri ai Congresului american ca Daniel Akaka, Barbara Mikulski, Frank Lautenberg, și Joseph Lieberman (singurul goi printre ei este Daniel Akaka, un indian din Hawaii). Rezoluția întrunirii arată că "Apare necesitatea ca să se instaureze noi forme de guvernare căci granițele nu sunt bariere. Formele de guvernare tradițională, indiferent dacă sunt state naționale oficiale sau structuri multilaterale, nu reacționează prompt la problemele ecologice globale. Opinia publică va trebui să sprijine noi forme instituționale necesare mai ales la nivel global pentru rezolvarea problemelor la acest nivel" (*The Spotlight*, 24 Februarie, 1997, p. 14). Toate problemele ecologice globale sunt create cu ajutorul modelelor computerizate în scopul distrugerii statelor naționale pentru o mai ușoară

înrobire a națiunilor.

BARBARA MIKULSKI

De aceea școlile și universitățile îmbuiază capetele tineretului neștiutor cu încălzirea globală și cu gaura din ozon, și tineri cu veleități științifice scriu teze de doctorat despre efectele încălzirii globale în diverse aspecte ale naturii.

Devenit secretar general al Națiunilor Unite, Kofi Anan l-a numit pe industriașul canadian Maurice Strong să conducă planificarea activității Națiunilor Unite. Strong fusese secretarul general al conferinței la nivel înalt despre problemele globului de la Rio de Janeiro din 1992; între 1970 și 1972 fusese însărcinat cu "dezvoltarea umană"; fusese primul director executiv al programului Națiunilor Unite pentru mediul înconjurător; și fusese subsecretarul general pentru operațiile Națiunilor Unite din Africa în anii 1985-86. (Desigur, dacă-i întrebi pe africanii de rând ce-au făcut trupele Națiunilor Unite în Katanga, o să-ți spună că au violat, au ucis și au ruinat civilii lipsiți de apărare; dar asta nu se mai menționează printre gloriile acestei organizații supranaționale). Maurice Strong este cu totul de acord să fie putred de bogat exploatând munca plebei din laogoi-uri și gulag-uri, dar modul de viață al muncitorului plătit decent pentru munca lui îi repugnă. De aceea a declarat că nivelul de trai al maselor din Statele Unite este principalul dușman al mediului înconjurător, și în 1990 a elaborat un plan de salvare a mediului înconjurător prin distrugerea economică a națiunilor globului. Strong și soția lui întrețin un centru "spritual" la Baca Grande, în Colorado, unde un alt asociat de-al lui, Najeeb Halaby, fost președinte al companiei Pan American, a construit un ziggurat babilonian și unde soția lui Strong își deapănă amintirile din încarnările ei anterioare și emite mugetele prelungi recomandate de texte vedice vechi în fiecare seară ca să-i ajute soarelui să apună. Dar Națiunile Unite nu se bazează pe mugetele spirituale ale D-nei Strong

în supunerea oamenilor, ci mai degrabă pe mâna forte a mercenarilor companiei Executive Outcomes, angajați să curețe terenul de inamicii desemnați de Națiunile Unite. "Pentru câteva milioane de dolari, Executive Outcomes se oferă să facă ceeace beretele albastre ale Națiunilor Unite nu pot și nu vor să facă: se amestecă, folosesc forța, și trag în oameni neînarmați care constituie inamicul desemnat în contract", scrie Elizabeth Rubin în *Harper's*. Conducătorul mercenarilor, Eeben Barlow, se consideră un fel de avant-gardă a Națiunilor Unite. Teoreticienii viitorului preconizează ca națiunile mici să renunțe la armata națională, bazându-se pe "asigurarea securității" oferită de mercenari ca cei din Executive Outcomes plătiți de Națiunile Unite (*The New American*, 3 Martie 1997), pp. 11-12).

Dar nu numai despre încălzirea globală sunt îndoctrinați copiii. Programul de educație sexuală din școlile de stat americane (promovat de Asociația Națională a Educatorilor, National Education Association, și organizația medicală Centers for Disease Control and Prevention), îi învață pe preșcolari cum să se masturbeze. Părinții naivi își închipuie că atunci când cumpără copiilor lor alimente în cutii decorate cu Mickey Mouse și alte imagini copilărești îi feresc de influențe nocive; dar în interiorul acestor cutii produse de compania Post au fost introduse cartonașe cu texte care-i învață pe copii că sunt "cetățeni ai lumii" și că au dreptul la părerile și faptele lor chiar dacă sunt dezaprobate de oricine altcineva (*American Family Association*, Martie 1997, pp. 6-7). Dar Dumnezeu e mare. Căci acești tineri crescuți în imoralitate și pornografie devin cu încetul în ciuda spălării creierului lor mai morali și mai decenți decât educatorii lor. Un sondaj arată că cei din anul I de facultate sunt în general mai puțin stângiști și liberali decât acum 10 ani. În 1981, 75 % aveau obiceiul să bea; în 1996, doar 53 %. În 1987, 52 % erau de părere că promiscuitatea sexuală ocazională nu e un lucru rău; în 1996, doar 42 % aveau părerea asta. În 1990 65 % sprijineau avorturile; în 1996, doar 56 % (*ibidem*, p. 5).

Cei obsedați de copulație, după spiritualitatea cabalei, nu sunt tinerii cu sângele plin de hormoni, cum ar fi normal, ci bătrânii care populează birocrația federală și irosesc banii luați de la contribuabilul american. Iată ce fel de "cercetare științifică" finanțează ei: Dr. Elaine Hull de la Universitatea din New York de la Buffalo a primit $1.057.321 ca să afle ce succes au șobolanii plasați într'un labirint să găsească o șobolăniță dispusă la amor și să ejaculeze în timpul împreunării. Pentru aceste rezultate prețioase Dr. Elaine Hull a injectat diverse substanțe în creierii șobolanilor, observând apoi diferențele în comportarea lor amoroasă - și a trăit comod 8 ani de zile din acest peste un milion de dolari. Dr. Stephen Pomerantz de la Universitatea din

Pittsburgh a primit însă doar $382.313 ca să observe cum copulează maimuțele rhesus, și să noteze de câte ori un mascul se masturbează în prezența unei femele. Dr. Judy Cameron a primit $922.008 la Centrul de Cercetare a Primatelor din Oregon ca să studieze nivelul hormonilor sexuali al maimuțelor rhesus în funcție de gradul lor de înfometare. Dr. Ernst Knobil este finanțat de 15 ani de zile la Universitatea din Texas ca să observe, implantând electrozi în creierul maimuțelor rhesus, că acestea sunt deranjate în funcțiile lor sexuale normale dacă sunt trezite noaptea din somn prin gălăgie mare, sau nu pot dormi din cauza că se proiectează lumină puternică asupra lor toată noaptea. Dr. Knobil a observat în acești 15 ani că dacă sunt epuizate în acest fel maimuțele rhesus n'au prea mare chef de amor. Desigur, descoperiri științifice de mare valoare (*Good Medicine*, vol. v, nr. 4, 1996, p. 7).

Clinton și China comunistă

În ultima epocă a Romei antice, statul le dădea romanilor pâine și jocuri de circ și romanii și-au uitat de caracter și de intelect și s'au lăsat guvernați de o serie de degenerați de care n'ar trebui să ne mirăm astăzi, căci nici conducătorii noștri nu se lasă mai prejos. Astăzi avem în America mâncarea gata preparată în cutii pe care le desfacem cu ochii țaglă la televizor de unde absorbim vulgaritate și imbecilitate asemănătoare cu a jocurilor din circurile romane. Dar americanii care și-au putut deslipi ochii de pe ecranul televizorului au văzut ceva ce i-a speriat. Au văzut forțele Chinei comuniste pe pământul Statelor Unite.

În alegerile din 1996 a rămas președinte Bill Clinton, candidatul Comitetului Național al Partidului Democrat, DNC (Democrat National Committee). Campania electorală îi fusese finanțată cu mari sume de bani primite de la guvernul Chinei comuniste. Este ilegal ca președintele Statelor Unite să fie finanțat de o putere străină, cu atât mai mult când aceasta își educă tineretul și armata în ura pentru Statele Unite și dorința de a le anihila.

Banii au ajuns la campania lui Clinton prin John Huang, fost salariat al familiei Riady, stăpânii concernului Lippo din Hong Kong și Indonezia. John Huang, care poartă și numele de Wan Jin Nan, este misitul între Casa Albă și "oamenii de afaceri" ai concernului Lippo. Dar ce fel de afaceri face grupul Lippo?

Afacerile cu concerne chinezești sunt ciudate. În New York compania Standard Forex invitase mulți imigranți chinezi să-și investească pensiile de bătrânețe cu ea, dar banii n'au fost investiți ci au dispărut. Dacă examinăm operatorii companiei Standard Forex (Lao Yun Yi, Chen Weili, Den Nang) facem următoarele legături: Lao Yun Li este director la

First Shangai şi China Venture Tech, una dintre cele mai mari întreprinderi din China; tatăl lui Lao Sun este director la "securitatea" chinezească. Şeful acestuia este Chen Weili, preşedinte la First Shangai; tatăl acestuia este Chen Yun, organizatorul economiei întregii Chine comuniste în anii 1970. Deng Nang deţine mare parte din First Shangai; el este fiul lui Deng Xiao Ping, dictatorul suprem al Chinei roşii decedat recent.Deng Yung este fiica acestuia din urmă; iar soţul ei He Ping este şeful echipamentului armatei Chinei comuniste şi director la compania chineză Poly Technologies, al cărei stăpân este Wang Jun. Iar tatăl lui Wang Jun este nimeni altul decât generalul Wang Zhen, cel care a ordonat şi condus masacrul din piaţa Tiananmen. **Toţi copii din dinastii ale vârfurilor nomenclaturii comuniste; toţi "privatizaţi" şi miliardari.** Când pensionarii chinezi din New York s'au plâns că le-au fost furate economiile pentru bătrâneţe, Lao Yun Li i-a asigurat pe participanţii la furt (în speţă, pe unul numit Randolph Quon) că pot fi fără grijă căci are legături la Casa Albă care vor împiedeca orice urmărire în justiţie a banditismului lor.

John Huang, legătura prin care au ajuns banii Chinnei comuniste la campania lui Bill Clinton, fusese cunoscut agenţiilor de informare americane de ani de zile. Aceste agenţii ştiau că încă din 1991 chinezii comunişti se ocupaseră de campania electorală a lui Clinton. Mochrat şi Stephen Riady, chinezii proprietari ai firmei Lippo din Hong Kong, care au uşa deschisă la cabinetul lui Bill Clinton, unde se întâlneau în secret cu preşedintele Statelor Unite doar în prezenţa lui John Huang, vânduseră întâi 15%, apoi 50% din compania lor Chinei comuniste, ultima vânzare făcându-se la un preţ mult deasupra valorii reale. În 1993, după ce fraţii Riady şi-au încasat mita, preşedintele Bill Clinton a acordat Chinei comuniste clauza naţiunii celei mai favorizate. Acţiunile fraţilor Riady au fost cumpărate de China Resources, o întreprindere a Ministrului Relaţiilor Economice şi Comerţului Chinei comuniste ai cărei salariaţi sunt cu toţii salariaţi ai guvernului comunist. Însuşi Stephen Riady are o funcţie oficială la Beijing ca consilier economic în Hong Kong.

Legăturile astea încurcate nu sunt fără rost; căci ele explică de ce Ron Brown, secretarul comerţului Statelor Unite, a vândut două sisteme de satelit armatei Chinei roşii. Generalul He Ping, ginerele tiranului absolut decedat Deng Xiao Ping, se ocupă de comerţul cu arme de foc mai mici. De la inaugurarea preşedintelui Clinton, acest comerţ a cunoscut un dever nemaipomenit, căci Statele Unite a început să facă exporturi masive de tehnologie de luptă în China comunistă. "De la avioanele de luptă avansate F-16, la tehnologia pentru construcţia rachetelor balistice de mare tiraj, şi la supracomputerele Cray pentru construcţia de armament, administraţia lui Clinton i-a dat Chinei [comuniste] tot ce-a vrut aceasta ... până şi tehnologia cu care să producă un Sistem de Poziţionare

Globală avansat ... [care] ... va conduce proiectilele cu precizie să lovească Los Angeles, de exemplu", zice Michael Ledeen, care lucrează la Departamentul de Stat.

Dar chinezii comunişti nu importă doar arme; ei le şi exportă. La 2 Februarie 1996, guvernul federal american a eliberat permisul de **import** în Statele Unite a peste 100.000 de arme automate cu muniţii abundente companiei China Jiang An. Aceste arme sunt fabricate de companiile Norinco şi Poly Technologies ale guvernului Chinei comuniste, al căror preşedinte, Wan Jun, a fost dus la 4 zile după aceea de către un proprietar de restaurant din Little Rock, Arkansas (unde şi-a început Clinton cariera politică de guvernator) numit Charlie Trie, să-l întâlnească pe preşedintele Clinton. Charlie Trie a fost apoi în măsură să "ajute" campania electorală a lui Clinton cu sute de mii de dolari adunaţi de el. Dar la 14 Martie 1997 susţinea că nu-l cunoştea pe Wan Jun şi nu avusese întâlniri cu el.

Wan Jun însă avusese o întâlnire cu Ron Brown şi în aceeaşi zi, la 6 Februarie 1996, participase la o recepţie la Casa Albă, unde se afirmă că înmânase două plicuri care conţineau $639.000 pentru fondul avocaţilor de apărare a preşedintelui Clinton. Deşi Clinton nici usturoi n'a mâncat şi nici gura nu-i miroase, avocatul lui a anunţat recent că va restitui $600.000 din acel fond căci "acea donaţie nu era conformă regulilor ..."

Reţeaua de banditism, mită, favoruri şi vânzări de arme îi mai include şi pe Lloyd Benson, fostul secretar al Trezoreriei, Robert Rubin, actualul ei secretar, Kenneth Starr, procurorul însărcinat cu investigarea corupţiei financiare a lui Hillary Clinton [ne miram noi de ce merge investigaţia aceea aşa de încet], Jim Giroir, asociat cu Tyson Food şi fost şef al lui Hillary Clinton la Rose Law Firm, Webster Hubbell, clintonistul care a acceptat să şadă la închisoare ca să acopere crimele lui Bill şi Hillary Clinton, Henry A. Kissinger, actualmente consilier pentru cei care doresc să facă comerţ cu China comunistă şi care ca Secretar de Stat a iniţiat afacerile care se desfăşoară acum, şi a fost consilier al firmei Lippo, apoi Alexander Haig, fost Secretar de Stat, actualmente consilier la diverse firme printre care COSCO sau China Ocean Shipping Company, o întreprindere "privată" a guvernului Chinei comuniste. Honorariile "consilierilor" ca Kissinger şi Haig se ridică la $1 milion pentru o singură vizită. China International Trust and Investment a lui Wan Jun de mai sus, împreună cu COSCO, au fost prinse încercând să distribuie prin Oakland, California, 2.000 de arme automate chinezeşti bandiţilor chinezi care terorizează şi ucid californienii. Cu toate acestea, COSCO, această întreprindere a Chinei comuniste, a primit un **împrumut federal garantat** (adică plătit de noi, contribuabilii) de la Statele Unite în cadrul unui programde acum 40 de ani de promovare a şantierelor navale ... americane. Nu este COSCO singura care se îmbogăţeşte din sângele supt

de la americani. Două luni înainte de alegerile din 1966, preşedintele Bill Clinton a închis exploatările miniere din peste un milion de acri din Utah, unde sunt cele mai bogate zăcăminte de cărbune superior fără sulf, creând un "monument naţional" (?!?) acolo în locul lor, în uralele aplaudacilor cu creierii spălaţi de propagandă despre salvarea mediului înconjurător şi despre gaura din ozon, noua glaciaţiune, încălzirea globală, şi alte de-astea. Dar cum suntem obligaţi să folosim cărbune superior lipsit de sulf tot pentru salvarea mediului înconjurător, iată cum Statele Unite s'a înrobit cartelului cărbunelui din Indonezia deţinut de Riady (concernul Lippo) şi producţiei de cărbune din provincia Fujian a Chinei comuniste - în valoare de $1 trilion.

Toate astea au trecut neobservate de americanii care se informează din ziarele stabilimentului şi mai ales de la televizor, până când într'o zi au văzut drapelul roşu al Chinei comuniste fluturând deasupra portului Long Beach din California. Unii s'au trezit şi-au început să protesteze, la care primăria oraşului Long Beach le-a răspuns că a închiriat portul Chinei comuniste pentru că comuniştii vor "crea locuri de muncă" ameliorând astfel şomajul, dar au uitat să menţioneze că comuniştii îşi aduc muncitorii din China, unde au peste un miliard din ei, cărora nu trebuie să le plătească salarii omeneşti. "COSCO este chiriaşa portului din Long Beach de 15 ani", zice senatorul Strom Thurmond, care arată că în 1991, guvernul federal a decis să elimine staţia navală şi spitalul militar de la Long Beach, şi că în vederea recapacitării acestor infrastructuri primăria şi conducerea portului vor să le închirieze companiei COSCO. Reamenajarea portului a început în primăvara acestui an, 1997, ca să acomodeze noua flotă a companiei COSCO, la un cost de $200 milioane plătite de ... oraşul Long Beach. Când cetăţeni din Long Beach familiarizaţi cu exportul masiv de stupefiante al Chinei comuniste în Statele Unite au întrebat cum se poate garanta că vapoarele COSCO nu vor transporta stupefiante, li s'a răspuns că nicicum. "S'au făcut reduceri de cheltuieli, n'avem destui vameşi", li s'a răspuns. COSCO a primit în Martie 1997 un împrumut garantat de guvernul federal american [adică plătit de noi, contribuabilii] de $138 milioane ca să-şi construiască vapoare într'un şantier din Alabama. Între timp nici partenerii americani ai târgului n'au rămas cu buzele umflate. În Arkansas (unde şi-a început Clinton ascensiunea) s'a încheiat un târg între Tyson Foods (ai cărui proprietari sunt prietenii lui Clinton), Walmart şi Lippo a lui Riady ca să construiască un complex comercial la aeroportul regional nord-vestic din Arkansas pentru desfacerea mărfurilor lor (adică ale lui Tyson şi ale Chinei comuniste). Pentru acest complex muncitorul american ruinat şi lăsat şomer de concurenţa mărfurilor produse sub preţ prin munca deţinuţilor politici chinezi din laogai, va contribui cu $21 milioane prin intermediul

guvernului federal. Pentru ca să producă bocancii cumpăraţi de Pentagon de la China comunistă lăsând muncitorii americani şomeri guvernul chinez plăteşte muncitorilor 17 cenţi pe oră. Salariul minim în Statele Unite este de $5 pe oră, de 30 de ori mai mult. Baza navală de la Long Beach era una dintre cele mai importante baze pentru vase de mare tonaj, destul de adâncă pentru a acomoda portavioane. În ultimii 10 ani modernizarea ei costase $50 milioane (plătite de noi, bineînţeles). La câteva minute distanţă se află importantul şi giganticul complex industrial McDonnell Douglas, care inventează şi produce avioane de război; şi obiective militare de cea mai mare importanţă pentru Statele Unite ca baza aeriană Edward, Vanderberg, şi Nellis, Centrul de Testare a Armamentului de la China Lake şi de la Point Magu, apoi Fort Irwin, cea mai avansată bază tactică din lume, şi aria ultrasecretă 51.

Pe malul Atlanticului COSCO a acaparat portul din Charleston, South Carolina, unde va trimite 52 de vase gigantice anual, împreună cu alte două companii asiatice. Administraţia lui Clinton a abrogat regula care exista din 1950 că vasele Chinei comuniste nu au voia să ancoreze lângă instalaţiile militare americane fără să anunţe cu patru zile înainte.

La 29 Martie 1995 administraţia lui Clinton a anunţat că mută cartierul general militar american din Panama la Miami, Florida; iar cele două capete ale canalului de Panama vor fi de-acum stăpânite de un conglomerat din Hong Kong, care va aparţine Chinei comuniste.

Toată corupţia asta a operat prea rapid şi în mod prea evident. Au avut loc proteste ale cetăţenilor din Long Beach care au ieşit în stradă, s'au scris scrisori către membrii Congresului, şi dintre aceştia s'au ridicat voci de protest. La 21 Aprilie 1997 consiliul municipal din Long Beach a trebuit să înghită în sec şi să-şi oprească trădările din ordinul unui judecător care a ordonat să nu se procedeze înainte de investigaţii şi elucidări. Reprezentantul Duncan Hunter a introdus proiectul de lege HR 1138 care ar interzice vânzarea staţiunii militare navale de la Long Beach, Chinei comuniste. "De-acum vom vedea că se schimbă metoda de lucru, vom vedea 'intermediari' americani care preiau contractul iniţial, şi apoi îl subcontractează Chinei roşii. Am văzut asta la baza aeriană militară George", a spus un comentator.

În timp ce Clinton şi guvernul lui nu ştiu cum să-şi trădeze mai repede naţiunea şi să-şi vândă mai ieftin ţara Chinei comuniste, preşedintele Chinei comuniste Jiang Zemin i-a făcut la sfârşitul lui Aprilie 1997 o vizită lui Ieltân la Moscova, unde cei doi omologi au semnat un tratat împreună cu preşedinţii Kazahstanului, Tadjikistanului şi Kirghizstanului, conform căruia şi-au retras trupele de la graniţa sino-rusă, eliberându-le pentru alte scopuri. China comunistă, care se înarmează până'n dinţi (cu ajutorul lui Clinton), a intrat, zice jurnalul chinez comunist *Ziarul Poporului*, într'o "nouă ordine

internațională, care este un model nou de relații internaționale", în care "nu i se va permite nici unei țări să-și impună sistemul social și ideologia altor țări. Fără îndoială că numai stabilind noua ordine internațională va trăi lumea în liniște și pace durabilă". Moscova și Beijing-ul văd acest tratat ca un nou "parteneriat care are drept scop cooperarea strategică în secolul 21" (*The Free American*, Iunie 1997, pp. 6-8).

Dar noua coaliție sino-sovietică îndreptată în mod explicit împotriva Statelor Unite nu-l îngrijorează pe președintele nostru Bill Clinton. Dimpotrivă, el se bucură de succesele ei și-o ajută din toate puterile. Și reprezentanta Diane Feinstein, o evreică cuprinsă de cel mai mare zel pentru binele public, care cere legi draconice și vociferează împotriva americanilor care cred ce scrie în Constituția Statelor Unite și-și închipuie că au libertate religioasă și dreptul de port-armă, Diane Feinstein al cărei soț Richard Blum a făcut mari investiții de bani în China comunistă, a recunoscut cu candoare că și ea a acceptat o mită de $12.000 de la China comunistă ca să împingă lucrurile la Long Beach. E adevărat că FBI-ul o avertizase că e ilegal să iei mită de la puteri străine pentru legi pe care le propui în Congres, zice ea, dar FBI-ul n'a fost prea explicit și ea s'a hotărât să accepte mita. Nimeni nu s'a supărat pe Diane Feinstein. Cum o să ne supărăm pe ea, când președintele Clinton ține așa de mult la ea? Doar s'a dus la ea acasă la 9 Iunie 1966, la o petrecere la care se făcea o chetă pentru cheltuielile ei electorale, unde a petrecut împreună cu - nimeni altul decât John Huag, și cu Dl. Dai, președintele de la Asia Securities International, companie de misiție din Hong Kong care are o filială la Peking, și al cărei proprietar principal e concernul Lippo (*Gospel Ministry News Alert*, Iunie 1997, p. 2).

Dar elita care ne jefuiește și ne trădează este de mult înamorată de China comunistă. Încă în 1973, reîntorcându-se dintr'o vizită făcută acolo, David Rockefeller scria că ce "l-a impresionat imediat este sentimentul de armonie națională ... Există un real și foarte atotcuprinzător devotament pentru președintele Mao și principiile maoiste. Oricare ar fi prețul revoluției chineze, a reușit în mod evident nu numai să producă o administrație mai eficientă și mai devotată, dar a creat și un moral ridicat și o uniune de vederi. Nu mai puțin impresionant este progresul general social și economic. Enormul progres social al Chinei a profitat mult de la unitatea ideologică și de vederi ... Experimentul social din China sub conducerea președintelui Mao este unul dintre cele mai importante și încununate de succes din istoria omenirii" (*The Catholic Family News*, Iunie 1997, p. 4). Cât de mare este succesul experimentului comunist o atestă Korea de Nord, unde rudele morților nu-i îngroapă până n'au început să putrezească, căci altfel îi dezgroapă vecinii

înfometați ca să-i mânânce.

Dar grosul mitei Clinton nu l-a luat de la asiatici. Pentru cele $47 miliarde pe care Clinton le-a donat anul trecut megabăncilor mexicane, patru din ele (Banamex, Bancomer, Serfin Bank și Union Bancaria) au donat câte $750.000 pentru campania electorală a lui Clinton din 1996. Faptul că aceste bănci sunt implicate în intensul import de stupefiante din Mexic în Statele Unite nu l-a supărat pe Clinton, care se arată însă foarte intolerant cu guvernul colombian pentru că nu stăvilește traficul colombian de stupefiante. Traficul cu stupefiante constituie 15 % din produsul național global al Mexicului, zice Dr. Rigoberto del Valle, consultant financiar și fost profesor de economie (*The Spotlight*, 24 Martie 1997, p. 6).

Dintre toate circurile care au loc în Statele Unite, circul electoral este cel mai senzațional. În Louisiana candidatul alb David Duke amenința politica de anihilare a rasei albe a Noii Ordini Mondiale, și a fost eliminat portretizându-l ca un extremist rasist; iar doleanțele publicului le-a preluat în campania electorală Woody Jenkins, un "conservator" mai ușor controlat de agenții Noii Ordini. La alegerile preliminare pentru numirea candidaților pentru Senat, Woody Jenkins avea mai multe voturi decât oponenta lui ultra-stângistă Mary Landrieu. În seara alegerilor pentru Senatul Statelor Unite, de la 8 la 10 și jumătate Woody Jenkins avea tot timpul mai multe voturi decât Mary Landrieu - când deodată la 10 și jumătate seara Mary Landrieu a primit 50.000 de voturi în câteva minute și în final a câștigat alegerile având 5.000 de voturi mai mult decât Woody Jenkins. Acesta a reclamat frauda electorală, cerând să i se arate voturile de la circumscripții, dar i s'au pus piedici și nu le-a putut examina în termenul legal prevăzut de câteva zile. În Ianuarie 1997, Woody Jenkins s'a adresat Senatului. A arătat cazuri dubioase de voturi împotriva lui ca cele 800 de persoane care chipurile toate locuiau în aceeași căsuță, la aceeași adresă; și cele câteva mii de voturi trimise chipurile prin poștă care n'au putut fi găsite niciodată. În unele circumscripții, votaseră 110 % din alegători (o sută și zece la sută), majoritatea pentru Landrieu (*The CDL Report*, Februarie 1997, p. 13).

ALTE NOTE AMERICANE

Au început să fie eliminați martorii exploziei de la clădirea federală din Oklahoma City din 19 Aprilie 1995 care a lăsat în urma sa 168 de morți și 400 de răniți. Polițistul Terrance Yeakey din Oklahoma City, declarat erou imediat după explozie pentru abnegația cu care a salvat patru victime din dărâmături înainte de a fi rănit el însuși căzând prin ruină, a fost declarat sinucis. Iată cum s'a "sinucis": și-a tăiat vinele de la încheieturile mâinilor, la una de două ori, la cealaltă de trei ori, apoi și-a tăiat vinele la îndoitura cotului, la una de două ori, la cealaltă de patru

ori, apoi s'a înjunghiat în ambele părți ale beregatei lângă vena jugulară, apoi s'a ridicat și-a mers doi kilometri până într'un câmp pustiu unde s'a împușcat în cap nu din față ci dintr'o parte. Glonțul a intrat în tâmpla dreaptă și a ieșit deasupra pometului stâng, arătând o traiectorie de sus în jos. Deci Yeakey s'a împușcat privindu-se de sus în jos, de undeva deasupra sie însuși. Nu s'a găsit nici o scrisoare de rămas bun de la viață, dar s'a găsit în schimb o scrisoare pe care i-o scrisese unui prieten în care vorbea despre faptul că ajunsese prea aproape de adevăr în problema exploziei din Oklahoma City, că-i era rușine de uniforma ce-o purta, căci i se poruncise să tacă și să ascundă ce știa; și se întreba oare câte operații polițienești au decurs la fel cu cea de la Oklahoma City. "Chiar dacă ți-aș explica așa cum mi s'a explicat mie", îi scrie el prietenului său, "și ți-aș da argumentul ridicol pentru falsificarea rapoartelor de către polițiști pentru ochii altor polițiști, ai cetățenilor orașului și ai țării, tot ai simți și tu ceea ce simt eu acum". Soția lui divorțată povestește cum în ultima vreme apărea la ea pe la 2 noaptea, înspăimântat, insistând că trebuie să se recăsătorească ca să-i asigure ei și fetițelor lor o pensie, și că trebuie să-și facă asigurare de viață ca să aibă fetițele din ce trăi. "Dar știa bine că dacă se sinucide asigurarea n'ar plăti nimica; de ce vorbea despre polița de asigurare dacă vroia să se sinucidă?" întreabă soția lui.

Alt martor este Dr. Howard D. Chumley, care a refuzat categoric să elibereze certificate medicale false cu răniri imaginare agenților BATF, care știind că va avea loc explozia se ținuseră departe de clădire în dimineața exploziei lăsând doar ceilalți funcționari și copiii lor să moară și neavertizându-i; cum rudele morților au observat ce bine au știut acești agenți să rămână departe de explozie, ei pretindeau că fuseseră și ei acolo și ar fi dorit să aibă certificate medicale cu care să-și sprijine minciunile. Aflând că alt medic acceptase să le elibereze agenților BATF certificate medicale false, Dr. Chumley a declarat că va denunța falsul acelor certificate. La 24 Septembrie 1995, avionul pe care-l pilota Dr. Chumley s'a prăbușit într'o manieră tipică, în picaj abrupt în timp ce se ridica, așa cum fusese lichidat și Gary Caradori, alt incomod care nu știa să mintă despre corupția descoperită de el (*The Spotlight*, 19 Mai 1997, p. 6).

*

În timp ce publicul entuziasmat de libertatea Internet-ului își cumpără computere mai puternice capabile să-l folosească, ADL-ul american (Liga Anti-Defăimării a lojei masonice evreiești B'nai B'rith) a emis un raport care cere cenzurarea celor publicate pe Internet; rabinul Abraham Cooper din Canada cere cenzurarea ideilor care deviază politic de la ceea ce prescrie el; și o delegația a centrului Simon Wiesenthal din Viena care n'a mai găsit octogenari și nonagenari de persecutat în Europa îi cere primului ministru italian, Lamberto Dini,

președintele Uniunii Europene, să sprijine inițiativa Congresului Mondial Evreiesc de a interzice accesul la Internet celor nu subscriu la legenda holocaustului. Guvernul american nu rămâne surd la toate acestea. O sursă care dorește să păstreze anonimatul arată că la CIA, la Arlington, Virginia, s'a format o echipă de specialiști care să pună la punct o rețea de noduri de Internet care să lucreze ca niște filtre, lăsând să treacă doar informațiile aprobate de cenzură (natura Internet-ului este astfel încât nu se poate determina prin ce noduri va trece informația de la sursă la consumator; dar un număr suficient de mare de noduri așezate strategic poate controla întreaga rețea). Iar NSA (National Security Agency), dotată cu cel mai puternic și avansat echipament electronic, a început să instaleze mașini clandestine pe Internet care controlează traficul, îl înregistrează și-l clasifică. Toate acesta se fac în numele "copiilor" (*The Spotlight*, 19 Mai 1997, p. 21). În țările europene deviația de la dogma holocaustului este sever pedepsită. La 17 Mai 1996, Udo Walendy, care publica un periodic numit *Fapte istorice* în care apăreau doar lucruri adevărate strict documentate irefutabil, a fost condamnat la 14 luni închisoare pentru că publica fapte perfect adevărate care nu puteau nicicum fi acuzate de fals. La 6 Mai, 1997 a mai primit o condamnare de 14 luni închisoare pentru că nu și-a făcut autocritica și pentru că "nu se căiește", a explicat tribunalul german care l-a condamnat. Asta e Germania "liberă" (*The Spotlight*, 19 Mai 1997, p. 24).

*

La un congres al Asociației Americane pentru Propășirea Științei, un grup de psihologi a arătat cum cu ajutorul câtorva amănunte false și ghidați de un expert, circa 25 % dintre adulți pot fi făcuți să-și "reamintească" cum s'au întâmplat lucruri care nu s'au întâmplat niciodată. S'ar părea că cel mai ușor de influențat astfel sunt copiii, bătrânii și cei care nu se pot concentra multă vreme (*The Spotlight*, 10 Martie 1997, p. 2). Așa se explică apariția a tot felul de matroane care-au trăit fericite până peste 50 de ani ca după câteva ședințe de "tratament psihologic" să-și reamintească dintr'odată cum tații și mamele lor le maltrataseră îngrozitor și abuzaseră sexual de ele în copilărie - lucru pe care-l uitaseră timp de 50 de ani. Psihologii care fac aceasta nu o fac de florile mărului, căci e parte din planul îndeplinirii platformei manifestului partidului comunist să încredințeze statului creșterea copiilor. În vederea acestui lucru gloatele trebuie convinse că părinții nu sunt capabili să-i crească și abuzează de ei.

*

Programul de televiziune *Baywatch* care oferă spectatorilor fete în costume de baie care înainte de 1960 ar fi fost declarate obscene, are 2,4 miliarde de spectatori în 103 țări. Industria de pornografie *Playboy* a vândut cele mai multe filme de

vizionat acasă în 1996. În Statele Unite, care sunt în fruntea producătorilor de pornografie din toată lumea, apar câte 150 de producţii adânc pornografice pe săptămână, scrie *US News and World Report* din 10 Februarie 1997. În 1996 clienţii au închiriat 665 de înregistrări de filme pornografice; americanii au cheltuit peste $8 miliarde pe producţii pornografice filmate, acte de copulaţie în public, recuzită de copulaţie, pornografie computerizată, şi magazine deochiate în acel an, şi au cheltuit alt miliard de dolari pe convorbiri telefonice la care ascultă porcării şi pornografie înregistrată. Într'adevăr, puterea industrială a unui popor ajuns mare prin hărnicie şi strictețe a moravurilor este folosită acum de acelaşi popor "eliberat" sexual şi "eliberat" de religie pentru degradarea şi abrutizarea celorlalte popoare. Dar nu e numai decădere morală; are loc şi o degradare fizică datorită alimentaţiei pervertite chimic şi nesănătoase. Jumătate din fetiţele negrese menstruează la 8 ani, ceea ce permite unora din ele să rămână gravide când sunt copii de clasa 2-a primară; 15 % din fetiţele albe menstruează la 8 ani; şi 2 % din fetiţele negrese menstruează la 3 ani, când încă nici nu ştiu vorbi şi umbla bine (*The Nationalist Times*, Mai 1997, p. 10).

*

O nouă lege obligă companiile să elimine modalitatea de plată prin cec de hârtie până în 1998, când îşi vor plăti salariaţii prin transfer electronic. Dacă n'ai cont electronic, va trebui să plăteşti o taxă unei bănci ca să-ţi elibereze banii primiţi electronic de bancă. Orice transfer de bani se va face astfel prin bănci care vor percepe taxa de eliberare a banilor. Acest control total financiar, care-l expune pe cetăţean celei mai crunte tiranii şi celui mai total sclavagism (căci conturile celor de pe lista neagră vor fi radiate şi ei vor muri de foame) a început încă din 1996. La 26 Aprilie 1996 preşedintele Clinton a semnat Legea Îmbunătăţirii Incasării Datoriilor, conform căreia toţi cei care vor primi bani de la guvern sub orice formă vor fi obligaţi să-i primească sub formă electronică; cei care n'au cont la nici o bancă vor putea face cerere de scutire la agenţiile federale. Dar până la 1 Ianuarie 1999 toate plăţile guvernului federal vor fi făcute prin transfer electronic - cu o excepţie: plăţile legate de taxe. Căci guvernul nu vrea ca oamenii, speriaţi de imensele fraude care au loc la transferurile electronice, să înceteze să plătească impozitele pe care le plătesc acum (*The Spotlight*, 24 Martie 1997, p. 7).

GIULGIUL DIN TORINO

La 11 Aprilie 1997 a izbucnit un foc în Catedrala din Torino, ameninţând să distrugă o relicvă preţioasă, Giulgiul din Torino,

giulgiul în care fusese înmormântat Isus Christos. Giulgiul a fost salvat de un pompier dar a devenit ţinta atacurilor presei stabilimentului care, în campania ei neîntreruptă împotriva creştinismului, n'a scăpat ocazia să calomnieze din nou această relicvă.

Giulgiul acesta este o ţesătură lungă de 14 picioare (aproximativ 4,66 m.) şi lată de 3,5 picioare (approximativ 1,33 m.), ţesută de mână, care poartă imaginea trupului unui crucificat din faţă şi din spate. Din Evanghelia lui Marcu (15:46) aflăm că Iosif din Arimathea l-a cumpărat, şi din Evanghelia lui Matei aflăm că Christos a fost învelit în el când a fost înmormântat. Scrieri apocrife arată că a fost ascuns şi venerat de biserica primitivă şi de discipoli. Adversarii giulgiului zic că a fost ţesut în secolul 13, dar nu spun adevărul, căci giulgiul acesta a fost expus publicului în secolul 7 şi împăratul Iustinian a bătut monedă pe care se vede faţa lui Christos aşa cum apare ea pe giulgiu. Există multe vestigii de artă din secolul acela care cuprind amănunte preluate de pe giulgiu. Un document din 1204 conţine plângerile conducătorilor bizantini adresate lui Inocenţiu III că cruciaţii francezi au luat giulgiul sfânt de la Constantinopol. De la acea dată trec 150 de ani fără să se mai audă de giulgiu. A reapărut la Lille, în Franţa, în anii 1350. Peste un secol a fost cedat casei de Savoy. În 1983 regele Italiei l-a dăruit papalităţii, deci Biserica Catolică îl are din 1983.

Peste 30 de papi, inclusiv Joan XXIII şi Paul VI, l-au declarat a fi giulgiul lui Christos, deşi nu ca o parte din dogma creştină, ci ca parte din veneraţie. În 1898 giulgiul a fost expus prima dată la Torino, şi a fost fotografiat. Cu această ocazie s'a văzut că imaginea de pe giulgiu este exact ca un negativ al unei fotografii, adică luminile şi umbrele sunt inversate. Pe negativul fotografiei giulgiului se vede imaginea pozitivă a crucificatului. Aceasta a fost prima descoperire care întăreşte autenticitatea giulgiului făcută cu ajutorul tehnologiei moderne. Dar pe măsură ce se înmulţeau dovezile autenticităţii lui, se înmulţeau şi atacurile împotriva lui, care fuseseră rare până acum 100 de ani. Fără ca vreunul din ei să fi văzut vreodată giulgiul, episcopul francez Pierre d'Arcis i-a scris anti-papei Clement VII că imaginea de pe giulgiu este un fals, o imagine pictată pe pânză, şi anti-papa l-a crezut. Cercetări recente au dovedit că nu există nici un pigment pictat pe pânză. Dar cel mai mare atac a avut loc în 1988, când s'a făcut o datare cu carbon 14 a giulgiului.

Papa a permis să se dateze cu carbon 14 o bucăţică tăiată din giulgiu, şi mass media stabilimentului a anunţat imediat că giulgiul a fost datat între anii 1260 şi 1390 A.D. - deci giulgiul este un fals. Datarea cu carbon a avut loc în 1988 în urma unei serii de descoperiri din anii 1980 care dovedeau cu toatele autenticitatea giulgiului, la care adversarii giulgiului neavând cum răspunde au cerut datarea cu carbon. Dar nu numai că datarea cu carbon nu poate fixa date concludente, ceva

ciudat s'a întâmplat la acea datare. În primul rând, orice impuritate sau contaminare schimbă rezultatele datării cu carbon 14. Dar nu s'a luat nici o precauție pentru a se evita contaminări.

Însărcinată cu datarea a fost o echipă de la British Museum, bastion al teoriilor evoluționiste și atee, unde s'a născut escrocheria din anii 1950 cu omul de la Piltdown (dovedit a fi compus din oase de animal și om contemporan și prezentat ca veriga de legătură între antropoid și om). Încă înainte de a începe testarea, șefii laboratoarelor din Oxford și Zürich care urmau s'o facă, au făcut declarații publice aprinse împotriva autenticității giulgiului. Rezultele urmau să fie publicate într'o lucrare științifică, dar au fost date presei întâi, care a început imediat să urle că giulgiul lui Christos este un fals. Din nefericire Vaticanul s'a lăsat impresionat și a dezavuat public giulgiul lui Christos. De-abia după un an a ieșit la iveală ceva foarte important în datarea asta cu carbon 14. S'a văzut curând că datarea asta care demolase autenticitatea giulgiului în ochii publicului era complet invalidată. Cercetătorii au observat o divergență așa de mare între rezultatele testelor cu carbon 14 încât au tras concluzia că **s'au testat două bucăți de pânză diferite**. Aceștia n'au fost credincioși catolici ci cercetători care au verificat rezultatele testării. Ca să acopere marea discrepanță dintre rezultatele testelor, cei care le-au condus **au început să modifice calculele de calibrare a testelor**, adică să le falsifice. Când au devenit cunoscute aceste lucruri în comunitatea științifică, toți oamenii de știință au respins datarea giulgiului cu carbon 14 zicând că a fost o farsă. Dar mass media stabilimentului îi dă înainte calomniind giulgiul pe baza acestei datări. Și un alt lucru uită să spună această mass media: că supraveghetorul datării cu carbon 14 se străduia să obțină o bucată de pânză aidoma pânzei giulgiului dar care să fie din Evul Mediu. Eforturile lui de a obține o dublură medievală pentru pânza giulgiului au devenit publice. El a mai făcut și altceva. A împachetat bucățelele de giulgiu și bucățelele de pânză de comparație de unul singur și n'a permis nimănui să filmeze sau să fie martor la împachetare, admițându-l doar pe cardinalul Ballestrero din Torino, care însă nu este un martor protocolar așa cum s'ar fi cerut. Protocolul specifica **trei** bucăți de pânză; dar la laboratoare au sosit **patru** bucăți de pânză, **o bucată fiind adăugată în secret**. S'ar părea că o bucată de pânză medievală a înlocuit una din bucățile din giulgiu. Dar când acea bucată medievală s'a dovedit prea recentă la datarea cu carbon 14, a fost trimisă repede cea de-a patra bucată tot medievală, din care s'au luat fire și s'a alterat bucata medievală cu ele, aducând astfel datarea cu carbon 14 la epoca dorită. De aici rezultatele așa de bizar de divergente, care i-au făcut pe specialiști să declare datarea cu carbon 14 a giulgiului o farsă. Ziarele europene au menționat această farsă, dar nu și ziarele

americane; iar Vaticanul a rămas mut, și nu și-a retras dezavuarea giulgiului. Cardinalul Ratzinger opinează că o face din cauză că preferă să se alinieze cu modernismul și nu cu renașterea catolică tradițională care consideră giulgiul lui Christos a fi autentic. Această renaștere, în special abatele din Nantes și fratele Bruno Bonnet-Eymard care este sindontolog de reputație mondială, a dezvăluit faptele legate de frauduloasa datare cu carbon 14 a giulgiului.

După înfrângerea suferită cu faimoasa lor datare cu carbon 14, oponenții giulgiului s'au regrupat. Un grup din Ierusalim continuă să vocifereze că giulgiul e fals, argumentând cu lungimea degetelor etc. A apărut o carte numită *The Jesus Conspiracy* în care se recunoaște că datarea cu carbon 14 a giulgiului e o farsă, dar se afirmă că a fost complotată de Vatican ca să ascundă faptul că Isus Christos n'a murit pe cruce și n'a înviat. Dar fiecare expert care a examinat giulgiul a declarat că imprimată pe giulgiu este imaginea unui trup mort.

Giulgiul va fi expus în 1998, și dușmanii lui își intensifică propaganda, cu cărți și articole ca *The Jesus Conspiracy*, sau *In Whose Image*. Negativul folografiei giulgiului este impresionant. Se vede clar pe acest negativ imaginea reală și pozitivă a unui trup mort plin de răni ca făcute de bici pe corp, de cuie (spini) pe cap, cu mâinile și picioarele străpunse de găuri mari și cu o rană mare în coastă. Găurile din mâini sunt în încheietură, nu în palmă. Experți ai medicinei legale ca Pierre Balbet au examinat giulgiul cu mare atenție în amănunțime. Toți sunt de acord că giulgiul nu e un fals ci o pânză în care a fost învelit trupul unui mort. Sutele de răni de pe trup sunt imprimate pe giulgiu ca răni perfecte anatomic, cu toate amănuntele diversității de artere și vene rupte și coagulate la fiecare rană. Nimeni n'ar putea inventa un astfel de fals. Balbet, chirurg și anatomist de reputație internațională, își începuse studiul giulgiului ca un sceptic ateu ca în cele din urmă să fie convertit și să-și dedice restul vieții studiului giulgiului.

În 1978 tehnologia erei spațiale a adus o dovadă în plus despre autenticitatea giulgiului, arătând că rezoluția imaginii de pe giulgiu este de 3 ori mai mare decât rezoluția televizoarelor de azi. Coagularea sângelui de la rana de suliță din coastă este neregulată și fragmentată, nu ca cea a sutelor de răni de bici, de parcă sângele ar fi fost diluat cu apă, ceea ce coincide cu descrierea din Scripturi. Iar rănile de bici arată forma unui bici folosit de romani acum 2000 de ani. Pielea julită pe umeri arată crucea purtată; genunchii juliți arată cum a căzut Christos ducând crucea. Iar rana de lance din coastă a fost făcută după moarte, căci marginile ei nu sunt retractate ca la rănile unui om viu. La expoziția din 1978 s'a văzut că imaginea de pe giulgiu este tridimensională, datorită densității diferite a imaginii trupului care corespunde cu distanța trupului de pânză.

Mai mult, imaginea trupului este separată de petele de sânge. Acestea pătrund fibra pânzei, dar imaginea trupului nu atinge decât suprafaţa fibrei. Nu se ştie ce a dat naştere imaginii trupului. Oamenii de ştiinţă cred că a fost o izbucnire de căldură, lumină şi radiaţie care a ars suprafaţa pânzei unde venea în contact cu trupul. Creştinii acceptă ca normală separarea asta; căci petele de sânge provin din Vinerea mare, dar imaginea din noaptea Învierii.

Iar pe ochii trupului mort fuseseră puse două monede ca să-i ţină închişi, după obiceiul evreilor de pe-atunci. Examinată cu un microscop electronic, imaginea monedelor de pe pleoape arată că acestea erau nişte monede extrem de rare, bătute de Pilat din Pont între 28 şi 36 A.D. la Ierusalim. Cum ar fi putut cineva falsifica în evul mediu ceva ce se vede doar cu microscopul electronic?

Dar indiferent de giulgiu, ştim că viaţa, patimile şi învierea lui Christos sunt fapte istorice, zice Mark Fellows, a cărui prezentare o rezumăm aici. El este autorul unui număr de cărţi despre giulgiul din Torino, dar nu-şi bazează credinţa pe cele relatate despre giulgiu. În ultima lui carte găseşte o paralelă între destinul lui Isus şi destinul giulgiului Său, respins şi calomniat ca şi Isus Christos. Aşa cum a început să pălească învăţătura lui Christos, a început să pălească imaginea de pe giulgiu, căci lumina fluorescentă la care este expus giulgiul îi arde pânza şi-o colorează astfel încât imaginea se pierde cu încetul. Mark Fellows găseşte că e un lucru trist acesta - poate chiar un semn prevestitor (*The Catholic Family News*, Iunie 1997, pp. 13-16).

ŞTIRI INTERNAŢIONALE

În Anglia, bisericile clădite dealungul veacurilor în care s'a construit civilizaţia noastră creştină se surpă cu încetul, părăsite. Uşile bătute în cuie şi ferestrele sunt sparte şi comorile de artă şi spiritualitate pe care le conţin sunt jefuite şi vândute ca ornamente frivole pentru bogătaşi atei. Dacă hoţii nu pot fura vase de argint, atunci fură acoperişul de plumb al bisericii ca să-l vândă, lăsând-o pradă intemperiilor. Monumentele funerare care străjuiau la căpătâiul morţilor sunt de asemenea furate. În timp ce bisericile se surpă, oamenii devin tot mai materialişti, mai egoişti şi mai brutali, urmărind gratificaţii senzuale imediate între care şi plăcerea de a schingiui şi ucide pe cei mai slabi. Unii membri ai clerului se opun acestei "culturi moderne", dar alţii colaborează cu ea. În iarna anului 1996, episcopul catedralei Southwark din Londra, homosexual declarat, a celebrat recent o slujbă în cinstea homosexualităţii pe care a declarat-o "un dar de la Dumnezeu", în cursul căreia un tânăr îmbrăcat într'un cămăşoiu străveziu dansa în mijlocul catedralei arătându-şi farmecele în aplauzele homosexualilor şi lesbienelor care umpleau catedrala.

Dacă încerci să critici acest "creştinism" devii "homofob", "bigot", şi plin de "ură"; căci Anglia se mândreşte cu cel puţin 12 episcopi şi prelaţi anglicani care şi-au declarat practicile homosexuale în public; astfel încât enoriaşii au ajuns să se bucure când preotul lor se mulţumeşte să fie intim sexual doar cu soţia altcuiva.

Dar nu numai de "bigotism" şi "ură homofobică" a fost curăţată Biserica Anglicană; acum se curăţă de "antisemitismul" caracteristic al doctrinei creştine. Căci s'ar părea că toată civilizaţia europeană creştină de până azi a fost profund antisemitică şi plină de ură, în literatura şi arta sa, şi trebuie înlocuită. Unul din principalii "agenţi ai schimbării" este prinţul moştenitor Charles, care într'un elan civilizatoriu a declarat în mod public la televizor satisfacţia pe care o obţine din adulterul lui cu soţia unui prieten intim, adulter pe care n'are nici o intenţie să-l abandoneze. Intenţia lui era probabil să-i lămurească pe englezi despre cât este de rea şi de retrogradă căsătoria monogamică, dar rezultatul a fost că englezii care nu-l prea admirau nici aşa (căci în desbinarea dintre el şi soţia lui, prinţesa Diane, şi ea adulteră de altfel, englezii o preferă pe Diane care e mai frumoasă, mai simpatică şi mai inteligentă) şi-au pierdut ultima admiraţie pentru el. Dar prinţul Charles, cel care după naştere a fost circumcis în ritualul mozaic de un rabin, merge înainte; unde strămoşii lui erau "apărătorii credinţei", el s'a declarat "apărătorul credinţelor" la plural; a tuturor credinţelor - cu o singură excepţie: creştinismul.

Acesta n'are dreptul să existe pentru că de la începuturi n'a fost decât o expresie inadmisibilă a antisemitismului, arată Hyam Maccoby în cartea sa *A Pariah People - The Anthropology of Anti-Semitism*. Şi George Steiner, influent în cercurile academice britanice, arată că "civilizaţia europeană nu-şi va regăsi adevărul ori vitalitatea naturală decât atunci când implicaţia cauzală a creştinismului, a doctrinelor lui de bază şi a instituţiilor lui ulterioare, nu va fi recunoscută pentru catastrofa secolului 20". Adică: civilizaţia europeană care a deraiat în ultimii 2000 de ani nu-şi va regăsi orientarea decât atunci când va renunţa la creştinism întrucât acesta este esenţialmente antisemit şi este vinovat de moartea celor 6 milioane de evrei care se pretinde că ar fi fost gazaţi, majoritatea la Auschwitz (despre asta vezi *Până unde am ajuns*, capitolul IX).

Creştinismul este luat în derâdere de intelectalii "subţiri" şi "progresişti". Howard Jacobsen, actor şi intelectual evreu, a creat recent la televizor un sketch satiric dedicat lui Iuda Iscariotul în care zicea că şi Iuda Iscariotul ar fi trebuit să fie trecut printre sfinţi, căci dacă nu l-ar fi vândut el pe Isus Christos n'ar fi apărut creştinismul; şi în care istoria patimilor lui Christos era ridiculizată, cu Howard Jacobsen prezidând la Cina Cea de Taină, Howard Jacobsen cheltuind la prăvălie cei 30 de arginţi, etc. Întrebat ce părere are,

episcopul din Durham a opinat că Iuda Iscariotul nu i se păruse prea important înainte de a vedea sketchul. Acesta este acelaşi episcop care a atras atenţia asupra "elementelor de basm" legate de sărbătorile Crăciunului.

Dar aceste sărbători nu sunt descurajate; dimpotrivă, o propagandă comercială intensă îndeamnă lumea să cumpere cât mai multe produse şi cadouri pentru a le sărbători, căci banii ajung unde trebuie - în cuferele celor care sunt ţinta antisemitismului şi care deţin comerţul cu alimente şi "cadouri". Nu numai că nu se descurajează sărbătorile tradiţionale, dar se inventează mereu alte şi alte festivităţi care necesită cumpărături de cadouri şi produse inutile - Ziua Mamelor, Ziua Taţilor, Ziua Secretarelor, Ziua Şefilor, etc., în sărbătorirea căora trebuie avut grijă însă să nu se arboreze simboluri creştine căci acestea i-ar ofensa pe musulmanii din Marea Britanie, care se simt lezaţi când îl văd pe pruncul Isus de Crăciun; musulmanii din Palestina, căsăpiţi şi trataţi mai rău decât animalele de către cei care le-au invadat ţara, nu au dreptul să se simtă ofensaţi. Dar pentru a cruţa sensibilităţile musulmanilor s'au scos versurile şi cuvintele care amintesc de creştinism din colindele care au voie să fie cântate de Crăciun în Anglia; şi un alt episcop anglican a declarat că nu va mai citi din Biblie ci din Koranul musulman când oficiază slujba (*CDL Report*, Aprilie 1997, pp. 1-3). Căci anglicanii nu sunt bigoţi plini de ură. George Sokolsky scrie în *We Jews* despre marele număr de evrei americani care se prefac creştini că de multe ori când mergea la biserici episcopale cu greu găsea printre cei de faţă pe cineva care nu este evreu (*ibidem*, p. 12). Evreii se susţine că ar fi 3 % din populaţia Statelor Unite şi în alte ţări la fel. Părerea noastră este că sunt mult mai numeroşi dar o parte dintre ei se prefac a nu fi evrei pentru argumentul "cum pot 3% să stăpânească 97%" şi pentru o mai uşoară infiltrare şi demolare din interior a structurilor civilizaţiei. Khazarii turco-mongoli convertiţi la iudaism în secolul 8 care constituie majoritatea covârşitoare a evreilor astăzi erau un trib foarte numeros, de zeci de milioane, care ocupau o regiune întinsă în Eurasia de unde s'au revărsat printre noi. Iar cele 6 milioane nu numai că n'au pierit în holocaust dar s'au mai înmulţit de atunci. În orice caz, "supravieţuitorii holocaustului" cărora guvernul german trebuie să le plătească daune la infinit, se înmulţesc într'una. Se duce o dispută între Congresul Mondial Evreiesc şi guvernul german, care a plătit unor evrei domiciliaţi în Anglia $7000 plus $350 lunar tot timpul vieţii, şi care cere dovezi că acei evrei au fost cândva în Germania şi au fost supăraţi cu ceva când erau acolo, sau sunt strâmtoraţi financiar. Poziţia Congresului Mondial Evreiesc este că muncitorul german trebuie să-şi strângă cureaua şi să plătească daune chiar unor multimiliardari pentru că

e vorba de o datorie morală; iar în ce priveşte condiţia ca supravieţuitorii holocaustului să fi trecut prin Germania pe vremea aceea este absurdă, căci toată lumea ştie că toţi evreii oriunde s'au aflat sunt supravieţuitorii holocaustului; astfel, toţi evreii care au părăsit Germania între 1933 şi 1940, indiferent în ce condiţii de prosperitate şi bunăvoinţă, au primit indemnizaţiile de la poporul german; şi unii supravieţuitori ai holocaustului (chiar un conducător al unei mari organizaţii evreieşti, născut şi trăit în Statele Unite) ai căror părinţi părăsiseră Germania anterior s'au născut pe alte continente şi n'au fost niciodată în Europa dar sunt cu toate acestea "supravieţuitori ai holocaustului" (*ibidem*, p. 12).

Dar unii "supravieţuitori ai holocaustului" au mai lansat o cerere: cer acum compensaţii băneşti pentru polite de asigurare pe care zic ei că le-au avut dar le-au fost confiscate sau le-au pierdut din cauza suferinţelor, cu 60 de ani în urmă, şi conglomeratul de asigurare german Allianz A.G. a cedat cererii şi la 10 Aprilie 1997 a angajat firma Arthur Andersen să arbitreze şi să decidă care dintre aceşti "supravieţuitori ai holocaustului" urmează să se înfrupte din troaca compensaţiilor. "Aceste polite dinainte de război, dac'au existat vreodată, trebuie că au expirat de peste o jumătate de secol. Allianz şi alte societăţi de asigurare au satisfăcu de mult politele dinainte de război care se zice c'au fost pierdute sau distruse. Mă întreb de unde au mai apărut cererile astea de bani", zice supraveghetorul de asigurări Arthur A. Mallory. Au apărut dintr'o campanie lansată de Congresul Mondial Evreiesc de a stoarce în plus bani sub formă de compensaţii pentru "holocaust", campanie condusă de multimiliardarul Edgar Bronfman. Dar la 14 Aprilie Curtea Rabinică Centrală a evreilor ortodocşi din Statele Unite a deschis un proces intentat lui Bronfman pentru falsificări şi conducere frauduloasă în campania lui de recuperare a miliardelor de dolari, pentru, zice el, "supravieţuitorii holocaustului". Gabriel Kahn, reporter la ziarul sionist tradiţional *Forward* din New York, consemnează dezbinarea dintre evreii sionişti şi evreii ortodocşi cu privire la împărţirea prăzii (*The Spotlight*, 5 Mai 1997, pp. 10-11).

*

În ultimul an în Argentina, unde populaţia evreiască este estimată la 3 %, guvernul a eliminat un ministru din cabinet care nu plăcea acelor 3 %, a confiscat din librării şi biblioteci cărţi şi reviste care nu plăceau aceloraşi 3 %, a târât în faţa tribunalului indivizi care aveau păreri care nu plăceau aceloraşi 3 % despre aşa-zisul holocaust şi despre faptul că tortura prizonierilor este un procedeu legal în Israel, a instituit îndoctrinarea obligatorie cu aşa-zisul holocaust în şcoli, şi a început să construiască un Muzeu Naţional al Holocaustului. Înainte de vizita preşedintelui Menem al Argentinei la preşedintele Clinton, acesta din urmă a primit o scrisoare de la Abraham

Foxman, conducător al Ligii de Antidefăimare a lojii masonice evreieşti B'nai B'rith, în care era instruit să ceară cercetarea actelor nerezolvate de "antisemitism" din Argentina şi, bineînţeles, preşedintele nostru Clinton s'a conformat. Aceste acte nerezolvate de "antisemitism" sunt exploziile din Martie 1992 şi Iulie 1994 la Ambasada Israeliană din Buenos Aires şi Asociaţia Mutuală Israeliană-Argentiniană respectiv. Ce-a făcut guvernul argentinian în aceste cazuri? A dat mână liberă personalului militar israelian să vină în Argentina ca într'o ţară ocupată pe timp de război şi să facă tot ce vrea acolo; a instituit pază permanentă, în multe cazuri înarmată cu mitraliere, la toate clădirile care conţin ceva de interes evreiesc, pază plătită de contribuabilul argentinian; le-a interzis argentinienilor circulaţia pe străzile dorite de interesul israelian; a finanţat reclădirea acelor două clădiri avariate; a instituit o lege care-i pedepseşte pe cei care "discriminează" cu gândul sau cu fapta împotriva evreilor; a deschis conturile Băncii Centrale argentiniene pentru Centrul Simon Wiesenthal pentru ca acest centru să studieze tranzacţiile financiare în ultimii 60 de ani ca să descopere ce bani s'ar mai putea jupui de pe argentinieni sub pretextul holocaustului; dar toate astea nu sunt de ajuns. În vizita lui în Statele Unite, preşedintele Menem a fost însoţit de Hugo Anzorreguy, directorul serviciilor secrete argentiniene, care a primit de la ADL o listă cu cetăţenii de origină argentiniană care nu sunt pe placul celor 3 % (*CDL Report*, Aprilie 1997, p.5). Argentinienii şi-ar putea pune întrebarea cine stăpâneşte ţara lor. Dar noi cei care trăim în Statele Unite n'avem nevoie să ne punem această întrebare. Noi ştim cine stăpâneşte ţara noastră. Stephen Grossman, şeful AIPAC-ului (American-Israel Public Affairs Committee), a demisionat anul acesta ca să poată deveni şeful Comitetului Naţional al Partidului Democrat, partidul lui Bill Clinton (*ibidem*, p. 16). Întrebat dacă mita luată de la China comunistă nu influenţează prea mult deciziile politice ale preşedintelui nostru Bill Clinton, fostul lui consilier George Stephanopoulos, care a devenit acum analist politic pentru marea staţie de televiziune americană ABC, a răspuns că nu atât banii cu care i-au uns palma comuniştii chinezi lui Bill Clinton au determinat politica acestuia în Asia cât ce vine de la Consiliul Relaţiilor Externe (Council of Foreign Relation - CFR) şi de la concernele bancar-financiare Lehman Brothers şi Goldman-Sachs ... Ne bucurăm aflând cine-i spune preşedintelui nostru ce să facă. Şi cum să facă îl învaţă experienţa revoluţiei bolşevice. Recent, militarii americani care studiază la Fort Leavenworth au primit în traducere un manual scris de colonelul rus Ţâgankov, şef adjunct de departament al Directoratului Central de Comandă al trupelor de securitate internă din Rusia, care scrie despre "metodele netradiţionale de folosire a

forţei armate în operaţii care nu sunt de război" [extern]. După el, în Rusia s'a perfectat o folosire "civilizată a forţei" care oferă "măsuri sistematice pentru rezolvarea stărilor de urgenţă şi a stărilor de asediu", pentru blocada împotriva Ceceniei, şi pentru "dezarmarea deţinătorilor ilegali de armă". Ăştia din urmă suntem noi, cei din Statele Unite, unde cetăţeanul a deţinut armă de când se ştie şi de când sunt Statele Unite. "Soseşte momentul în care trebuie folosită forţa armată pentru crearea de condiţii care să permită o rezolvare civilizată a crizei", scrie Ţâgankov (*The New American*, vol. 13, no. 9, 28 Aprilie 1997, p. 11). Adică armata trebuie să întoarcă tunurile şi tancurile împotriva propriilor civili ca să-i înveţe să nu protesteze şi să se supună în mod politicos când sunt înjugaţi. Credem că la asta se referă Ţâgankov când insistă asupra cuvântului "civilizat". Dar un fapt e cert: gealaţii Noii Ordini Mondiale se poartă mult mai brutal în Statele Unite decât o făceau gealaţii securităţii din România socialistă în ultima vreme. În România socialistă, după ce populaţia se aşternuse sub jug, securiştii băteau frumos la uşă şi se legitimau când te ridicau; te băteau după aceea. Aici, agenţii BATF, FBI, EPA, CIA, OSHA, DEA, EEOC, ADA, FEMA, IRS, pe scurt, a tuturor agenţiilor de poliţie federală, şi mai nou şi unii poliţişti locali, nu bat la uşă; sparg uşa dintr'o lovitură şi năvălesc în casă îmbrăcaţi în negru şi mascaţi, înarmaţi mai abitir decât la război, şi încep să mitralieze tot ce mişcă înainte de a apuca omul să se desmeticească că o sosit cineva. Apoi, dacă se lămuresc că au greşit adresa, îi pun eventualului supravieţuitor în mână un formular pe care-l poate completa ca să arate ce daune materiale a suferit ca apoi să litigheze pentru compensaţie, şi pleacă.

În Februarie 1997 în Elveţia armata era în alertă ca să aplice această "forţă civilizatorie" a colonelului rus, căci elveţienii ieşiseră pe stradă protestând - nu împotriva guvernului, pe care elveţienii ştiu cum să-l stăpânească, ci împotriva sanctităţii sale Banca Centrală elveţiană care este ca în toate ţările occidentale o agenţia a plutocraţiei internaţionale. În 1980 Banca Centrală elveţiană a emis monedă din belşug coborând dobânda, francul elveţian a scăzut, exportul şi producţia au crescut în consecinţă, s'au creat 480.000 noi locuri de muncă şi a crescut preţul caselor şi pământului; apoi în 1989 Banca Centrală a curmat brusc emisiunea de monedă, dobânda a crescut, francul de asemenea, produsele elveţiene nu s'au mai vândut, casele şi proprietăţile s'au devalorizat şi-au fost achiziţionate de alţii pe nimica căci elveţienii nu mai aveau bani; şi edificiile rămâneau goale de birouri căci economia stagnase (*The New American*, vol. 13, no. 9, 28 Aprilie 1997, p. 35). Asta este puterea băncilor împotriva căreia avertiza Thomas Jefferson, care a spus: "Dacă poporul american va permite vreodată băncilor să-i

controleze emiterea de monedă, întâi prin inflație apoi prin deflație băncile și corporațiile care vor înflori în jurul lor vor priva poporul de toate proprietățile, și în final copiii poporului se vor trezi fără adăpost pe continentul ocupat de părinții lor. ... Cred din inimă că instituțiile bancare care au puterea de a emite moneda sunt mai periculoase pentru libertate decât armatele permanente". Băncile care emit banii confiscă bunurile pauperizând populația gazdă. Americanul de rând nu pricepe mecanismul acesta, și, judecând din ce citim, nici românii nu-l prea pricep și cred că dacă se vor subjuga unei bănci centrale europene vor deveni prosperi. Mai mult, citim în ziare ca *Românul Liber* dizertații savante pline de falsitate îmbrăcată în termeni prețioși care tind să convingă cititorul că este spre binele lui să se înrobească unei plutocrații dușmane lui prin intermediul unei bănci centrale europene. Dar cetățenii națiunilor care au aderat la acea bancă au început să se trezească. La Zürich au fost proteste împotriva integrării europene și poliția a folosit tunurile de apă. În Austria, 62 % cred că integrarea europeană le-a scăzut nivelul de trai. Un antreprenor francez zice că "vom avea cea mai rea soluție; regresiune socială și șomaj"; unul german zice: "vor să ne facă pe toți săraci ca toată Europa să fie la fel". Profesorul Salin scrie: "Integrarea monetară înlocuiește un monopol național cu unul supranațional existent ... sporind eventualitatea inflației universale". Adică: țările participante vor fi aduse la un numitor comun care va fi nivelul cel mai scăzut posibil la care vor fi reduse toate pentru a fi integrate. Primul ministru al Belgiei, un agent al plutocrației, a admis: "Principalul obstacol în calea uniunii economice și monetare s'ar putea să fie ... opinia publică". Metoda de a o amuți este tot o manipulare economică: condițiile economice să devină atât de rele și populația să sufere astfel de privațiuni încât moneda comună europeană să apară ca singura salvare (*ibidem*, p. 36).

*

În catedrala luterană Sfânta Cruce din Berlin vor fi amplasate trei sculpturi de bronz despre holocaust, într'o ceremonie la care vor participa canonul Paul Oestreicher și rabinul Dr. Albert Friedländer, ambii refugiați ai holocaustului. Sculptorul care nu poate uita și și-a exprimat trăirile holocaustiene prin aceste sculpturi s'a născut în Africa de Sud și-a trăit în Anglia, și n'a văzut în viața lui nici Germania nici lagărele de concentrare hitleriste; amintirile lui despre holocaust, pe care le-a materializat în sculpturi timp de 35 de ani, sunt la fel de veridice însă ca tot restul (*CDL Report*, Aprilie 1997, p.12).

*

Edgar Bronfman încearcă să stoarcă $7 miliarde de la elvețieni, dar băncile elvețiene arată că nu dețin decât 40 milioane de franci elvețieni în conturi dinainte de 1940, pe care le-au deschis spre examinare tuturora, invitând pe toți cei care se cred

proprietarii acelor conturi să vină să se identifice și apoi să-și ia banii. Între timp s'au găsit $230 de milioane de bani evreiești - dar nu în buzunarele elvețienilor, ci într'ale acelui mare prieten al evreilor, Franklin Delano Roosevelt. Între Septembrie 1939 și Martie 1940, băncile elvețiene transferaseră o parte din fondurile depuse de evrei la ramura lor din New York, ca să fie mai sigure că nu vor fi confiscate; și la 14 Iunie 1941, Roosevelt a confiscat acele fonduri. După război s'au restituit băncilor elvețiene circa $6 milioane, din care $500.000 au fost restituite proprietarilor lor. Iar restul le-a înghițit plutocrația prin intermediul Trezoreriei Statelor Unite, căci băncile elvețiene restituie banii depuși indiferent de cât timp a trecut de la depunere, dar conform regulamentului Statelor Unite orice fond nereclamat timp de 5 ani devine proprietatea Trezoreriei (*The Spotlight*, 12 Mai 1997, pp. 1, 6).

*

David Icke, fost reporter la BBC și autorul a 10 cărți politice, arată că gigantica închisoare care se construiește pentru popoarele Europei numită Uniunea Europeană nu e o idee nouă. Fusese ideea lui Hitler, care dorea o comunitate economică europeană pe care o numea *Europäische Wirtschaftsgemeinschaft*, dar era și idea elitei plutocratice care a creat cel de-al doilea război mondial tocmai în scopul realizării acestei uniuni, dorită de popoarele convinse astfel să dorească unitatea și pacea. Piața Comună Europeană este, ca și Națiunile Unite, soluția pe care o dă elita plutocratică la războaiele create de ea. Națiunile europene n'au fost aduse deodată sub o tiranie centralizată ci treptat; faze importante sunt banca centrală și moneda comună. S'a ajuns acum la faza în care legile națiunilor sunt înlocuite cu legislație supranațională. Astfel, rabatul care li se făcea celor bătrâni și săraci la încălzire pe timpul iernii în Anglia nu le mai este acordat, căci legea europeană îl interzice dacă nu este aplicat în cel puțin 5% din statele Uniunii. "Și englezii își închipuie că sunt liberi", scrie Icke.

În paralel cu Uniunea Europeană se construiește uniunea americană, înglobând Statele Unite, Mexicul și Canada prin NAFTA, și Uniunea Pacificului care înglobează Asia și Australia prin zona comerțului "liber" cunoscută ca APEC. Iar statele naționale vor fi desmembrate ca să le reducă rezistența.

Autorii Uniunii Europene sunt membrii grupului Bilderberg, grup care face parte din rețeaua conspirativă alături de CFR-ul american, Institutul Regal pentru Afaceri Internaționale din Anglia, și Comisia Trilaterală. Primul președinte al grupului Bilderberg a fost prințul Bernhard al Olandei, prieten intim cu prințul Philip al Angliei, și membru al grupului. Astăzi președinte este fostul secretar al NATO-ului, secretarul pentru afaceri externe britanic, Lordul Carrington. Prietenii intimi ai acestuia sunt Rothschilzii și Henry Kissinger. Alți membri influenți ai grupului sunt polonezul Joseph

Retinger şi americanii din familia Rockefeller, Averell Harriman şi fraţii Dulles. Alt membru influent este Jacques Santer, şeful birocraţiei Uniunii Europene care le dictează guvernelor ce să facă.

Intrarea Angliei în Comunitatea Economică Europeană a făcut-o Ted Heath, prim ministru între 1970-1974, cu care se asociase Sir Alec Douglas Hume, alt fost prim ministru; dar şeful echipei lor era lordul Victor Rothschild, manipulant expert internaţional a cărui mână a jucat un rol în asasinarea preşedintelui american John F. Kennedy. Alt asociat de-al lui Heath, Douglas Hurd, va semna ulterior tratatul de la Maastricht. Dar ca şi în statele Unite unde există un singur partid de guvernământ costumat în Republicani sau Democraţi, nici în Marea Britanie opoziţia nu se deosebeşte cu nimica de partidul care e la putere. Căci intrarea Angliei în Piaţa Comună Europeană a fost sprijinită de primul ministru laburist Harold Wilson, alt prieten de-al lui Rothschild. Şi alţi laburişti şi-au luat locul printre membrii grupului Bilderberg alături de conservatori: James Callaghan, Dennis Healey, Roy Jenkins; şi i-au găsit acolo pe membrii celui de-al treilea partid, cel Liberal, Jo Grimond şi Jeremy Thorpe. Înafară de Callaghan, toţi aceştia au trecut prin Oxford, ca Bill Clinton. Victoria în alegeri a lui Tony Blair de anul acesta a decurs conform planului, căci şi Tony Blair a fost invitat la adunarea Bilderbergerilor din 1993 din Grecia, alături de "adversarul" său Kenneth Clarke, şi în 1996 a vizitat Statele Unite unde s'a consfătuit cu Clinton, Kissinger, Alan Greenspan şi George Soros, care execută ordinele lui Rothschild; toţi membri ai grupului Bilderberg. La fel este Gordon Brown, al doilea şef al Partidului Laburist; şi la fel este Paddy Ashdown, şeful Partidului Liberal Democrat. Victoria în alegeri a lui Tony Blair se datoreşte faptului că promite să impună Angliei moneda europeană şi banca centrală europeană. "E greu de spus care dintre membrii grupului Bilderberg ştiu ce fac şi care sunt duşi de nas şi manipulaţi", scrie Icke, "dar unii dintre ei ştiu exact ce fac şi de ce o fac". Chiar şi "opoziţia" este controlată de aceleaşi forţe: environmentalistul Sir James Goldsmith a lansat un Partid al Referendului cu care să atragă forţele de opoziţie pentru a le anihila, exact ca Ross Perot în alegerile americane. Goldsmith este văr cu Rothschilzii, principalii promotori ai Uniunii Europene, şi prieten intim cu George Bush. Ceilalţi doi conducători ai opoziţiei din Anglia, John Redwood şi Norman Lamont, sunt la fel cu el: Redwood a plecat de la Universitatea Oxford ca să se angajeze la banca lui Rothschild din Londra, şi acolo fiind a devenit consilierul primului ministru britanic Margaret Thatcher. Lamont este şi el director la N.M. Rothschild, şi a fost la adunarea Bilderbergerilor din Iunie 1995 cu Emma Rothschild, fiica lordului Victor Rothschild - ca să se lanseze apoi în public cu o campanie de "salvare a suveranităţii naţionale"

[exact ca Emil Constantinescu al românilor].

Banca europeană centrală urmează să aibă sediul la Frankfurt (oraşul de unde se trage dinastia Rothschild) şi să controleze toate rezervele de aur şi de alţi bani ale tuturor naţiunilor europene, iar dacă o naţiune doreşte să iasă din uniune aurul şi rezervele de bani rămân la Frankfurt şi naţiunea nu le mai poate recupera, conform tratatului de la Maastricht (*The Spotlight*, 12 Mai 1997, pp. 16-17). **Asta înseamnă "intratul în Europa"** după care tânjesc românii.

Citim în *Cuvântul Românesc* din Ianuarie 1997, la p. 21,: "Conform unei înţelegeri între România - Banca Mondială, preţul energiei electrice va fi mărit cu 40 %". Şi românii tot nu pricep ce înseamnă să te înrobeşti Băncii Mondiale, şi ce înseamnă agregarea dobânzii la un împrumut. Un împrumut de 30.000 îl costă pe datornic circa 75.000, cu o dobândă de 9 %; dar oamenii nu pricep şi-şi închipuie că 9 % din 30.000 e mai puţin de 3.000. Şi toată inteligenţia românească cere înfeudarea cât mai adâncă a României faţă de Fondul Monetar Internaţional şi Banca Mondială.

Iată ce spune Sir John Stamp, fost guvernator al Băncii Angliei: "Sistemul bancar modern fabrică bani din vânt. Acest proces este poate cel mai uimitor truc inventat vreodată. Sistemul bancar este fiul răului, născut din păcat. Bancherii sunt proprietarii lumii. Dacă le-o iei dar le laşi puterea de a crea bani, dintr'o trăsătură de condei vor crea destui bani ca să şi-o cumpere din nou. Dacă le iei această mare putere, toate averile imense ca a mea dispar. Şi aşa şi trebuie, să dispară, căci atunci lumea ar fi mai bună şi mai fericită. Dar dacă vreţi să continuaţi să fiţi sclavii bancherilor şi să plătiţi costul propriei voastre întobiri, atunci n'aveţi decât să permiteţi bancherilor în continuare să creeze bani şi să stăpânească creditul" (*The CDL Report*, Mai 1997, p. 6).

Fondul Monetar Internaţional şi Banca Mondială, plănuite în Februarie 1944 la Bretton Woods de către o mână de bancheri ai aliaţilor încă din timpul în care popoarele dirijate de ei îşi vărsau sângele pe câmpul de luptă, sunt structurile prin care plutocraţia internaţională fără patrie dar care majoritatea se crede din "poporul ales" contopeşte din punct de vedere economic şi politic naţiunile lumii într'o singură masă de peoni înrobiţi ei. Administraţia ei "supranaţională" se va impune printr'o birocraţie pentru instaurarea căreia au fost trasate planurile în documentul *Dismantling the Populist State* (Demolarea statului poporului) elaborat în 1996 de către capii Fondului Monetar Internaţional şi ai Băncii Mondiale. În acest document se preconizează folosirea forţei şi aplicarea de măsuri "revoluţionare" pentru distrugerea statului construit de fiecare popor de-alungul istoriei sale şi pentru eliminarea culturii care conţine patriotism, tradiţie de civilizaţie şi autonomie economică. Autorii principali ai documentului sunt Shahid Burki, vice-preşedinte al

Băncii Mondiale peste Caraibe şi America Latină, şi Sebastian Edwards, important consilier economic al Băncii Mondiale în America de Sud. Statul naţional tradiţional trebuie distrus, scriu ei, şi înlocuit cu "state administrative integrate, eficiente" în care se vor elimina "rămăşiţele de balsamuri populiste" şi se vor impune măsuri "responsabile din punct de vedere fiscal" ca de pildă: "persecutarea sporită a celor ce caută să scape de impozite şi pedepse sporite pentru evaziunea fiscală"; eliminarea subvenţiilor ca de exemplu bursele de studii, subvenţii pentru minimul necesar traiului, şi ajutoarele de şomaj; eliminarea bugetelor militare cu excepţia "forţelor multilaterale" ale Naţiunilor Unite; reducerea sistemelor de asistenţă socială. Sociologul Bruno Zimmerman spune că acest document "nu trebuie bagatelizat. El reprezintă programul pe care şi-l propune o elită economică enorm de puternică care deja a globalizat - şi distrus - mult prea mult din averea istorică a Americii" (*The Spotlight*, 2 Iunie 1997, pp. 18-19, 21).

În absolut toate cazurile "ajutoarele economice" acordate de Fondul Monetar Internaţional şi de Banca Mondială au îmbogăţit nomenclatura financiară şi în majoritatea cazurilor au scăzut nivelul de trai al poporului "ajutat", scrie Chris Temple (*ibidem*, p. 21). Să vedem cum este "ajutată" România să "intre în Europa". Citim în *Cuvântul Românesc* din Februarie şi Martie 1997 un raport de Aurel S. Marinescu în care se relevă explozia consumului de stupefiante în România, necunoscut românilor pe tot timpul istoriei lor anterioare. **Să nu uităm de războiul opiului din China, de acţiunea prin care coroana britanică, dominată de trei secole din umbră de către familia de evrei Cecil (începând cu Lordul Cecil, amantul şi sfetnicul Elizabetei I), coroană al cărei iudaism iese din ce în ce mai mult în evidenţă, a cucerit şi înrobit China**. Este aşa de importantă şi evidentă legătura între consumul de stupefiante şi înrobirea economică a maselor imense de oameni pentru îmbogăţirea plutocraţiei încât ne propunem să revenim asupra acestei probleme în viitor. Partea a doua a articolului lui Marinescu (*loc. cit.*, Martie 1997, p. 6) vorbeşte despre prostituţia copiilor în România, un alt fenomen exacerbat brusc în ultimii ani. Prostituţia copiilor fusese cunoscută la turci şi introdusă de turci şi ţigani în popoarele bântuite de ei; dar de data aceasta prostituţia infantilă este rodul "intrării în Europa". Marinescu arată că în 1995 vreo 700 de minori au fost agresaţi sexual, dintre care 600 de fetiţe, peste 100 din ele sub 10 ani, şi peste 130 de fetiţe în jur de 13 ani practicau prostituţia. Majoritatea sunt copii fără familie, şi "majoritatea celor ce abuzează sexual de aceşti copii, întreţinând relaţii sexuale aberante sunt străini veniţi din Turcia şi Vestul Europei", scrie Marinescu. Dar românii nu "intră în Europa" numai la Bucureşti. Articolul arată în

continuare că la Berlin sunt peste 1000 de tineri români, şi la Amsterdam 200, "toţi fiind dirijaţi de proxeneţi şi folosiţi în practicarea relaţiilor homosexuale şi a prostituţiei. De asemenea tineri români cu activităţi asemănătoare există şi la Budapesta. Fete minore române, trimise de reţele de proxeneţi sunt prezente în Germania, Cipru, până în Turcia, Grecia şi chiar Taiwan. Băieţi români se prostituează la Berlin, peste 300 în concurenţă cu copiii cehi şi cu polonezii care însă 'lucrează' doar în weekend. S'au întâlnit copii români şi la München şi Hamburg", scrie Marinescu, şi arată cum "un avocat francez 'îşi petrecea' vacanţele în România. Rezultatul: 50 de copii ai străzii au fost corupţi de el şi a fost prins în pat cu un băiat de 12 ani. Un austriac, avocat, sub masca UNICEF-ului s'a stabilit pe lângă un orfelinat, unde a corupt 5 băieţi în jurul a 13 ani". **Sub masca UNICEF-ului** - sublinierea noastră. **Acesta este "ajutorul" de care avem mare nevoie ca să "intrăm în Europa".**

*

Imperiile din trecut cotropeau popoarele subjugate şi le jefuiau aşa de eficient cu ajutorul armatelor de altă naţionalitate decât cea cotropită, ca să se asigure că nu va exista solidaritate naţională şi milă pentru cei cotropiţi. De aceea se fac presiuni pentru înzestrarea Naţiunilor Unite cu armată făcută din trupe de diferite naţionalităţi, care să fie trimise pentru a suprima naţiuni cu care nu au nici o legătură şi a căror limbă nu o înţeleg; de aceea importă guvernul Statelor Unite "poliţişti din Hong Kong" cu care să-şi înlocuiască poliţia civilă din America - în realitate membrii ai tribului asiatic gurkha, care până şi printre asiatici sunt renumiţi pentru stadiul primitiv al vieţii lor zilnice (nu folosesc instalaţiile sanitare) şi pentru cruzimea cu care maltratează o populaţie pe care li se ordonă s'o oprime. Dar mai eficienţi sunt mercenarii de meserie, cei inteligenţi şi instruiţi în tehnologie modernă cărora le place să-şi facă o carieră din războiul împotriva civililor indiferent de ce naţionalitate ar fi ei. Compania britanică Sandline International şi subsidiara ei din Africa de Sud, Executive Outcomes, îşi închiriază mercenarii oricui poate să-i plătească pentru orice acţiune împotriva oricărui grup de oameni. "Contra cost, diverse corporaţii sau interese naţionale pot fi sigure că necesităţile lor militare private vor fi satisfăcute în mod profesional şi competent. Nu-i nevoie de înarmare şi instruire", scrie *The Catholic Family News* (May 1997, p. 11). Mercenarii nu sunt o invenţie nouă, comentează ziarul; în secolul 5 înainte de Christos, generalul grec Xenophon a condus o armată de mercenari greci plătiţi de Cyrus al Persiei. Mercenarii de la compania Sandline Internaţional au fost angajaţi de guvernul din Noua Guinee să suprime o revoltă pe una din insule, şi au fost plătiţi cu $33 milioane; dar misiunea lor a trebuit ascunsă de ochii publicului care cerea socoteală guvernului. Un avion de

transport din Bangkok care urma să aterizeze în capitala Noii Guinee avea la bord un helicopter mare de atac, două helicoptere mai mici, 500 lăzi de muniţii, 160 lăzi de rachete mici, 10 militari ruşi şi un căpitan american. Acest transport aparţinea companiei Sandline International, care nu-şi face numele de ruşine; mercenarii ei sunt într'adevăr internaţionali (*ibidem*).

În Marea Britanie nu se mai "poartă" naţionalismul. Prinţul Charles, moştenitorul tronului britanic, şi viitorul cap al religiei anglicane, şi-a declarat recent admiraţia pentru "valorile morale" ale islamului pe care le găseşte superioare creştinismului şi a cărui influenţă doreşte s'o vadă sporită în Anglia. Englezii au găsit ciudată această declaraţie, având în vedere că prinţul Charles trăieşte în adulter deschis şi pe faţă, şi este bine cunoscut pentru predilecţia sa pentru convorbiri telefonice obscene. Ca viitor cap al bisericii anglicane, prinţul Charles ar trebui să se preocupe mai mult de persecuţia sângeroasă a creştinilor în ţările de sub dominaţie islamică, zice Campania Iubileului (the Jubilee Campaign), o organizaţie care se preocupă de drepturile omului, şi care i-a trimis prinţului Charles documentaţie despre cruzimea cu care sunt torturaţi şi ucişi creştinii de către adepţii Islamului. I-a arătat cazuri ca ale episcopului Haik Hovsepian-Mehr, pastorului Mehdi Dibaj, sau reverendului Tateos Michaelian, asasinaţi de către islamici în Iran în 1994; sau al pastorului Mohammed Yuseli, asasinat de către aceiaşi islamici în Septembrie 1996. În Arabia Saudită religia creştină este interzisă; la fel în Sudan, Pakistan şi Kuwait. Dar nici Israelul nu se lasă mai prejos în persecuţia creştinilor; o lege israeliană recentă din 1997 criminalizează învăţătura creştinilor ca "prozelitism ilegal."

Dar acest viitor cap al bisericii anglicane circumcis, care trăieşte în adulter (păcat pedepsit prin decapitare de către Islamul lui), dacă n'a reuşit să-i dezguste pe "intelectualii progresişti" englezi i-a înfuriat pe hinduşii din Anglia prin afirmaţia lui despre cât este de admirabilă toleranţa specifică a Islamului; căci hinduşii încă n'au uitat sângeroasa cotropire a Indiei de către musulmani în 712, care-au distrus templele hinduse în vestul Indiei, şi cotropirea Bangladeşului în 1202, unde chiar şi astăzi hinduşii nu-şi pot recupera casele şi pământurile pentru că au fost declarate "bunuri ale inamicului" de către "toleranţii" musulmani. "Toleranţa musulmană" s'a manifestat în baia de sânge care-a însoţit independenţa Indiei, şi se manifestă astăzi în Algeria unde echipe de asasini le taie gâtul fetiţelor de şcoală dacă poartă haine în stil european, unde sate întregi au fost masacrate, cu femei spintecate şi copii mutilaţi şi lăsaţi să moară (*The Spotlight*, 9 Iunie 1997, pp. 20-23).

"Au murit mai mulţi creştini în secolul nostru pentru singură vină de a fi creştini decât au murit în primele 19 secole de creştinism", scrie Nina Shea în prefaţa la cartea ei despre persecuţia creştinilor astăzi în ţări comuniste şi islamice (*In the Lion's Den*, recenzată în *The New American*, 26 Mai 1997, pp. 31-34).

*

Domnia lui Jacques Chirac a adus Franţa mult mai aproape de raiul bolşevic în care ne scufundă pe toţi Noua Ordine Mondială. Libertatea cuvântului şi libertatea presei nu există în "democraţia de tip occidental" din Franţa; şi pentru că francezii au cam început să se satură de această Nouă Ordine, guvernul francez se ocupă cu redesemnarea districtelor electorale în cele mai bizare forme astfel încât să nu permită celor 6,5 milioane de alegători care au votat cu Frontul Naţional al lui Le Pen să-şi aleagă candidaţii. Prin astfel de mutări succesive ale districtelor electorale, partidul comunist francez ai cărui membri numără doar 6 % din populaţie a obţinut 30 de reprezentanţi în Adunarea Naţională, iar partidul lui Le Pen cu 24 % din populaţie n'a obţinut nici unul. Rabinul Sitruk, care-i spune lui Chirac ce să facă, elaborează liste tot mai lungi de "delicte de gândire": astfel, este ilegal să remarci ce rasă sau ce naţionalitate au asasinii şi banditii în Franţa; şi este ilegal să cercetezi istoria ultimilor 200 de ani (zice legea Gayssot); legală este doar istoria oficială. Huligani bătăuşi atacă jurnaliştii care deviază de pe linie, şi poliţia nu se amestecă; şi dacă s'ar amesteca huliganii tot n'ar putea fi aduşi în faţa justiţiei căci tribunalele sunt supraaglomerate cu judecarea "delictelor de gândire". Guvernul francez recunoaşte un procentaj de şomeri de 13 %, care în realitate este de peste 21 %, căci cifrele oficiale nu-i includ şi pe cei care se înscriu la cursuri de "reprofilare". Descurajaţi şi sărăciţi, francezii nu mai dau naştere la copii, astfel încât neamul francezilor se stinge, în timp ce ţara lor e invadată de hoarde de pe alte continente care imediat sosiţi încep să se ocupe cu furtul şi banditismul dar pe care legea Gayssot nu le permite francezilor să-i împiedice în ocupaţiile lor. Între timp primul ministru al lui Chirac, care promisese să reducă impozitele cu $10 miliarde, le-a ridicat cu $35 miliarde.

"Conservatorul" Chirac, care arborase o imagine de familist, fusese de multă vreme amantul Claudiei Cardinale, actriţă bine cunoscută acum 20-30 de ani. Dar mai mult decât această ocupaţie extraconjugală i-a supărat pe francezi ştirea că Chirac plătise unei bande de huligani peste $120.000 ca să devasteze convenţia naţională a Frontului Naţional al lui Le Pen la Strasbourg, unde huliganii plătiţi de Chirac n'au reuşit să împiedice convenţia dar au provocat în schimb mari distrugeri oraşului Strasbourg. Chirac a ordonat unor poliţişti să se radă în cap şi să se deghizeze în neo-nazişi şi costumaţi astfel să se amestece printre partizanii lui Le Pen urlând şi cerând moarte evreilor, negrilor şi asiaticilor, pentru beneficiul aparatelor de filmat ale mass mediei

care venise grămadă să documenteze "fasciştii" şi "neo-naziştii" lui Le Pen. Dar partidul lui Le Pen, avertizat, a filmat aceşti "neo-naziştii" pe care i-a identificat absolut pe toţi ca făcând parte din forţele poliţieneşti speciale ale lui Jacques Chirac, plătite de contribuabili (*The Spotlight*, 26 Mai 1997, pp. 3-4).

Jean Marie Le Pen pricepe tactica lui Antonio Gramsci de demolare a societăţii prin demolarea culturii, şi ştie că metodele aplicate în demolare pot fi aplicate şi în mod constructiv, pentru consolidare şi apărare. Duşmanii civilizaţiei noastre au acoperit pământul cu o reţea densă compusă din sute de mii de organizaţii guvernamentale şi mai ales neguvernamentale, fiecare orientată şi axată pe o anumită problemă (emanciparea femeilor, sau promovarea talentelor, sau salvarea mediului înconjurător, sau activităţi profesionale), care captează şi dirijează largi segmente de populaţie, lumea crezând că promovează ceeace faţada o spune, dar toate dirijate în scopul politic ascuns. Captarea segmentelor de populaţie e secretul. În 1974, partidul lui Le Pen număra 1 % din populaţie. În 1995, depăşise 15 %. În 1997, candidaţii lui au început să câştige la alegeri, ca de exemplu la Vitrolles, suburbia Marsiliei, şi încă în trei oraşe. Frontul Naţional al lui Le Pen a început să instaureze organizaţii profesionale şi de masă paralele celor infiltrate şi controlate de iudeo-masonerie: Mişcarea Educaţiei Naţionale, cu 7.000 de educatori membri; un sindicat paralel al muncitorilor din transporturi, cu 3.500 de membri; o mică federaţie a antreprenorilor; asociaţii de ajutor reciproc a chiriaşilor; un sindicat al poliţiştilor; o asociaţie a pensionarilor; şi una pentru părinţii şcolarilor. Tot aşa cum sindicatele şi asociaţiile infiltrate şi controlate de iudeo-masonerie au demolat civilizaţia creştină constituindu-se într'o cultură alternativă, aceste asociaţii ale lui Le Pen oferă o alternativă la cultura materialist-internaţionalistă a plutocraţilor, o alternativă clădită pe civilizaţia creştină, lucru remarcat cu furie amară în *Washington Jewish Week* în Septembrie 1996. Reconstrucţia aceasta a culturii noastre este o muncă îndelungată de migală şi răbdare, tot aşa cum a fost munca de demolare a ei; dar numai construind aceste organizaţii care tratează grijile practice zilnice ale membrilor ei este posibilă organizarea rezistenţei, zice columnistul Samuel Francis (*The Spotlight*, 10 Martie 1997, p. 12).

*

În timp ce în Franţa "democraţia" ia aceste forme, în Israel ia forme şi mai "democratice". Israelul este singura ţară în care guvernul foloseşte tortura împotriva oponenţilor politici în mod oficial, ca parte din aparatura legală a ţării. Până şi Comitetul Naţiunilor Unite Împotriva Torturii a trebuit să condamne Israelul ca un "stat al torturii", unde torturarea (uneori până la moarte) a oponenţilor politici este "o metodă de rutină folosită în

procedurile poliţieneşti". Spionii Mossad-ului devin din ce în ce mai neînfrânaţi în urmărirea lor, atât de neînfrânaţi încât până şi Martin Indyk, ambasadorul Statelor Unite în Israel, s'a plâns de urmăririle şi percheziţiile lor - şi doar Martin Indyk este şi el agent israelian, devenit cetăţean american doar în 1992 cu dispensă specială de la Clinton care dorea neapărat să-l vadă membru în consiliul american de securitate naţională (*The Spotlight*, 26 Mai, 1997, p. 6).

*

În Germania sunt 4,8 milioane de şomeri, şi 55 % din populaţie s'au săturat de Helmut Kohl şi-ar dori să nu-l mai vadă cancelar. Dar n'a fost reunificarea Germaniei cea care a sărăcit Germania de vest, ci politica de globalizare a Noii Ordini Mondiale, politica de a desindustrializa ţările europene mutând producţia industrială în ţări ca China comunistă unde munca o fac milioanele de deţinuţi politici din laogai-uri, plătiţi cu o ceaşcă de orez pe zi. După reunificarea Germaniei, al doilea obiectiv al lui Kohl fusese federalizarea Europei cu o singură monedă, conform tratatului de la Maastricht. Dar de când a ieşit din acest tratat în 1992, economia britanică s'a ameliorat şi au început să observe şi germanii, ca şi francezii, că renunţarea la moneda naţională şi prin aceasta la suveranitatea naţională nu face decât să-i pauperizeze. Căci teza că stabilitatea şi prosperitatea economică sunt asigurate de federalizarea Europei este la fel de mincinoasă ca lupta pentru bunăstarea ţărănimii şi a muncitorilor din socialism. Aşa cum magistral a descris-o George Orwell în *1984*, adevăratul înţeles al cuvintelor politrucilor integrării europene (şi ai "intratului în Europa") este inversul sensului consemnat în dicţionar. Astfel, de exemplu, în Statele Unite se cheltuia o avere considerabilă de către Fundaţia Carnegie pentru Pace Internaţională - dar pe ce se cheltuia? O comisie specială condusă de congresmanul Reece a descoperit cercetând documentele că această fundaţie pentru "pacea în lume" făcea presiuni asupra preşedintelui Wilson pe vremea primului război mondial ca să prelungească războiul asigurând astfel moartea a cât mai mulţi oameni. În 1952, această Fundaţie Carnegie pentru Pace Internaţională i-a dat un premiu pentru pace de 2 milioane de franci lui Jean Monnet, creatorul Uniunii Europene, şi unul din conducătorii unei societăţi secrete numite *Le Mouvement Synarchique d'Empire*, care preconiza un imperiu întins peste Asia, America şi Europa, aşa cum este el preconizat astăzi de Comisia Trilaterală, născută din ideea lui Zbigniew Brzezinski din 1972, cu David Rockefeller ca preşedinte şi Jimmy Carter ca fondator în Statele Unite, secondaţi un an mai târziu de ramura europeană fondată de Jean Monnet cu Robert Schuman ca director. Robert Schuman a anunţat că "Comisia Trilaterală va sluji binelui comun integrând economiile ţărilor capitaliste cu cele ale lumii

comuniste sub o administrație planetară" (*The New American*, 26 Mai 1997, pp. 19-20).

Codul penal al Germaniei conține paragraful 130, articolul 3, care prevede pedepsirea crimei de a "defăima un grup etnic." Dar cum acțiunea de a defăima nu este nicăieri definită, orice gând al oricui poate constitui defăimarea unui grup etnic. Și deși codul acesta penal este al Germaniei, sunt încarcerați și persecutați pentru delictul de gândire de "defăimare a unui grup etnic" indivizi de orice naționalitate; există liste negre în computerele aeropoartelor și călătorii găsiți pe aceste liste sunt înșfăcați și aruncați în închisoare fără prea multe formalități din aeroport indiferent ce cetățenie au și indiferent pe ce teritoriu au avut gândul criminal care ar fi putut fi interpretat drept "defăimare a unui grup etnic". Hans Schmidt, un american în vârstă de 68 de ani din Pensacola, Florida, a fost arestat la Frankfurt la 9 August 1995 pe când se întorcea dintr'o vizită în Germania pentru că într'una din scrisorile lui din America scrisese că "guvernul german este infestat de evrei și francmasoni". Pentru acest delict s'a emis un mandat de arestare internațional împotriva lui Schmidt pe care-l onorează 20 de țări. Delictul pe care l-a comis el, de a fi scris cuvintele "infestat de evrei și francmasoni", se pedepsește în Germania cu închisoare între 3 luni și 5 ani. Nu există amnestie pentru prizonierii politici, care nu sunt niciodată eliberați pe cauțiune în Germania, această "democrație de tip occidental". Mii de nemți au făcut închisoare pentru că dețineau sau diseminau publicații sau cărți care nu sunt pe placul stăpânilor Noii Ordini Mondiale (*The Voice of Freedom*, Mai 1997).

*

În numărul din 22 Noiembrie, 1996 ziarul evreiesc *Forward* lua notă de vizita generalului rus Alexandru Lebed în Statele Unite, unde, zice ziarul, caută să repare marea greșală pe care-o făcuse când spusese că în Rusia sunt doar două mari religii: creștinismul și islamul, în timpul campaniei lui electorale. "Evreii sunt parte din Rusia și-și au locul în viitorul Rusiei", a spus generalul la o întâlnire cu reprezentanții marilor organizații evreiești din Statele Unite. Ca dovadă, s'a înconjurat de consilieri evrei ca Mihail Leontiev, Leonid Radjikovski, Vitili Najșun, Golokov, Filin, Migul, Heidar Djemal și Boris Berezovski (*The CDL Report*, Februarie 1997, p. 11).

*

Profesorii și învățătorii din Canada "liberă" sunt strict controlați ca tot ce spun și fac să fie conform "liniei partidului". Paul Fromm a fost dat afară din învățământ de către inspectoratul școlar din Regiunea Peel din Canada și i se interzice să profeseze pentru că s'a exprimat în favoarea libertății de expresie. Aceste cuvinte ale lui sunt atacuri la adresa a nenumărate victime, s'ar părea; dar când doi evrei au devastat spărgând geamurile și aruncând cărămizi în interiorul misiunii *Evreii pentru Isus*

din Hampstead, Anglia, acest atac n'a periclitat chipurile nimic și pe nimeni, și făptașii au fost "pedepsiți" cu un ... avertisment valabil timp de 5 ani. Un atac al altor huligani evrei care au distrus standul de cărți al Frontului Național francez al lui Jean Marie Le Pen din cadrul târgului anual al cărții de la Paris a determinat organizatorii târgului - nu să pedepsească vandalii care-au distrus standul, ci să refuze standul Frontului Național pe viitor. Dar sioniștii nu sunt fericiți. Căci, scrie Janice Arnold în *Canadian Jewish News* la 1 Martie 1997, un nou "holocaust al evreilor" are loc în Statele Unite, din cauză că mulți evrei se căsătoresc cu goimi și-și pierd puritatea rasei! Scrie ea: "Trebuie să ne pregătim în Israel ca să împiedecăm holocaustul tăcut care are loc în Statele Unite astăzi, unul nu mai puțin tragic decât cel din Europa de acum 50 de ani. Decât că acum ne sinucidem de bună voie - nimeni nu ne împinge în camerele de gazare". Căsătoria cu goimi e sinucidere după părerea lor. Dar și alte pericole pândesc victimele evreiești. Redactorul de la *International Jewish Gazette* din Moscova și alți evrei cunoscuți lui își exprimă îngrijorarea pentru că, după cum spune el chiar, "sunt prea mulți evrei în guvern [în Rusia post-sovietică]. Sunt prea mulți bancheri evrei stăpâni pe țara asta." El dă o listă a potentaților evrei cu care este saturat guvernul lui Boris Ielțân și continuă: "Mai mult decât aceștia însă, figuri ca Boris Berezovski, șeful adjunct al Consiliului de Securitate, îi înspăimântă pe evreii care cred că confrații lor bogați și puternici se joacă cu focul. Dl. Berezovski este unul dintre acei enorm de bogați și foarte urâți noi industriași ruși - acei jefuitori - acuzați că au stors Rusia - care au finanțat campania prezidențială a D-lui Ielțân, cumpărând cheile țării. Dl. Berezovski a provocat o furtună de controverse toamna trecută când a fost numit la Consiliul de Securitate și s'a descoperit că avea cetățenie dublă rusă și israeliană. Cunoscut ca un lăundăros, Dl. Berezovski a spus că el și 6 alți afaceriști de frunte dețin 50 % din economia Rusiei. ... Alexander Lieberman, directorul Uniunii Consiliilor Birourilor Ruso-Americane pentru Drepturile Omului, avertizează că în provincie lumea a început să vorbească din ce în ce mai mult despre numărul de evrei care conduc țara. Toți evreii știa, nu-i înțeleg de ce trebuie să arate cât sunt de bogați ... de ce spun 'eu sunt domn și tu ești sclav', zice el. 'Dacă eu aș fi un om simplu rus și aș auzi și aș vedea doar evrei în guvern mi-aș zice 'De aia suntem săraci pentru că evreii dețin toți banii în Rusia'... prezența acestor evrei foarte vizibili în țară poate întări xenofobia ... Lumea aici are amintiri foarte amare despre participarea evreilor la revoluție [bolșevică]'". Dar nu numai în Rusia dețin câțiva evrei toată averea. Ziarul englez *The Sunday Times* a publicat recent lista celor mai mari bogătași din Anglia și pe listă erau 75 evrei. Conform listei,

Sir Joseph Lewis [evreu] este cel mai bogat om din Anglia, cu o avere apreciată la circa $6 miliarde, lăsând în urmă familia Rothschild din Anglia cu cele $800 milioane ale lor. Dl. Lewis şi-a făcut banii prin speculaţii de bursă pe care le face din vila lui din Caraibe folosind un computer. Protejatul lui, fostul lui salariat, Robert Earl, este altul din cei 75, cu o avere de $1,2 miliarde (*The CDL Report*, Mai 1997, pp. 8-10, 13, 14).

Dar deşi evreii mititei care trăiesc ca toţi cei din jurul lor se sperie de excesele de lux şi beţie de putere ale plutocraţiei evreieşti, membrii acestei plutocraţii n'au încetat să "sufere" de diverse "persecuţii" şi "holocausturi". Senatorul american Alfonse D'Amato, care ar trebui să le fie bine cunoscut românilor pentru calomniile cu care copleşeşte România, a căzut la învoială cu Edgar Bronfman, conducătorul Congresului Mondial Evreiesc, astfel: Bronfman îi va asigura lui D'Amato realegerea în Senatul Statelor Unite în 1998 iar D'Amato care este preşedintelui comitetului bancar al Senatului va face presiuni asupra băncilor elveţiene ca acestea să doneze cele $7 miliarde care pretinde Bronfman le-ar fi depus diverşi evrei dispăruţi în negură în băncile elveţiene şi nu le-ar mai fi recuperat. Băncile, care susţin că au restituit absolut toţi depunătorilor care au avut vreo dovadă cât de mică tot ce depuseseră, au fost totuşi intimidate şi au acceptat, împreună cu guvernul elveţian, să înghită hapul şi să se lase jefuite de Congresul Mondial Evreiesc, în ciuda protestelor furioase ale elveţienilor de rând care ştiu bine că aceşti bani vor fi luaţi de la ei în cele din urmă. Dar victoria lui Bronfman nu este deplină; căci a avut două rezultate care nu fuseseră scontate. Unul este că s'a descoperit că $250 milioane ale evreilor care fuseseră mutate din Elveţia în Statele Unite, la filiala din New York, pentru a fi mai în siguranţă, au fost confiscate de F.D. Roosevelt şi, cu excepţia a $500.000 care au fost restituite, au fost cheltuite de Harry Truman după bunul lui plac. Şi al doilea rezultat este că elveţienii, cunoscuţi ca un popor disciplinat şi înregimentat, cu mare respect pentru autorităţi, le-au surprins pe acestea prin vigoarea cu care au protestat şi s'au raliat cu partidul independenţei elveţiene, ASIN, al lui Christoph Blocher (*The Spotlight*, 2 Iunie 1997, p. 23).